RACHEL FINDING

Femeia emancipată

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Nu, nu, ține prea strâns ciocolata. Nu se vede numele de pe ambalaj. Spune-i s-o țină cu vârfurile degetelor.

Sara oftă exasperată, în timp ce echipa pregătea cadrul pentru a opta oară.

În spatele ei, în cabina de regie despărțită printr-un geam de studioul de televiziune pe care-l închiriase pentru dimineața aceea, editorul de imagine resetă monitoarele, în timp ce asistentul de platou lua la cunoștință instrucțiunile, cu un gest al mâinii.

– Scuze, domnișoară Royle. Reluăm.

Glasul îi suna plat și metalic în căștile Sarei.

Cameramanii glumeau între ei, în timp ce repoziționau camerele, cu cablurile ca niște cordoane ombilicale șerpuind în urma lor, în timp ce tehnicienii de sunet instalau microfoanele la locurile lor, evitând cu îndemânare decorul. O machioră veni cu trusa spre

fetița bosumflată care era vedeta spotului publicitar și-i retușă pieptănătura. În sfârșit, totul fu gata și, din fericire, de astă dată merse bine; fetița vorbi la semnal, arătând de parcă i-ar fi plăcut la nebunie ciocolata care încă nu începuse să se topească sub proiectoarele arzătoare, și chiar reuși să nu acopere importantul nume al mărcii cu degețelele ei dolofane.

– O.K., cred c-am făcut-o. Acum nu mai trebuie decât să adăugăm muzica de început, remarcă editorul de imagine, cu un zâmbet ușurat.

– Slavă Domnului. Mă temeam că va trebui să lucrăm peste program și să le plătim tuturor ore suplimentare. Șeful ar fi fost livid – contractul ăsta are un buget redus. Doamne, cât detest să lucrez cu copiii! adăugă Sara. Poți aproape să garantezi că ceva o să meargă prost. Fie le curge nasul că-s răciți, fie fac nazuri și plâng, fie mamele lor fac atâta caz pentru felul cum arată, că ne țin în loc o veșnicie.

– Nu uita animalele, îi aminti colegul ei. Mai ții mine când câinele ăla a înhățat produsul și a dispărut printre scaunele din sală? Ne-a luat aproape o oră până să-l prindem.

– O, nu-mi aminti! gemu Sara. A fost unul dintre primele mele contracte. Nici acum nu știu cum de agenția de publicitate nu m-a concediat pe loc.

– Probabil fiindcă toți ceilalți refuzaseră spotul, așa că i l-au băgat pe gât unei începătoare, râse el.

Sara îi zâmbi, apoi se ridică să-și strângă hârtiile și să le pună în mapă. Tehnicianul o măsură cu o privire admirativă, contemplându-i silueta zveltă și picioarele lungi, cu suplețea evidențiată de fusta modernă, cu falduri, și jacheta de tweed, sub cascada părului blond lung până la umeri care-i încadra fața cu trăsături delicate și ochii căprui, de o blândețe înșelătoare. Înșelătoare, fiindcă știa că ochii aceia se puteau aprinde imediat dacă un bărbat încerca s-o pună la punct sau să treacă peste instrucțiunile ei fără un motiv întemeiat – sau, poate, numai fiindcă era femeie într-o lume a bărbaților.

– Te las să strângi tu, Bill. Eu am la două o întâlnire cu un client nou și vreau să mai lucrez câte ceva înainte.

– Bine, Sara. Am să aduc filmul când e gata și ți-l las la birou.

Îi mulțumi și ieși grăbită din studio, în parcare. Dacă ajungea la timp, putea recupera unele lucrări în timp ce-și mânca sandvișul de prânz. Fusese pe deplin conștientă de privirea pofticioasă a tehnicianului – ba chiar se obișnuise pe deplin cu asemenea dezbrăcări imaginare în ultimii câțiva ani, de când bărbații încercau s-o estimeze, întrebându-se cum reușise să ajungă într-o poziție de conducere în acea junglă feroce a publicității, la vârsta relativ timpurie de douăzeci și șase de ani. Mulți dintre ei nici nu se codiseră să insinueze că probabil răzbise până acolo

trecând prin patul directorului administrativ – dar numai ea știa că trebuise să lupte de două ori mai crâncen decât ar fi făcut-o un bărbat, pentru a-și atinge și menține poziția. Începuse lucrând ca secretară, dar se săturase să tot fie tratată ca o idioată fără minte care nu era în stare decât să se supună ordinelor, așa că-și impusese să-și dovedească valoarea și, în cele din urmă, urcase până la funcția actuală, bine plătită dar și plină de responsabilități. Avusese de îndurat câteva lovituri grele pe parcurs – multe dintre acestea, în mod surprinzător, din partea unor femei care nu avuseseră același succes, dar greutățile nu făcuseră decât s-o ajute să devină și mai dură, și mai sigură pe sine și mai hotărâtă decât oricând să ajungă acolo unde dorea.

Pe Baker Street se blocase circulația, dar în cele din urmă Sara reuși să treacă și-și parcă mașina în locul ei rezervat din garajul subteran al edificiului unde se afla sediul companiei. În timp ce lua liftul până la etajul cinci, începu să revadă în minte sarcinile care o așteptau, sortându-le în ordinea importanței. Ar fi trebuit să aibă timp să revadă portofoliul cu modele pentru afișele contractului cu firma de cosmetice, înainte de a-l primi pe noul client. Străbătu coridorul spre ușa pe care era scris numele ei și intră grăbită.

Secretara ei ridică privirea și se pregăti să spună ceva, dar Sara o întrerupse:

– Adu-mi portofoliul companiei de cosmetice imediat ce poți, vrei te rog, Jane? Și trimite după sandvișurile mele obișnuite. Nici azi n-am timp să mă duc la masă, teamă mi-e.

Se întoarse să intre în birou, și abia atunci o văzu pe fata în uniformă de școală care se ridicase la vederea ei.

– Nicky! Ce Dumnezeu cauți aici? De ce nu ești la școală? întrebă ea, privind-o cu uimire.

– Am... am vrut să-ți vorbesc...

Fata aruncă o privire nesigură spre secretară, apoi se uită rugătoare la Sara.

– Bine, vino în biroul meu. Jane, adu sandvișuri și cafele pentru două persoane.

O urmă pe Nicky în cabinet și-și scoase jacheta înainte de a se așeza la birou. Apoi își privi contrariată sora după mamă, întrebându-se ce noi probleme se iviseră.

– În regulă, ia să auzim. Ce cauți la Londra, când ar fi trebuit să fii la internatul școlii tale din Kent?

Nicky înălță capul, cu o expresie sfidătoare.

– Am plecat, spuse ea sec. Mă săturasem să fiu tratată ca un copil și să trebuiască să port uniforma asta nesuferită. Tu nu știi cum e să stai închisă acolo, continuă ea grăbită, la vederea lucirii de furie care se ivise în ochii Sarei. În fiecare săptămână aceleași lecții, toate bisericuțele și bârfele celorlalte fete... Sara, nu mai suport! A trebuit pur și simplu să plec!

– Nu mai spune! replică Sara, cu o voce tăioasă. Ei bine, va trebui să te întorci. Nu ești conștientă că-n semestrul următor ai examenele? Dacă nu le iei, n-ai să poți intra la universitate.

Mușcându-și buza, Nicky îi aruncă surorii ei o privire rugătoare. Nu semănau mult, deși avuseseră aceeași mamă, care se recăsătorise după moartea tatălui Sarei. Câtă vreme Sara era blondă, Nicky avea un păr șaten deschis tuns scurt, cu șuvițe buclate, iar fața și silueta ei încă mai păstrau gingășia adolescentină, dar într-o bună zi avea să arate foarte atrăgătoare, dacă era aranjată și fardată bine.

Cu vocea cam întretăiată, spuse:

– Știu cât de mult înseamnă asta pentru tine, Sara, dar... Îmi pare rău: nu vreau să mă duc la universitate.

Fața Sarei se înnegură și mai tare.

– Ăsta-i doar un moft, sau ai vreun motiv ca să mi-o spui? întrebă ea tăios. Nu cumva te-au exmatriculat?

– Nu, în nici un caz, se grăbi Nicky s-o asigure, apoi roși, mutându-și privirea.

– Haide, Nicky. S-a întâmplat ceva și mai devreme sau mai târziu tot va trebui să-mi spui. Sau preferi să telefonez la școală și să întreb eu?

– Nu e nevoie!

Ridicând capul, fata își privi sora mai mare cu o expresie de mândrie ciudată, în timp ce spunea cu voce scăzută:

– Am un prieten.

– Asta-i tot? râse Sara, ușurată. Și eu, care-mi imaginam toate grozăviile posibile! Dar nu e permis să ai prieteni, asta e? Te-au certat profesoarele când au aflat? Lasă, nu contează. Voi încerca să le liniștesc. Am să le spun că nu-l vei mai vedea și că de-acum încolo vei avea o comportare ireproșabilă...

– Nu, n-ai înțeles, o întrerupse Nicky. Nu vreau să renunț la el. De fapt, adăugă ea pe un ton sfidător, vrem să ne căsătorim!

Se lăsă liniștea, scurtă dar încărcată, timp în care nu se auzi decât zgomotul traficului din stradă.

– Ce-ai spus? întrebă Sara, nevenindu-i să creadă.

– Ce-ai auzit. Richard și cu mine ne iubim și vrem să ne căsătorim! ridică tonul Nicky, tot mai sfidătoare.

– Vă iubiți? Nici măcar nu ești destul de mare ca să știi ce înseamnă cuvântul ăsta!

Sora ei se înroși la față.

– Ba știu! Știu că-l iubesc pe Richard și că vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de el.

Sara încercă să-și păstreze calmul.

– Dar n-ai decât șaptesprezece ani. Și oricât de adevărate ai crede pe moment că sunt sentimentele tale, te pot asigura că n-au să dureze. Peste câteva săptămâni, ai să te amorezezi în locul lui de un pop star sau de cine știe cine, și te vei gândi la acest Richard întrebându-te ce Dumnezeu găsiseși la el. Și-n fond, cine e? Un elev la o școală din vecini?

– Nu, e student la Universitatea din Londra. Va fi avocat, și are douăzeci de ani.

Încruntată, Sara își studie sora. Era ocrotitoarea legală a lui Nicky de aproape patru ani, de la acel îngrozitor accident de mașină care le lăsase orfane pe amândouă. Nu fusese o responsabilitate ușoară; Sara știa ce dorise pentru Nicky tatăl ei și încercase scrupulos să-i îndeplinească dorințele, dar acest lucru îi crease probleme și griji într-o perioadă când cariera îi solicitase toată atenția. Crezuse că nu era decât o slăbiciune adolescentină, dar dacă tânărul acela avea douăzeci de ani...? Întrebă încet:

– I-ai spus despre banii pe care ți i-a lăsat tatăl tău?

Nicky își aruncă pe spate capul, înlăturându-și bretonul din ochi.

– Sigur că i-am spus. Am stabilit încă de la început să nu avem secrete unul față de celălalt.

– Înțeleg...

Vocea Sarei se înăspri.

– Și nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să te dorească de soție numai pentru bani? Știi bine că e vorba de foarte mulți bani, Nicky.

– E îngrozitor ce spui! Știu că mă iubește!

– Ba nu, tocmai asta e problema, că nu știi. Nu ești destul de matură ca să deosebești realitatea de prefăcătorie.

Se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

– Ascultă, trebuie să fii rațională. Dacă băiatul ăsta te iubește cu adevărat, atunci va dori să-ți termini studiile, nu te va sili să ți le abandonezi. Aveți timp destul – să-ți dai examenele, să te duci la universitate și abia apoi să vă căsătoriți. Ai cele mai minunate posibilități să-ți faci un rost în viață, Nicky. Ar trebui să profiți din plin, nu să renunți fiindcă te-a sărutat un băiat și te-a făcut că crezi că ești femeie, nu elevă!

Un moment, Nicky își privi mâinile, apoi ridică ochii spre Sara.

– Știu că nu-mi dorești decât binele, și-ți sunt recunoscătoare, Sara, sincer. Știu că vrei să am toate posibilitățile pe care tu nu le-ai avut, dar nu-mi doresc o carieră. Nu e deloc genul meu. Vreau doar să mă mărit cu Richard și să trăiesc cu el. Pentru mine, universitatea ar fi o pierdere de vreme. Eu nu am elanul și ambiția ta. Cred că nu-s decât o fată de modă veche, care vrea să se mărite și să aibă copii.

Sara îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu cumva... ai avut relații intime cu băiatul ăsta, nu-i așa?

Înroșindu-se ca focul, Nicky întoarse repede capul, chiar în clipa când se auzea o bătaie în ușă, după care secretara intră cu sandvișurile și cafeaua.

După ce secretara ieși, Sara o întrebă:

– Ei?

La fel de roșie la față, Nicky scutură din cap.

Sora ei o privi atentă o clipă, apoi spuse:

– Potfim, mănâncă și tu ceva.

Se uită la ceas, conștientă că trecea timpul.

– Ascultă, Nicky, eu mai am niște treabă. Am să-ți dau cheia apartamentului și poți să te duci și să mă aștepți acolo, dar Dumnezeu știe la ce oră am să pot scăpa. Am să-i telefonez directoarei de la școală ca să-i spun unde ești. Cred că e mai bine să stai la Londra în noaptea asta, iar mâine am să te duc eu la școală.

Văzând expresia încăpățânată care se ivi în ochii fetei, continuă exasperată:

– Îmi pare rău, Nicky, dar altă soluție nu există. Ești minoră, și în nici un caz n-am să consimt la ideea asta atât de aiurită. Mâine ai să te întorci la școală, iar eu voi avea grijă ca profesoarele să ia măsuri să nu-l mai vezi pe băiatul ăsta.

Vocea i se îmblânzi, în timp ce atingea mâna surorii sale mai tinere.

– Știu că pare o atitudine neînțelegătoare și victoriană, dar crede-mă, e pentru binele tău.

Cum Nicky nu-i răspunse, oftă ușor și adăugă:

– Mănâncă-ți sandvișurile.

– Nu mi-e foame.

– Ascultă, dacă ai de gând să stai bosumflată, poți s-o faci în altă parte.

Își deschise poșeta.

– Uite aici cheia și bani de taxi. Voi veni acasă cât pot de repede.

Cu o față crispată și nefericită, Nicky luă cheia și ieși grăbită din birou, fără o vorbă. Sara rămase un moment cu privirea după ea, apoi ridică din umeri și luă dosarul noului client. Un lucru pe care-l învățase încă de la începuturile carierei era cum să scape de influențele din afară, concentrându-se exclusiv asupra a ceea ce făcea, și curând se cufundă în muncă, uitând de problema cu Nicky.

* * *

Noul client se dovedi a fi foarte irascibil; nu se bucura că avea de-a face cu o femeie, așa că Sara își impuse să-l convingă că-și putea face datoria. Își folosi puțin și farmecele – procedeu pe care-l disprețuia, dar învățase din experiență că scurta multe tergiversări și economisea timp. Așa că, întrucât voia să scape cât mai devreme, îl convinse să semneze contractul flatându-l și aproape seducându-l. Dar apoi clientul vru să vadă studiourile graficienilor și alte fotografilor, așa să scăpă de el foarte târziu – și încă mai avea de parcurs portofoliul cosmeticelor, înainte de a pleca acasă.

Încă mai lucra, când Jane o sună ca să-i spună că o căuta cineva.

– Un anume domn Alexander Brandon. Spune că e ceva foarte important.

– Zi-i că-s ocupată. Află ce vrea și, dacă e important, va trebui să-și programeze o audiență, dar nu

săptămâna asta, am mult prea multe pe cap. Și pe urmă, du-te și tu acasă, Jane. N-are nici un rost să mai pierzi vremea pe-aici.

Și se apucă de treabă – dar interfonul se auzi din nou, aproape imediat.

– Nu vrea să-mi spună ce dorește. Susține că-i o chestiune personală.

Nemulțumită, Sara răspunse:

– Nu mă interesează cum faci, Jane, numai scapă-mă de el.

Închizând interfonul, bombăni o înjurătură printre dinți, nemulțumită că i se pretindea să primească vizite la ora aceea – dar abia dacă revenise cu privirea spre portofoliu, când ușa se dădu de perete și un bărbat năvăli în cabinet, cu Jane pe urmele lui.

– Îmi pare rău, Sara, am încercat să-l opresc, dar a intrat cu forța...

– E-n regulă, Jane, sună doar după omul de serviciu și spune-i să trimită pe cineva să dea afară un intrus, te rog, vrei?

Sara vorbea calm, dar în obraji îi apăruseră două pete roșii de furie.

Necunoscutul străbătu cu pas hotărât încăperea și-și rezemă mâinile pe biroul ei, privind-o încruntat.

– Mă tem că n-o să scăpați atât de ușor de... cum era expresia aceea fermecătoare pe care ați folosit-o, domnișoară Royle? Și înainte de a vă trimite acoliții ca

să încerce să mă dea afară – treabă care n-o să le reușească, apropo – cred că e mai bine să vă spun că Richard French e nepotul meu.

Sara îl privi, cum stătea aplecat amenințător în fața ei.

– Richard... care? întrebă ea, cu uimire.

Străinul oftă, ca și cum ar fi avut de-a face cu o persoană incredibil de proastă.

– Richard French, tânărul cu care dorește să se mărite sora dumneavoastră.

– A...!

Sara își reveni puțin și dădu din cap spre secretară:

– E-n regulă, Jane, mă descurc eu. Du-te acasă acum.

– Rămân, dacă vrei, se oferi Jane, privindu-l cu teamă pe intrus.

– Nu, e-n regulă. Ne vedem mâine. La revedere.

Fata se retrase, iar Sara îl privi pe bărbatul din fața ei. Se îndreptase de spate, și văzu că era înalt, cam de un metru și optzeci și cinci, cu umeri lați, proporționali cu statura. Purta un costum gri bine croit, iar părul lui brunet, destul de des, era pieptănat pe spate, lăsându-i expuse trăsăturile slabe, aproape autocratice – trăsături care erau marcate de o expresie încruntată de furie, în timp ce o privea sardonic cu ochii lui cenușii.

– Nu vreți să stați jos, domnule...? Mă tem că nu v-am reținut numele.

– Într-adevăr, erați mult prea grăbită ca să vă mai dați osteneala să ascultați.

Își trase un scaun și se așeză, picior peste picior, dezinvolt.

– Numele meu este Brandon, Alex Brandon, și, cum am spus, Richard French este nepotul meu, aflat în îngrijirea mea. Părinții lui fac agricultură în Africa, iar eu răspund de el până-și va obține diploma. După aceea, va fi stăpân pe viața lui.

– Ei bine, dacă sunteți responsabil pentru el, atunci v-aș fi recunoscătoare dacă l-ați ține departe de sora mea, replică tăios Sara.

Alex Brandon deschise gura să vorbească, dar Sara continuă fără să se întrerupă:

– V-o fi trimis el aici ca să-i susțineți cauza, dar n-o să folosească la nimic. De fapt, aș fi avut o părere mult mai bună despre acest băiat dacă venea personal, în loc de a vă trimite pe dumneavoastră ca emisar. Și pot la fel de bine să vă spun chiar acum că nu aveți nici cea mai mică șansă de a mă convinge să consimt la căsătoria asta ridicolă. Poate că nepotul dumneavoastră și-a croit drum sub pielea lui Nicky, dar dacă vă-nchipuiți c-am s-o las să se mărite cu primul oportunist în goană după avere, atunci vă înșelați, domnule Brandon, amarnic vă înșelați!

Alex Brandon rămase calm pe scaun, dar fălcile i se încleștaseră, iar în ochii cenușii i se zărea o lucire neplăcută, în timp ce o asculta.

– Ați terminat? Fiindcă aș...

– Nu, n-am terminat, urmă Sara. Întrucât nepotul dumneavoastră a fost prea laș ca să vină personal aici, puteți să-i transmiteți următorul mesaj: spuneți-i să nu se mai apropie de Nicky. I-o fi dat ea impresia că va moșteni banii tatălui ei când se mărită, dar n-o poate face decât dacă se căsătorește cu aprobarea și permisiunea mea. Și nici în ruptul capului n-o voi lăsa să se mărite cu parazitul dumneavoastră de nepot, numai pentru ca el să trăiască pe picior mare cu banii lui Nicky, în timp ce studiază ca să-și ia diploma – dacă studiază cu adevărat, adăugă ea caustic.

– A, studiază, nici o grijă...

Alex Brandon se aplecă înainte, spunând pe un ton furios:

– Studiază pe brânci, și avea rezultate foarte bune, până când a apărut sora dumneavoastră și a început să i se arunce în brațe! De-atunci, îl pisează atât de mult, încât nu mai poate să se concentreze și are probleme la colegiu, fiindcă-l sună mereu la ore nepotrivite și-i cere să lipsească de la cursuri pentru a se întâlni cu ea.

Se ridică în picioare, privind-o cu dispreț.

– Băiatul ăsta este în grija mea și n-am de gând să-l las să rateze șansa unei cariere promițătoare, numai pentru că o caraghioasă de liceană a intrat în rut. Așa că vedeți, domnișoară Royle, adăugă el sarcastic, amândoi vrem ca această relație nefericită să ia sfârșit, deși din motive diferite, după cum ați fi

putut afla dacă aveați bunele maniere de a mă întreba ce doream, în loc să vă repeziți să trageți concluzii pripite.

Sara îl privi, în timp ce asimila ceea ce-i spusese, dar înainte de a apuca să răspundă, Brandon adăugă pe un ton extrem de sardonic:

– Iar acum, că v-am cunoscut, domnișoară Royle, înțeleg de ce ardea de nerăbdare fata aceea să scape de sub dominația dumneavoastră – dar va trebui să găsească pe altcineva, nu pe Richard, ca să-i înlesnească evadarea.

– Și asta cam ce-ar vrea să însemne? replică Sara, abia păstrându-și calmul.

– Vrea să însemne, domnișoară Royle, că sunteți una dintre cele mai dictatoriale și nefeminine femei pe care am avut vreodată neplăcerea să le cunosc. Sunt gata să pariez că vă țineți sora numai în ordine și o siliți să vi se supună, spunându-i că-i pentru binele ei. Probabil biata fată se teme de moarte de dumneavoastră și ar fi în stare de orice ca să scape.

– Cum vă permiteți? se ridică și Sara în picioare, furioasă. Relațiile dintre mine și sora mea nu vă privesc cu nimic!

– Ba mă privesc, dacă încearcă să se folosească de nepotul meu ca de un mijloc de a scăpa de dumneavoastră! răspunse el fără menajamente.

– Nicky nu încearcă să scape de nimeni! Ne înțelegem foarte bine și știe că poate apela la mine oricând, dacă are nevoie de vreun ajutor.

– Serios? Și de data asta, ce ajutor a primit? Nici n-ați asculta-o, înainte de a-i reteza vorba și a o da pe ușă afară. Erați prea ocupată cu afurisita asta de muncă a dumneavoastră ca să-i acordați măcar o jumătate de oră!

Sara începea să-și piardă cumpătul.

– Da' știu că aveți obraz, să intrați aici și să vorbiți așa cu mine! Dacă ați avea cât de cât vreun control asupra nepotului dumneavoastră, v-ați asigura că-și vede de studii, în loc să alerge după fete de liceu. Și cred că pot ghici de la cine a învățat asta! adăugă ea cu răutate.

– Nu mai spuneți...?!

Alex Brandon se aplecă înainte, rezemându-și mâinile pe birou.

– Ei bine, veți avea plăcerea să aflați că nici nu m-aș uita la o femeie de genul dumneavoastră. Toate carieristele sunt la fel – atât de ocupate să-i învingă pe bărbați, în lupta lor pentru a ajunge la vârf, încât își pierd toată feminitatea. Iar dumneavoastră sunteți atât de nesigură și speriată să nu pierdeți ceea ce ați câștigat, încât îi forțați pe alții să facă ce vreți. La fel cum o forțați și pe sora dumneavoastră!

Sara ieși grăbită de după birou, oprindu-se în fața lui, furioasă.

– Nu sunt obligată să-mi justific acțiunile față de dumneavoastră! Și ce vă face să credeți, mă rog, că n-am ascultat-o?

– Faptul că Richard o aștepta afară. El voia să vină amândoi la dumneavoastră, dar Nicky n-a fost de acord – ceea ce arată că vă cunoaște foarte bine. Voia să vă spună despre el, apoi să-l cheme înăuntru ca să vi-l prezinte. Dar dumneavoastră n-ați lăsat-o nici măcar să ajungă până acolo! I-ați spus să nu se poarte ca o fetiță neastâmpărată și ați expediat-o. Era atât de necăjită, încât Richard a adus-o la mine.

– Și cred că dumneavoastră ați primit-o cu brațele deschise, nu? întrebă Sara sarcastic.

– Nu, dar nici n-am alungat-o în stradă! replică el aspru. Mi-am contramandat toate treburile pentru după-amiaza asta și i-am ascultat, apoi i-am dus la un restaurant și i-am lăsat acolo, iar eu am pornit încoace. Nici unul dintre ei nu mâncase toată ziua, dar cred că nici pe-asta nu v-ați deranjat s-o aflați, adăugă el disprețuitor.

Gândindu-se la sandvișurile lăsate neatinse de Nicky, Sara strânse pumnii. Un moment, își dori din toată inima să fie bărbat, ca să șteargă zâmbetul ăla arogant de pe mutra lui Alex Brandon.

– Și atunci, de ce-ați venit aici – doar ca să mă insultați, desigur?

– Ca să văd dacă nu putem găsi împreună vreo cale de a-i convinge să mai aștepte câțiva ani. Amândoi sunt mult prea tineri și e exclus să se căsătorească înainte de a-și termina studiile. Voiam să vă sugerez s-o luați pe sora dumneavoastră în străinătate pentru câteva

luni, ca să aibă și altceva la ce să se gândească, dar îmi dau seama că sunteți ultima persoană care s-ar sacrifica pentru altcineva, încheie el, pe un ton plin de sarcasm.

– Și-atunci, de ce nu-l luați pe scumpul dumneavoastră nepot în străinătate, în schimb? întrebă Sara cu o blândețe înșelătoare.

– Așa ceva este exclus pentru moment, teamă mi-e. În următoarele câteva săptămâni mi se anunță câteva afaceri importante, pe care nu le pot lăsa în seama nimănui altcuiva.

Sara îl privi ironic.

– Înțeleg, nu e nici o problemă dacă eu îmi iau două luni libere și probabil îmi pierd și slujba cu ocazia asta, dar compania dumneavoastră, desigur, e absolut incapabilă să funcționeze de una singură.

Alex Brandon roși ușor.

– De fapt, așa și este. Sunt...

Dar Sara îl întrerupse furioasă:

– Nimeni nu e indispensabil, domnule Brandon. Credeți numai că sunteți, dumneavoastră și toți ceilalți bărbați misogini. Iar eu n-am timp pentru toți plicticoșii pompoși și plini de sine, așa că dacă nu aveți nimic constructiv de spus, vă sugerez să plecați. Eu mai am foarte mult de lucru înainte de a mă duce acasă, ca să vorbesc cu Nicky. Și nu aveți de ce să vă faceți griji, pentru că voi avea al dracului de multă grijă să nu se mărite niciodată cu nepotul

dumneavoastră. Nici celui mai rău dușman al meu nu i-aș dori o căsătorie cu cineva din familia dumneavoastră!

– Și cam cum vă propuneți s-o faceți? Prin abuzuri și intimidări? Începe să-mi pară îngrozitor de rău pentru Nicky, domnișoară Royle; îmi pot imagina foarte ușor cum e să fie dominată de o persoană atât de total absorbită de propriile ambiții încât nu i-a mai rămas nimic pentru sentimentele familiale, încheie el acid.

– Auzi acolo...! Ieșiți afară din biroul meu! Sunteți cel mai odios și intolerant om pe care l-am cunoscut vreodată!

Luă o greutate de presat hârtia, gata s-o arunce spre el, dar Alex Brandon făcu repede un pas înainte și-i răsuci mâna, silind-o să-i dea drumul.

Ochii lui cenușii scăpărară cu furie spre ai ei.

– Asta-i altă trăsătură tipică a femeilor emancipate – întotdeauna recurg la violență când nu pot învinge pe altă cale un bărbat.

Buzele i se răsfrânseră disprețuitor, după care îi eliberă încheietura mâinii și, răsucindu-se pe călcâie, ieși fără grabă din birou.

Un lung răstimp, Sara rămase cu privirea după el, frecându-și mâna în locul unde i-o răsucise, apoi se așeză greu pe scaun, încă privind cu dușmănie spre ușă. Coborî ochii spre lucrările de pe birou, știind că trebuia să le termine, dar avusese o zi lungă și grea și

dintr-o dată se simți răpusă de oboseală. Omul acela nesuferit o făcuse să-și piardă cumpătul și să reacționeze disproporționat față de tot incidentul. De obicei, își ținea bine emoțiile în frâu și-și impunea să-și păstreze calmul, indiferent de provocare – iar în munca ei se confrunta cu destule! Dar acest Brandon îi atinsese un punct sensibil, când se referise la relația ei cu Nicky, făcând-o să reacționeze cu o furie și o violență care o surprinseseră chiar și pe ea însăși.

Uitându-se la ceas, văzu că era aproape șapte. Trebuia să termine portofoliul în seara aceea, dacă voia ca a doua zi dimineață să fie liberă pentru a o duce pe Nicky înapoi la școală. Vinovată, se apucă de lucru și, cu un efort de concentrare, reuși să termine până la șapte și jumătate. Închise repede portofoliul în seiful din birou și-și strânse lucrurile. Tocmai se pregătea să plece, când ezită. Alex Brandon spusese că Nicky era cu prietenul ei – cum îl chema? Richard cutare. Poate că încă nu se întorsese în apartament.

Ridicând receptorul, Sara formă numărul de-acasă și așteptă.

– Alo? răspunse Nicky cu sufletul la gură, tocmai când se pregătea să închidă. Tu ești, Richard?

– Nu, Sara. Abia acum ai ajuns?

Dintr-o dată, vocea lui Nicky deveni ursuză și dușmănoasă.

– A... Nu, făceam o baie.

– Ascultă, Nicky, mi-am terminat treaba și ajung acasă cam în douăzeci de minute. Ce-ar fi să pui două fripturi la făcut și să stăm de vorbă în timp ce mâncăm?

– Am mâncat deja, mulțumesc, răspunse Nicky, ca o fetiță politicoasă.

– Ei bine, eu mor de foame, așa că-mi vei putea vorbi în timp ce mănânc. Și, Nicky, îmi pare rău dacă am fost cam repezită în dimineața asta, dar aveam o mulțime pe cap. O să începem cu începutul, din nou, când ajung acasă, da?

– N-are nici un rost, nu-i așa? Ai decis deja că nu-i decât o slăbăciune adolescentină prostească, pe care o s-o lăsăm amândoi în urmă. Și-s sigură că ai lucruri mult mai importante de făcut decât să mă asculți pe mine, așa că, dacă nu te superi, eu am să mă duc direct la culcare.

– Nicky, nu te purta ca un copil, am putea măcar să...

Dar sora ei închisese telefonul, iar Sara rămase cu receptorul mut în mână. Trântindu-l în furcă, își închise biroul și coborî cu liftul să-și ia mașina din garajul subteran.

Întrucât îi dăduse lui Nicky cheia ei, Sara fu nevoită să sune la ușă, iar sora sa îi deschise peste câteva minute. Purta una dintre cămășile de noapte noi ale Sarei, cu dantelă și un capot asortat pe deasupra, dar cum avea cam cu două numere mai mult, cusăturile stăteau întinse mai-mai să plesnească.

Sara își stăpâni comentariul tăios și spuse cu o voce cât se putea de blândă:

– Nu ți-ai adus nimic de îmbrăcat cu tine?

– Nu. Dacă mă vedeau cu geanta, m-ar fi oprit.

– Și cum ai reușit să pleci?

– M-am strecurat afară în timp ce ne uitam la un meci, recunoscu încet Nicky.

– Înțeleg. Ei bine, i-am telefonat directoarei și era extrem de supărată. M-am chinuit îngrozitor până s-o conving că în restul ședерii acolo vei fi cuminte. Și se mai pare și că-n ultima vreme ai rămas mult în urmă cu învățătura, adăugă Sara nemulțumită, în timp ce-și punea servieta jos și începea să-și scoată jacheta,

– Ți-am pus o friptură la făcut, răspunse îmbufnată Nicky. Cred că e aproape gata.

– Mulțumesc.

Sara se duse la bucătărie și începu să pregătească o salată.

– Nicky, trebuie să discutăm serios. Nu vreau să te simți nedreptățită și dușmănoasă când te vei întoarce la școală. N-am spus că nu te poți mărita, ci doar că ești prea tânără ca să te gândești la așa ceva în momentul de față. În fond, abia în septembrie vei împlini optsprezece ani.

Ridică o mână, când Nicky deschise gura să vorbească.

– În regulă, știu că vei spune că până atunci mai sunt doar câteva luni, dar tot prea tânără ești. Vino să stai jos, și vorbește-mi în timp ce mănânc, o invită ea.

Nicky, însă, rămase în ușa bucătăriei.

– Sunt îngrozitor de obosită. Prefer să mă culc. Cred că vrei ca mâine să pornim devreme, ca să te-ntorci la timp la scumpa ta slujbă, adăugă ea posomorâtă.

Sara se întoarse spre ea, exasperată.

– Scumpa mea slujbă, cum îi zici tu, te-a ținut în școală și ți-a asigurat haine, vacanțe și bani de buzunar, de patru ani încoace.

Nicky păli la față.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că tatăl tău n-a prevăzut în testament nimic pentru cheltuielile școlare, așa că le-am achitat eu, răspunse fără menajamente Sara.

Mușcându-și buzele, sora ei făcu dintr-o dată o mutră rușinată.

– Îmi pare rău, n-am știut. Am să-ți dau banii înapoi, desigur, imediat ce-mi primesc moștenirea de la tăticul, adăugă ea, înțepată.

Sara se apropie de ea și-i puse mâinile pe umeri.

– Proasto, n-am nevoie de banii tăi. Ți-am spus-o numai fiindcă e timpul să deschizi și tu ochii puțin. Nu vreau decât să primești o educație bună, pentru ca să fii deja cu câteva trepte mai sus când îți vei începe cariera – nu să trebuiască să lupți treaptă cu treaptă, cum am făcut eu.

Se uită cu speranță spre fața surorii sale, dar Nicky refuză s-o privească în ochi. Exasperată, Sara o scuturăușor.

– Oricum, nu vei primi banii până nu împlinești douăzeci și cinci de ani.

– Nu și dacă înainte mă mărit, îi reaminti Nicky pe un ton sfidător.

– Dar numai cu binecuvântarea mea, și-n nici un caz n-am de gând să ți-o dau până nu-ți termini studiile, replică Sara.

Nicky o privi lung, albă la față.

– Ești rea și mă urăști! Numai fiindcă nimeni nu te-a iubit vreodată, nu vrei ca Richard să mă iubească pe mine! Și-ți pasă atât de mult de bani, încât nici nu-ți dai seama că pentru noi nu contează! Pentru că ne vom căsători oricum și nu poți face nimic ca să ne oprești!

Se întoarse în loc, cu lacrimile șiroindu-i pe față, pentru a fugi în camera de oaspeți, unde trânti ușa în urma ei.

Sara făcu un pas grăbit în aceeași direcție, dar apoi se opri. Ce rost avea? În starea în care era Nicky pe moment, n-ar fi ascultat nici în ruptul capului de glasul rațiunii. Oftând, Sara se întoarse spre aragaz. Friptura se arsese și arăta ca o bucată de piele. După ce luă o îmbucătură, împinse farfuria într-o parte. Oricum nu avea poftă de mâncare. Remarcele răutăcioase ale lui Nicky continuau să-i răsune în urechi. Oare chiar asta credea despre ea, că avea o viață lipsită de iubire, animată numai de dorința de a câștiga bani?

Era adevărat că banii aveau importanță pentru ea – pentru cine n-aveau? Fuseseră foarte strâmtorate după moartea tatălui ei, iar viața nu li se ușurase nici când mama ei se recăsătorise, pentru că tatăl ei vitreg încerca să-și demareze propria afacere și investea fiecare bănuț. La șaptesprezece ani, Sara trebuise să se lase de școală și să se angajeze, deși dorea cu disperare să se ducă la universitate. Firma nu începuse să aducă profituri decât mai târziu, iar sumele mari apăruseră doar cu puțin înainte de moartea lui, când compania atinsese un asemenea succes încât fusese cumpărată de o mare corporație.

Lăsase totul într-un cont pe numele lui Nicky, cu excepția a cinci mii de lire sterline pentru Sara, care-i cheltuise pe avansul apartamentului, considerând că cel mai important era ca Nicky să aibă un loc unde să vină acasă, în timpul vacanțelor de la internat. Îi fusese greu să plătească ipoteca și să cumpere mobilă din salariu, pe lângă achitarea taxelor școlare, și chiar și acum, când ratele ipotecii nu-i mai atârnau de gât ca o piatră de moară și-și putea permite lucrurile pe care tatăl lui Nicky nu avusese timp să i le ofere fiicei lui, ba chiar îi rămâneau niște bani și pentru sine – cărți, porțelanuri, câte un tablou – încă se mai cutremura la amintirea vremurilor când se chinuise îngrozitor fie și doar să se îmbrace decent. Așa că, poate banii erau o motivație puternică, fiindcă era ferm hotărâtă să nu mai ducă niciodată lipsă de ei, iar asta însemna să-și

păstreze slujba până când devenea atât de competentă încât să nu se mai simtă niciodată în nesiguranță.

Și fără iubire? Zâmbi ușor, până când își aminti și celelalte acuzații care-i fuseseră aruncate în față în acea zi. De către Nicky și de către Alex Brandon. Nicky spusese că nimeni n-o iubise vreodată, dar nu era adevărat. Odată, când avea doar nouăsprezece ani, se îndrăgostise de un băiat doar cu un an sau doi mai mare decât ea, care lucra în aceeași agenție. Era un personaj nepăsător și vesel, o companie foarte distractivă. O vreme, legătura lor fusese aproape idilică; se logodiseră și erau tot timpul împreună, deși știau că trebuia să aștepte cu căsătoria până economiseau destui bani pentru avansul unei case. Adeseori, el își lua liber, sub pretextul sănătății, dar aceste zile coincideau invariabil cu meciurile de pe Wimbledon. Într-o zi, o convinsese și pe Sara să facă același lucru, dar ea își luase în seara precedentă o lucrare importantă acasă, iar conducerea agenției trimisese un curier s-o ia. Cearta care urmare fusese cât pe ce s-o coste slujba, și o învățase o lecție pe care Sara n-o mai uitase niciodată, făcând-o să muncească mai mult decât oricând ca să se achite.

Apoi, fusese avansată înaintea logodnicului ei. El râsese la început, considerând-o doar o întâmplare, și spunând mai în glumă mai în serios că probabil își fluturase genele spre șef – dar amândoi știau destul de bine că, în publicitate, nu ești avansat decât pe merit,

și din acel moment în relația lor murise ceva. La scurt timp după ce Sara a fost avansată din nou, logodnicul ei s-a dus și a cheltuit toate economiile lor pe o șalupă. În acel moment, Sara a știut că totul se terminase. S-a dus la o firmă de vânători-de-capete – agențiile care prospectează piața după talente în lumea publicității – și și-a găsit imediat o slujbă de scenarist, la altă firmă. Dar o duruse îngrozitor să constate că nu era un bărbat capabil să-i suporte succesele, și că ea trebuise să facă primul pas spre desfacerea logodnei.

De atunci, își impusese să nu mai aibă niciodată relații cu colegi de breaslă și, în ciuda acuzațiilor pe care i le adusese Alex Brandon, existaseră mulți bărbați atrași de fața și silueta ei atrăgătoare. Doi sau trei dintre aceștia ajunseseră într-o fază destul de serioasă ca s-o ceară în căsătorie, dar pe-atunci Sara avea grijile financiare ale apartamentului și ale lui Nicky și le vorbise sincer despre ele, considerând că ar fi fost nedrept să-i împovăreze cu responsabilitățile ei. Sau, poate, fusese doar o scuză?

Își umplu din nou ceașca de cafea și intră în living. În ultimele câteva luni, munca devenise tot mai importantă pentru ea. Poate că și acest lucru îi descurajase pe bărbați, căci, dacă stătea să se gândească, de câtva timp nu mai avea nici un prieten stabil.

Se făcuse târziu când Sara își termină lucrul, căscând, și adormi aproape imediat ce puse capul pe

pernă. Dar se trezi dintr-o dată, cu o tresărire, simțind cum firele de păr de la ceafă i se zbârleau de spaimă.

– Nicky, tu ești? strigă ea.

Nici un răspuns. Grăbită, aprinse lampa de pe noptieră și observă că era trei dimineața, înainte de a trece în holul întunecat. Aprinzând lumina și acolo, întredeschise încet ușa camerei de oaspeți. Nicky dormea adânc. Abia i se distingea părul pe pernă și forma trupului sub pătură. Sara închise repede ușa și se uită în restul apartamentului înainte de a se duce înapoi la culcare, cam nedumerită. Probabil visase ceva, deși nu-și amintea nimic clar. Rămase trează mult timp, atentă la orice alte sunete, dar domnea liniștea și, în cele din urmă, adormi din nou.

* * *

Sunetul telefonului ajunse vag până la ea peste câteva ore, făcând-o să se ridice brusc în capul oaselor. Dumnezeule, ce oră era? Când văzu că se făcuse șapte și jumătate, sări din pat, întrebându-se cum de nu auzise deșteptătorul. Apoi își aminti că în ziua aceea o ducea pe Nicky la școală, așa că nu avea motive se intre în panică. Dar telefonul continua să sune ascuțit, iar Sara trecu grăbită în salon ca să răspundă.

– Alo, da... Cine e? întrebă ea, înăbușindu-și un căscat.

– Alex Brandon la telefon, o informă scurt un glas foarte treaz. Sora dumneavoastră e acolo?

– Nicky? Sigur că e aici, răspunse cu uimire Sara.

– Sunteți sigură?

– Da, sunt absolut sigură. De ce Dumnezeu vreți să știți?

– Fiindcă Richard mi-a făcut o figură și a plecat, lăsându-mi un bilet în care mi-a scris că a fugit cu Nicky! L-am găsit azi dimineață, când m-am dus să-l trezesc. Dar dacă spuneți că ea e cu dumneavoastră...

Făcu o pauză.

– Domnișoară Royle? Mai sunteți acolo?

– Da... da, sunt aici, răspunse foarte încet Sara, strângând receptorul în mână.

Glasul lui Alex Brandon deveni mai tăios.

– Ascultați, sunteți absolut sigură că Nicky e cu dumneavoastră? Ați văzut-o în dimineața asta? Am impresia că abia v-ați trezit și...

Sara îl întrerupse:

– Cred... cred că ar fi mai bine să așteptați puțin.

Puse jos receptorul și se duse grăbită în camera lui Nicky. Arăta exact ca în timpul nopții, dar acum lumina zorilor făcea forma din pat să arate nefiresc. Trase în grabă draperiile, apoi rămase nemișcată, făcându-și curaj ca să dea la o parte pătura.

Pe pernă se afla una dintre perucile ei, iar trupul era o cuvertură făcută sul. Lângă perucă era prinsă o foaie de hârtie.

Simțind dintr-o dată că i se tăiau picioarele, Sara se așeză pe marginea patului și despături hârtia cu degete tremurătoare.

Mesajul era foarte scurt:

Plec cu Richard. O să ne căsătorim imediat ce împlinesc optsprezece ani. Te rog să nu-ți faci griji pentru mine.

Nicky

Idioata! Idioată mică și nebună! Pentru o clipă, furia alungă teama din mintea Sarei. Nicky, singură cu un băiat necunoscut, care să aibă grijă de ea! Iar unchiul acelui băiat aștepta la telefon, își aminti ea, mușcându-și buzele.

– Alo, domnule Brandon? Și Nicky a plecat, îl anunță ea scurt, după ce se întoarse la aparat. A lăsat o momâie în pat ca să mă păcălească.

– Iar dumneavoastră ați căzut în plasă, evident, replică Alex Brandon cu sarcasm.

– După ce terminați să vă distrați pe socoteala mea, poate reușiți să reveniți la problema puțintel mai importantă a plecării lor împreună, replică Sara, cu vocea tăioasă din cauza fricii pentru Nicky.

– A escapadei lor, vreți să spuneți, nu-i așa?

– Cred că nepotul dumneavoastră nu v-a spus unde se duceau, nu-i așa? întrebă Sara, ignorându-i remarca.

– Într-adevăr. Știu că nu avea mulți bani la el, deci presupun că se îndreaptă spre niște prieteni, dar indiferent încotro au luat-o, probabil vor încerca să facă autostopul. E vreo șansă să se ducă la unii prieteni de-ai lui Nicky?

– Nu, toate prietenele ei sunt la școală, răspunse Sara aproape distrată, deja încercând să se transpună în locul lui Nicky. Nepotul dumneavoastră nu avea nici o rudă la care să se refugieze? Bunici, sau așa ceva...?

– Nu, dar are colegi de universitate care au câte o casă în afara orașului. Probabil va încerca să stea la ei o vreme. Am să mă duc până la colegiu să văd dacă aflu ceva de-acolo.

Vorbea pe un ton dur și hotărât.

– Știți să conduceți mașina?

– Da, sigur că știu să conduc, răspunse iritată Sara.

– Atunci, vă propun să vă urcați la volan și să porniți spre școala lui Nicky. Poate că unele dintre prietenele ei de-acolo știu câte ceva. Vreau să spun, dacă vă permite slujba, desigur, adăugă el sardonic.

Furioasă, Sara scrâșni din dinți.

– Dacă vreți să știți, slujba mi-o permite, dar nu ca să-mi pierd timpul deplasându-mă fără rost până la Canterbury. V-oți fi crezând dumneavoastră creierul Marii Britanii, domnule Brandon, dar întâmplător eu știu unde se duc!

Și trânti receptorul, cu o bufnitură triumfătoare.

Capitolul 2

Traficul care părăsea Londra spre nord era dens, iar Sara avu de așteptat la câteva ambuteiaje frustrante, înainte de a se înscrie în sfârșit pe autostrada M1. O vreme, merse destul de repede, dar observă că benzina era pe sfârșite, așa că intră la următorul service, oprind mai întâi în fața restaurantului. Încuind mașina, se duse grăbită la cabinele telefonice, dar acestea erau ocupate și trebui să aștepte, bătând nervoasă din picior.

Imediat după ce-i trântise telefonul în nas lui Alex Brandon, acesta mai sunase de două ori, dar Sara îl ignorase, imaginându-și cu satisfacție cât era de furios. După ce se îmbrăcase și-și împachetase niște haine, trecuse pe la birou, unde-și lăsase lucrarea pe care o terminase acasă și se dusese imediat la director. Îi explicase succint că se ivise o problemă de familie și avea nevoie de cel puțin o săptămână de concediu.

Dacă nu i-o acorda, avea să și-o ia în contul concediului de odihnă, dar de plecat, tot pleca. Bietul om păruse surprins de această atitudine categorică din partea unei subalterne care fusese întotdeauna atât de docilă și se grăbise s-o asigure că putea lipsi oricât de mult timp avea nevoie.

Sara îi mulțumise, apoi se întorsese în biroul ei ca să dea un telefon interurban. Îi răspunsese o femeie cu accent din nord.

– Ie, n-apăi ce doriț', mă rog?

– Doamna Ogden? Sara Royle la telefon. Ce mai face domnișoara Quinlan? S-a sculat azi?

– N-apăi, don'șóră, nu să simță dieloc în apele iei, în diminiața asta... o informase femeia, cu o voce cam abătută. Numa' totuș', m-aștepț să să scóle o țâr mai târzior, c-așe face di-obicei. Vreț' să vorbiț' cu ea?

– Nu, vă rog să n-o deranjați. Ascultați, cred că s-ar putea să apară acolo Nicky, cu un prieten. Probabil azi, dar s-ar putea și mâine. Dacă vine, să nu-i spuneți că am telefonat, dar aveți grijă să rămână la dumneavoastră până reușesc să ajung și eu, da? o rugă ea, neliniștită.

La celălalt capăt al firului domnise un moment tăcerea, apoi doamna Ogden întrebase încet:

– S-o-ntâmplat vriun năcaz, așe-i?

– Da, mă tem că așa e. Veți încerca s-o rețineți acolo, da?

– Nice vorbă, don'șóră Sara, nu vă faceț' grij'. O s-am io grijă să steie.

După ce-i mulțumise, Sara se urcase în mașină și pornise spre Cumbria, rugându-se să fi avut dreptate și ca Nicky să se fi refugiat la nașa ei, Veronica Quinlan, care era pe jumătate invalidă și ducea o viață liniștită, cu devotata ei menajeră și infirmieră, doamna Ogden, într-o casă veche și retrasă, cu vedere spre unul dintre lacurile mai mici.

În sfârșit, se eliberă o cabină telefonică, iar acum menajera îi răspunse din nou, spunându-i că fugarii încă nu apăruseră, nici nu telefonaseră ca să spună că erau pe drum. Vestea n-o îngrijoră prea mult pe Sara; era prea devreme pentru a fi reușit să ajungă atât de departe și probabil preferau să nu-și cheltuiască banii pe telefoane. Presupunea că făceau autostopul pe undeva, pe drum, iar la acest gând se hotărî să se grăbească, în speranța de a-i ajunge, și ieși repede din cabină. Un bărbat care aștepta rezemat neglijent de perete, cu brațele încrucișate, se îndreptă și-i tăie drumul. Era Alex Brandon.

Sara se opri, privindu-l cu uimire.

– Dumneavoastră? Dar credeam că...

– Că scormonesc pe la colegiu? Ce rost ar fi avut să mă duc acolo, când ați fost atât de îndatoritoare încât să-mi spuneți că știți unde se duc?

– De unde-ați știut încotro s-o luați? întrebă Sara, bănuitoare.

– Foarte simplu, răspunse el alene. Am mers cu mașina până la apartamentul dumneavoastră și am așteptat să plecați, apoi v-am urmărit.

Sara îl privi încruntată.

– Ce tupeu aveți! Credeam că veți vorbi cu nepotul dumneavoastră și-l veți convinge să aștepte. După părerea mea, e absolut iresponsabil și nu-i mai capabil să se însoare decât sunteți dumneavoastră în stare să-i purtați de grijă, și...

– Dar nu v-am cerut părerea, o întrerupse el, tăios Și, dacă e pe-așa, nici dumneavoastră nu sunteți mai capabilă să-i fiți tutore unei școlărițe aiurite și romantice, așa că propun să încetăm cu insultele și să hotărâm ce facem în situația asta, ce-ați zice?

– N-aveți decât să faceți ce doriți. Eu mă duc s-o găsesc pe Nicky și s-o duc înapoi la școală, înainte ca acest... episod prostesc să scape de sub control.

– Și Richard?

– El e problema dumneavoastră, nu a mea.

Sara vru să treacă pe lângă el, dar Alex Brandon o prinse de braț, oprind-o în loc.

– Nu vă repeziți, domnișoară Royle. N-am vă vă permit să-l lăsați pe Richard singur și fără mijloace, cine știe pe unde, în timp ce dumneavoastră vă târâți sora înapoi la școală, spuse el furios.

Apoi, mai liniștit, continuă:

– Ascultați, amândoi vrem același lucru, așa că de ce n-am discuta problema la o cafea? Un sfert de oră

nu mai contează, adăugă el, văzând că Sara clătina din cap. Și ar fi bine să pe punem de acord asupra atitudinii și acțiunilor noastre viitoare, înainte de a-i găsi, nu credeți?

În timp ce-i vorbea, o conducea inexorabil spre ușa cafenelei. Sara încercase să-și smulgă brațul din mâna lui, dar i-l ținea atât de strâns încât ar fi trebuit să se zbată vizibil și dizgrațios ca să se elibereze.

– Și spuneați că numai femeile recurg la violență când nu li se face pe plac, remarcă ea caustic, după ce se așezară în sfârșit la o masă, frecându-și demonstrativ brațul în locul unde i-l strânseseră degetele lui.

– Asta n-a fost violență – nu făceam decât să vă ajut la mers, replică el calm.

– Pe dracu'! Ar fi trebuit să țip ca din gură de șarpe, ca să-mi dați drumul!

– Nu v-aș fi dat drumul nici chiar atunci. Le-aș fi spus eventualilor spectatori că suferiți de o ușoară cădere nervoasă pe bază de surmenaj la slujbă și v-aș fi dus undeva unde să puteți țipa ca din gură de șarpe în liniște, spuse Alex Brandon, cu o lucire de amuzament malițios în ochii lui cenușii.

– Întotdeauna vă purtați atât de tiranic cu oricine vi se pune de-a curmezișul? întrebă Sara.

– Numai cu reprezentantele mai necugetate ale sexului dumneavoastră.

În derâdere, Sara răspunse:

– Pariez că soției dumneavoastră îi place la nebunie.

– Nu sunt căsătorit, dar dacă aș face-o, nu mi-aș alege genul de femeie care face scene fără rost în public, replică el acid. Beți-vă cafeaua.

– Am s-o beau când vreau eu! aruncă sfidător Sara.

Alex Brandon ridică din umeri.

– Cum doriți.

Își turnă frișcă în ceașcă. Nu mai purta costumul de oraș gri închis la culoare, ci un pulovăr pe gât, crem, pantaloni reiați bej și un sacou asortat, larg. Hainele mai sportive, însă, nu-i îmblânzeau cu nimic înfățișarea; ba poate chiar îi accentuau și mai mult statura și lățimea umerilor. Iar chipul îi era la fel de dur și implacabil.

Aruncă o privire spre Sara și o surprinse uitându-se la el. Înălțând ironic o sprânceană, întrebă:

– Trecem la subiect? Unde anume vă gândiți să mergeți? Și ce vă face să fiți atât de sigură?

Sara se aplecă să soarbă din cafea, în timp ce se întreba dacă să-i spună sau nu. Ar fi preferat să stea de vorbă cu Nicky și prietenul ei fără ca Alex Brandon să fie de față, pentru a putea lua o hotărâre. Se simțea vinovată că nu insistase ca Nicky să discute cu ea problema seara trecută, în loc s-o lase să se culce.

Ridicând capul, observă că Alex Brandon o privea la fel de atent cum se uitase și ea la el, adineaori.

– Nicky are o nașă care locuiește în nord. În ultimii ani, și-a petrecut de mai multe ori vacanțele la ea, și sunt destul de sigură că acolo s-ar duce.

– Unde anume, în nord? sosi întrebarea inevitabilă.

Îndreptându-și umerii, Sara îl privi în ochi.

– N-am să vă spun. Vreau să discut cu Nicky între patru ochi. dar dacă doriți, puteți aștepta într-un hotel din Manchester, și am să vi-l aduc pe Richard acolo, în drum spre sud.

Fălcile lui Alex Brandon se strânseră.

– După ce-i veți ține o predică și-l veți face să se simtă ca un criminal, distrugându-i complet încrederea în sine însuși, presupun?

– N-am intenția să-i țin nici o predică... deși pare să aibă mare nevoie de una, replică ea. Nu vreau decât să...

– Nici o grijă, n-am să vă dau ocazia. Vin și eu cu dumneavoastră, chiar de va trebui să vă urmăresc tot drumul până-n Scoția!

– Dar e ridicol! N-aveți cum să mă urmăriți până la... atâta drum. Pot scăpa ușor de dumneavoastră.

– Puteți încerca, ripostă el sardonic. Dar sunt de acord că e ridicol, așa că mai bine să acceptăm faptul că vin și eu, și vom călători împreună. Vă puteți lăsa mașina aici, și vom merge cu a mea.

Sara râse scurt, neîncrezător.

– Chiar vă așteptați să primesc? Vă cred în stare să mă abanbonați în cine știe ce pustietate, imediat ce veți afla care e destinația.

Alex Brandon o privi disprețuitor.

– Cu ce bărbați ciudați se vede că vă învârtiți, remarcă el sarcastic. Toți prietenii dumneavoastră vă zboară-n șuturi din mașină când, sau dacă, nu le faceți jocul?

Degetele ei se strânseră pe ceașca de cafea și făcu un mare efort pentru a nu-i azvârli conținutul în față.

– Parcă ziceați că n-am nici un prieten, îi reaminti ea furioasă.

Cu o ironie acidă, Brandon răspunse:

– Totuși, există o categorie de bărbați – dacă se pot numi așa – care sunt destul de perverși să prefere genul dumneavoastră. Cred că se numesc masochiști.

Cu ochii învăpăiați de furie, Sara își trânti ceașca pe masă și ieși din cafenea – dar nu făcuse nici zece pași, când Alex Brandon o ajunse din urmă. Se întoarse spre el, înfuriată.

– Nu vă mai apropiați de mine, auziți ce vă spun? Și să nu încercați să mă urmăriți, pentru că altfel chem poliția. Să vedem cum mai scăpați atunci!

Continuând să fiarbă, porni grăbită spre mașina ei și și-o duse la pompele de benzină. Ajunsă acolo, îl întrebă pe benzinar dacă nu văzuse un băiat și o fată încercând să facă autostopul, în aceeași zi.

Auzind descrierea lui Nicky, omul își frecă bărbia și spuse:

– Parcă-mi amintesc de doi tineri, azi în zori trecură p-acilea. Cred că-i luă un autocamion, da' nu-s sigur. Auziți, duduie, ce-ar fi să vă duceți

dumneavoastră la secția comercială, mm? Băiatu' de la pompele de motorină de-acolo o să vă poată zice mai bine ca mine. Puteți să vă lăsați mașina acilea, că nu deranjează.

Sara îi mulțumi și porni repede spre zona unde erau alimentate autovehiculele comerciale. Așteptă până când lucrătorul avu timp să-i vorbească, dar acesta recunoscu imediat descrierea și-i spuse că Nicky și Richard se urcaseră într-un camion care mergea până la Rugby.

Vestea o umplu de ușurare; însemna că ghicise corect, se îndreptau spre Districtul Lacurilor. Iar la Rugby trebuia să părăsească autostrada M1, așa că puteau încerca să ia o mașină spre M6, prin Birmingham. Cu pași mai vioi, se întoarse la mașina ei, unde avu surpriza să-l găsească pe benzinar aplecat asupra acesteia. La vederea ei, se ridică și se întoarse spre ea, roșu de furie.

– În viața mea nu mai văzui una ca asta! exclamă el indignat. Dete-n marșalier și drept în ea se băgă văru', și pe urmă o tuli așa de repede că nici n-apucai să-nchiz pompa. Se vede că știa c-o făcuse de oaie, deși de ce să dea un furgon în marșalier acilea, zău că nu pricep.

– A făcut-o de oaie? Ce-a făcut?

Omul păși într-o parte, iar Sara scoase un strigăt deznădăjduit și neîncrezător:

– O, nu!

Botul mașinii ei era turtit ca o cutie de conservă călcată în picioare. Farurile erau sparte, aripile îndoite, din radiatorul perforat picura apă, iar bara îndoită atârna până la pământ.

– Ce s-a întâmplat? Cine-a făcut asta?

Un moment, îi veni ideea smintită că Alex Brandon era răspunzător, dar benzinarul o lămuri imediat:

– Fu un furgon mare. N-avea nici un nume scris pe el, c-aș fi văzut, și număru-i era prea mânjit de noroi așa că nu putui să i-l iau. Îmi pare rău, duduie, pe cinstea mea dacă vă mint.

– E-n regulă, nu e vina dumitale. Dar, doamne, ce mizerie!

O altă mașină se opri la pompe, iar omul se duse s-o alimenteze, în timp ce Sara examina mai atentă stricăciunile. Oftă nervoasă. Cu mașina asta nu putea să-și mai continue drumul, atâta lucru era sigur.

Din spatele ei, un glas suav întrebă:

– Avem probleme?

Sara își îndreptă umerii și se întoarse. De-acum, ar fi recunoscut oriunde glasul acela.

– Cineva a băgat în marșarier și mi-a tamponat mașina.

Îi privi cu atenție chipul, gata să se repeadă la cel mai mic semn de amuzament sau de triumf, dar expresia lui rămase complet enigmatică, în timp ce cerceta și el pagubele.

– Hm, mă tem că reparațiile vor dura ceva vreme, remarcă, privind-o din nou. Ce-o să faceți acum?

Cu o privire provocatoare, Sara răspunse rece:

– Am s-o las pe asta aici și voi închiria alta, desigur.

Brandon însă nu făcu decât să dea din cap și porni cu pas sprinten spre mașina lui. Un moment, Sara îi privi spatele lat, cam nedumerită de nonșalanța cu care se mișca. Apoi ridică din umeri și se duse la atelier pentru a comanda repararea mașinii, apoi la biroul de alături, ca să închirieze una. Peste douăzeci de minute, reveni la pompele de benzină, mai încet de astă dată.

Alex Brandon era tot acolo, cu mașina parcată la o parte din drum. Stătea rezemat de portieră, fumând o țigară. Cu un junghi de invidie, Sara văzu că avea un Aston Martin gri metalizat care nu putuse costa nici un ban sub zece mii de lire sterline.

– Ce mai așteptați? întrebă ea, începând să-și ia lucrurile din mașină.

– Ați uitat? Era vorba să vă urmăresc. Unde-i mașina cea nouă?

– N-am putut obține nici una, recunoscu ea fără tragere de inimă. Cei de la închirieri sunt în grevă și nu-și reiau lucrul decât mâine.

Brandon înălță o sprânceană.

– Și-atunci?

– Și-atunci, am să fac autostopul, replică Sara, scoțându-și valiza din portbagaj și trântind capota.

Clătinând reprobator din cap, Alex Brandon spuse pe un ton de dojană:

– Nu v-a spus nimeni să nu vă urcați în mașini cu bărbați necunoscuți? Se poate întâmpla orice – înainte de a avea ocazia să demonstrați ce fel de femeie sunteți, vreau să zic.

– Dumneavoastră mi-ați oferi să mă luați, și nu există mulți bărbați mai periculoși! ripostă ea.

– Dar pe mine, cel puțin, mă cunoașteți.

– Vreți să spuneți, mai bine dracul pe care-l cunoști, decât cel pe care nu-l cunoști...

– Și știți bine că nu v-aș atinge nici cu o prăjină, adăugă el, pe un ton malițios.

Sara îl privi încruntată, dorindu-i toate belelele de sub soare, dar ochii îi trecură dincolo de el, spre contururile aerodinamice ale mașinii.

– În regulă, se învoi ea, cu ostilitate. Am să vin cu dumneavoastră.

– Te rog, Alex.

– Poftim?

– Zi: „te rog, Alex", îi ordonă el laconic.

Ajunsă la capătul răbdării, Sara răcni la el:

– De ce dracu' să zic te rog Alex? Dacă nu era intrigantul ăla de nepot al dumitale, acum n-aș fi alergat de nebună prin toată țara! Și dacă-ți închipui c-am să mă milogesc de dumneata, nu ești în toate mințile! Mai bine mă duc cu cel mai nespălat camionagiu, decât cu dumneata! Ești cel mai arogant și mai încrezut...

Dar amuți, când Alex se așeză la volan și dădu să trântească portiera.

– Of, la naiba! bătu Sara din picior. Bine, în regulă. Te rog, te rog, te rog! Poftim, acum ești satisfăcut?

– Alex, insistă el.

Sara pufni, apoi adăugă răstit:

– Alex!

– O puteai spune mai elegant, dar cred că mai mult nu pot pretinde de la o scorpie ca dumneata.

Ocoli și deschise portbagajul ca să-i pună valiza înăuntru, iar Sara văzu că și el își luase o geantă de voiaj.

Încă simțind cum o ustura umilința, se așeză pe locul din stânga al somptuoasei mașini sport.

– Încheie-ți centura de siguranță, îi ordonă el, în timp ce pornea.

– De ce? Conduci chiar atât de prost?

Alex opri mașina.

– Ascultă, să lămurim un lucru de la început, bine? spuse el repezit, cu o expresie disprețuitoare în ochii lui cenușii. Nu-mi convine că trebuie să-ți suport compania cu nimic mai mult decât îți place dumitale a mea, dar dacă trebuie să călătorim împreună, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, măcar hai să încetăm cu împunsăturile astea interminabile și să ne comportăm ca două ființe raționale. Nu știu cum îți rezolvi problemele, dar personal nu văd ce rost are să ne repezim mereu unul la beregata celuilalt. În ultimă instanță, amândoi dorim același lucru, și anume, binele celor doi tineri pe care-i avem în grijă, cu cât mai puține suferințe și nefericire, așa că hai să

încercăm să-ncheiem un armistițiu, sau să îngropăm securea războiului, sau orice cliește îți convine, până terminăm cu toată povestea asta – de acord?

Sara îl privi un timp, după care, stăpânindu-și un oftat, răspunse sec:

– Da, cred că ai dreptate.

Și începu să-și încheie centura de siguranță.

Alex porni mașina din nou și, după ce ieșiră pe autostradă, Sara spuse cam crispată:

– Îmi pare rău că am strigat la dumneata adineaori; eram cam nervoasă, din cauza mașinii.

După ce-i aruncă o privire scurtă, Alex o întrebă:

– E a dumitale?

– Nu, a firmei, slavă Domnului, dar vor fi foarte nemulțumiți că n-am luat numărul celuilalt șofer.

Pe un ton lipsit de expresie, Alex răspunse:

– N-ar trebui să-ți faci griji, accidente din astea se întâmplă tot timpul.

Făcu o pauză, apoi o întrebă:

– Vom merge tot timpul pe autostradă?

– A, nu, o să cotim pe M6. Dar am vorbit cu un lucrător de la garaj care mi-a spus că a văzut o fată ca Nicky călătorind cu un băiat, și au luat o mașină până la Rugby, așa că poate ar fi bine să oprim acolo și să mai întrebăm.

– Bine. Dă drumul la radio sau la casetofon, dacă vrei puțină muzică.

– Nu te deranjează?

Alex clătină din cap.

– Nu.

Sara alese o casetă și o introduse în aparat, după care, un timp, își văzură de drum fără să vorbească. Observă că Alex conducea bine; mâinile lui puternice țineau mașina sub un control ferm, conducând la limita legală de viteză și depășind ca fulgerul autovehiculele mai lente, dar fără să riște nici un moment. După un timp, îi spuse:

– Mi-am lăsat țigările în haină. Vrei să mi le dai, Sara, te rog?

Va să zică, acum erau la per tu, da?

– Ia una de-ale mele, spuse ea deliberat, scoțând un pachet din poșetă. Și să-mi spui cât costă benzina, ca s-o plătesc împreună cu tine.

Apăsă pe bricheta de bord, apoi îi oferi țigara aprinsă.

În timp ce Alex i-o lua din mână, Sara avu impresia că buzele lui tresăriseră într-un zâmbet amuzat, dar îl auzi răspunzând doar atât:

– Desigur.

Și trase din țigară.

* * *

La stația service dinaintea cotiturii spre M6, coborâră amândoi – Sara ca să vadă dacă nu cumva fugarii mai erau în cafenea, iar Alex pentru a-i întreba despre ei pe angajații garajului.

– Au luat o mașină, într-adevăr, dar băiatul de la service nu știa până unde mergea. A spus că parcă-și amintește că pe camion scria Stoke-on-Trent, dar nu e sigur, o informă Alex, când se întoarseră la mașină. Ascultă, nu crezi că e timpul să-mi spui unde mergem? Îți promit că n-am să te las în drum.

Sara roși ușor.

– Nașa lui Nicky, Veronica Quinlan, locuiește în Districtul Lacurilor. Cel mai apropiat orășel e Keswick.

– Keswick, repetă el, luând un atlas rutier. M6 ajunge aproape până acolo.

După ce se uită la ceas, începu:

– Cred că ar fi fost mai bine să...

Apoi se întrerupse.

– Sau, mai degrabă, sugerez să luăm masa acum, după care să mergem mai departe până-i găsim. Îți convine?

Sara îl privi o clipă, apoi, spre surprinderea lui, izbucni în râs, cu o lucire amuzată în ochii ei mari, căprui.

– Îmi convine de minune.

Dădu să coboare iar din mașină, dar Alex o opri, cu o expresie nedumerită.

– Ce-ai găsit de râs?

Cu veselia încă pe față, Sara îi răspunse:

– Încercările tale de a fi îngăduitor față de emanciparea femeilor. Întotdeauna ești atât de autocratic?

– Majoritatea femeilor par să agreeze bărbații tip stăpâni.

Sara strâmbă din nas.

– Alea nu-s femei, sunt prețuri de șters picioarele.

* * *

După o masă ușoară, porniră din nou spre nord.

– Putem să mergem direct la nașa lui Nicky, ca să-i așteptăm acolo, sau să-i căutăm pe parcurs, remarcă Alex. Cel puțin știm că au luat-o pe drumul ăsta, dar dacă merg cu un camion, ne va fi ușor să-i depășim.

– Da, știu. Cred că cel mai rațional ar fi să ne ducem direct acolo, dar mă sperie gândul că pot rămâne blocați pe undeva, făcând autostopul, în timp ce noi suntem atât de aproape.

– Hmm... Ascultă, oricum va trebui să oprim pentru alimentare, așa că de ce n-am luat-o spre Stoke, iar acolo putem să mai întrebăm? Dacă nu aflăm nimic despre ei, ne continuăm drumul până în Districtul Lacurilor.

Sara acceptă imediat și, în continuare, atmosfera se mai destinse. După un timp, spuse:

– Ai o mașină foarte frumoasă. E a ta?

– Oarecum. Oficial, e pe numele firmei, dar cum eu sunt patronul, presupun că asta-nseamnă că e a mea.

– Cu ce te ocupi?

Alex depăși un mastodont zgomotos, înainte de a răspunde:

– Am o firmă de software. Cu alte cuvinte, vând inteligență. Când organizațiile mari vor să se computerizeze, au nevoie de o echipă de experți care să le consilieze în materie de programare; eu adun oamenii potriviți, cu experiența necesară, și-i trimit la companii.

– Sunt impresionată, remarcă Sara cu sinceritate, știind cât de complexă putea fi lumea computerelor.

– N-ai de ce să fii. Întâmplător, m-am instruit pentru meseria asta, și am avut noroc să-mi fi rămas un mic capital cu care să pot pune bazele firmei. Acum nu mă mai prea duc pe teren, decât dacă e vreo comandă foarte importantă – computerizarea bursei de acțiuni din New York, sau așa ceva – altfel, stau la sediu și organizez. Dar tu? Cum ți-ai obținut slujba?

Sara ridică ușor din umeri.

– Pe ușa din spate. Am început ca secretară și n-am început să mă ocup de scenarii decât când s-a îmbolnăvit cineva și n-au avut cu cine să-l înlocuiască. Pe urmă, am urmat seralul și mi-am luat certificatul C.P.M.

– C.P.M.?

– Scuză-mă, înseamnă Comunicare, Publicitate și Marketing. După aceea, am urcat treptat scara ierarhică, iar acum sunt director de contracte – persoana care face legătura între agenție și clienții reclamelor.

– După câte se pare, s-ar putea să trebuiască să fii și puțin diplomată.

– Poate fi un rol foarte ingrat, să încerci să mulțumești clientul, rezolvând toate complicațiile, recunoscu ea, amintindu-și destui clienți cusurgii care le dădeau mereu de furcă. Dar e și distractiv, pentru că ai o gamă enormă de oameni care lucrează în agenție, toți cu personalități și talente diferite, și trebuie să-i aduni la un loc, să formezi din ei o echipă și să mai și coordonezi toate serviciile agenției: prospectarea pieței, planificarea mediatică și producția.

Se opri, dându-și seama că vorbea prea mult.

– Dar sunt sigură că nu te interesează o prelegere despre publicitate.

– Așa cum explici tu, sună foarte interesant. Eu mi-am imaginat întotdeauna că e un fel de junglă unde toți desenează personaje caricaturale sau compun toată ziua sloganuri și laitmotive muzicale.

Cu un zâmbet cam strâmb, Sara răspunse:

– Într-adevăr, majoritatea oamenilor tind să gândească așa, și e adevărat că o parte din activitate constă în asta, dar e o parte foarte mică, în comparație cu întregul. Voi nu folosiți publicitate, pentru firma voastră?

Alex clătină din cap.

– N-am avut niciodată nevoie. Până acum, întotdeauna ne-au recomandat clienții satisfăcuți.

Făcu o pauză, apoi:

– Ții foarte mult la munca ta.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

– Altfel n-am cum, din asta trăiesc. Nu toți avem rude bogate care să ne permită să fim independenți, domnule Brandon.

În vocea ei se simțea o undă clară de amărăciune.

Alex îi aruncă o privire.

– Într-adevăr, iar din acest motiv, oamenilor care au le revine sarcina de a oferi locuri de muncă celor mai puțin norocoși, astfel încât toți să ne alegem cu câte ceva, răspunse el pe un ton neutru.

Cum Sara nu-i răspunse, o întrebă:

– Dar ai spus că sora ta e moștenitoare, nu?

– Da, tatăl ei – tatăl meu vitreg – i-a lăsat banii într-un cont de depozit. Îi vor aparține la împlinirea vârstei de douăzeci și cinci de ani, sau înainte de asta – dacă se mărită, cu binecuvântarea mea.

– Înțeleg.

– Zău?

– A, da, cred că înțeleg. Așa se explică de ce te împotrivești cu atâta înverșunare, desigur, și de ce ești așa de îndârjită în legătură cu banii moșteniți.

Sara îl privi încruntată.

– E îngrozitor ce spui! N-o invidiez pe Nicky pentru banii ei. Numai că nu vreau să și-i irosească – pe ei, și propria ei viață.

– E viața ei, iar banii sunt tot ai ei. Ce drept ai să-i dictezi cum să și-i folosească?

Rezemându-se de spătar, Sara privi drept înainte.

– Chiar dacă ți-aș spune, n-ai înțelege.

– Pune-mă la încercare.

Drept răspuns, își scoase pachetul de țigări din poșetă, întrebându-l:

– Mai vrei o țigară?

Când Alex dădu din cap, aprinse două.

– Cât mai avem până în Stoke? întrebă ea, oferindu-i una dintre ele.

– Schimbi subiectul, Sara? replică el încet.

– M-aș fi așteptat să fie evident chiar și pentru cea mai modestă inteligență, necum pentru un expert în computere.

– De ce nu vrei să vorbești despre asta?

– Fiindcă e viața mea, și nu te privește. Întâmplător, pe moment avem aceleași interese, dar nimic mai mult. Nu te amesteca în afacerile mele, și n-am să mă amestec nici eu în ale dumitale, domnule Brandon, adăugă ea caustic.

– Alex, îi reaminti el, netulburat. Și sunt de acord cu tine, afacerile tale, sublinie el cuvântul, te privesc numai pe tine.

Sara înțelese imediat aluzia și-l privi furioasă. Cu ce om nesuferit ajunsese să se încurce! Nu-și dorea decât să-i ajungă cât mai curând pe Nicky și Richard, și toată povestea să se rezolve, astfel încât să nu mai trebuiască să-l vadă niciodată pe Alex Brandon!

Capitolul 3

În Stokes, se împtomoliră, căci la început nu putură da de urma celor doi tineri, dar apoi Sarei îi veni ideea s-o întrebe pe casierița de la cafenea. Când se întâlni cu Alex, la intrare, avea o expresie încruntată, nedumerită.

– Cum arată Richard ăsta al tău? îl întrebă.

– Richard? Înalt cam de cinci picioare și zece inci, destul de slab, cu păr șaten, cam lung, și ochelari. De ce?

Sara își arcui sprâncenele, surprinsă.

– Deci, nu seamănă cu tine?

– Nu, nu prea.

– Nu pare să arate prea seducător, comentă ea pe negândite.

– Ei, lasă, că nici Nicky a ta nu-i tocmai o a doua Brigitte Bardot, răspunse sec Alex. De ce vrei să știi?

– Femeia de la casă a spus că-și amintește de doi tineri care au trecut pe-aici acum o oră, chiar când a intrat ea în schimb. I-a descris destul de vag, dar își amintea clar că băiatul avea ochelari. A spus că au întrebat cine-i poate lua cu mașina și s-a oferit un șofer de furgon, care tocmai pleca. Dar partea ciudată e că au cerut să-i ducă la Buxton. Ăsta nu-i chiar pe M6, nu-i așa?

Alex se încruntă.

– Nu, într-adevăr. Hai să ne întoarcem la mașină și să consultăm harta.

Fură nevoiți să aprindă plafoniera, căci cerul plumburiu de aprilie se întuneca și mai mult și începeau să cadă primele picături de ploaie.

– Buxton. Aici e, aproape de marginea Districtului Lacurilor. De ce Dumnezeu s-or fi ducând acolo?

– Richard cunoaște pe cineva care locuiește prin zonă?

– Din câte știu eu, nu, deși a fost acolo anul trecut, într-o vacanță la munte. Poate știe vreun loc unde să se cazeze.

Alex mai privi un moment harta, apoi se hotărî.

– În regulă, o luăm după ei. Cu un dram de noroc, o să-i ajungem din urmă în Buxton. Nu poate fi un oraș prea mare.

* * *

Dar orașul Buxton, care fusese cândva stațiune balneoclimaterică, era mai mare decât se așteptaseră, și fură nevoiți să se intereseze în mai multe locuri, înainte ca Alex să aibă noroc la o cafenea pentru șoferi. Reveni grăbit la mașină, cu gulerul ridicat contra ploii torențiale.

– Edale, spuse el, intrând. Șoferul de furgon i-a lăsat aici, și au telefonat de la bar pentru a comanda un taxi care să-i ducă la Edale. Se pare că e un oraș foarte popular, fiindcă de-acolo începe un traseu peste Munții Pennines.

Porni motorul, iar fasciculele puternice de lumină ale farurilor străpunseră ploaia, în timp ce porneau în sus pe pantele abrupte ale colinelor. Sara nu vorbea prea mult, dându-i doar îndrumări când avea nevoie și lăsându-l să se concentreze pe serpentinele periculoase care și în cele mai favorabile condiții ar fi cerut atenție. Când ajunseră în centrul stațiunii Edale, era întuneric beznă.

Uitându-se vizavi, la luminile hotelului construit din piatră, Alex spuse exasperat:

– Mai bine să încercăm aici mai întâi, deși pare peste mijloacele lui Richard. Totuși, s-ar putea să aflăm despre alte spații de cazare.

Se întoarse spre Sara.

– N-are nici un rost să ne udăm amândoi. Mai bine stai în barul hotelului, până-i găsesc.

– Prefer să vin și eu, mulțumesc, spuse cam încordată Sara.

Exasperarea din glasul lui spori.

– Ascultă, îți promit c-am să mă întorc înainte de a vorbi cu ei. Oricum, când îi vom găsi, n-o să-mi sară țandăra.

– Nu? întrebă sec Sara. Nu mi-ai părut deosebit de reticent când e vorba de insulte și sarcasme, așa că, dacă nu te superi, am să vin și eu.

– Și dacă mă supăr?

– Tot am să vin. Probabil că Nicky e și așa foarte emoționată și nu vreau s-o tulburi și mai mult. Dacă-i vin istericalele, e imposibil să te mai înțelegi cu ea.

– Aha, înțeleg. Nu te gândești decât la dificultățile pe care le-ai putea avea tu. Ar fi trebuit să mă aștept, adăugă el, ironic.

– Sigur c-ar fi trebuit să te aștepți, replică dulce Sara. Altfel, de ce ți-aș mai suporta fermecătoarea companie? Iar acum, te duci să te interesezi, sau aștepți s-o fac eu în locul tău?

Alex zâmbi cam strâmb, coborî din mașină și o luă la goană spre hotel. În zece minute se întoarse, cu o listă de locuri unde puteau să încerce.

– Recepționerul mi-a vândut o hartă locală, așa c-ar trebui să-i găsim destul de ușor. Poftim, marchează locurile pe hartă, și vom începe cu cele mai apropiate.

– Ce idee genială! comentă Sara cu admirație. Ce extraordinar de inteligent din partea ta, că te-ai gândit. Sunt sigură că mie niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap o strategie atât de inspirată!

Se aplecă să privească lista, dar mâna lui Alex o prinse de bărbie, întorcând-o cu fața spre el.

– Sara...

Glasul îi era suav ca mătasea, dar în el se simțea o tărie ca de oțel.

– Ia seama ce vorbești, bine?

Trecură aproape două ore până când parcurseră toate locurile de pe listă, dintre care unele se aflau în afara stațiunii. Nicăieri nu găsiseră nimic.

– Dar trebuie să fie undeva! insistă Sara, îngrijorată. Nu se poate să fi dispărut așa...

– Înseamnă că stau într-o casă particulară, cu cineva despre care nu știm nimic, replică iritat Alex. E singura explicație. Și nu putem să batem la toate ușile din sat. Oricum, trebuie să ne întoarcem în centru, ca să fac plinul înainte de a se închide la benzinărie.

În timp ce se întorceau, Sara spuse încet:

– Cafeneaua aia pentru șoferi de la Buxton se numea „Pete's Pull-in", nu-i așa?

– Posibil, n-am observat. De ce întrebi?

– Păi, dacă au telefonat după un taxi de-acolo, patronul ne-ar putea da numărul, iar noi am putea...

– ...să telefonăm la stația de taxiuri și să aflăm la ce adresă i-a dus șoferul, încheie Alex în locul ei. Sara, pentru ideea asta, aproape că a meritat să te iau cu mine.

Nu peste mult, erau înapoi la hotel, unde Sara își potoli setea chinuitoare la bar, în timp ce Alex dădea telefon.

– Nici nu mă mir că nu i-am găsit, remarcă el când se întoarse. Taxiul i-a dus la o casă nelocuită. Au luat cheia de la vecini. Mă întreb, totuși, de unde naiba aflaseră de ea.

Își împinse părul umed de pe frunte.

– Paharul ăsta-i pentru mine?

– Da, ți-am comandat un Glenfiddich. Pari genul căruia-i place whiskyul de malț.

O privi cu un zâmbet răutăcios.

– Cu meseria ta, cred că ești obișnuită să ghicești gusturile oamenilor.

– Evident. Și am plătit deja, adăugă ea, văzând că-și scotea portofelul.

– Evident.

Și-l puse la loc în buzunar, după care o privi pe deasupra paharului.

– Noroc. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat ca o femeie să-mi ofere de băut.

Sara zâmbi fără chef.

– Din păcate, n-o să-ți stea în gât.

La asta, Alex râse – un râs masculin, bogat, care-i transforma complet trăsăturile, dându-i o înfățișare mai tinerească, lipsită de griji.

Privindu-l chipurile alarmată, Sara comentă cu îngrijorare prefăcută:

– Știi, domnule Brandon, zău c-ar trebui să ai grijă. Dacă râzi prea des, oamenii pot începe să creadă că ești aproape uman. Iar acum, cred c-ar fi mai bine să mergem să ne găsim oile rătăcite, nu?

– Ai dreptate.

Își puse paharul pe bar, cam fără tragere de inimă. Sara îl înțelegea perfect; nici ea nu aștepta cu nerăbdare următoarea oră.

Găsiră destul de ușor casa.

– Cred că am trecut de trei ori pe-aici, remarcă Alex abătut, când opriră în față.

– E întuneric peste tot, observă Sara, privind prin fereastra stropită de ploaie. Doar nu crezi că s-or fi dus la...?

Se întrerupse grăbită.

– Doamne, sper că nu! răspunse Alex cu convingere. Dar s-ar putea să fie în spate. Mă duc să-i chem.

– Vin și eu cu tine.

Sara sări din mașină și alergă după el, pe verandă. Alex luă ciocănelul și bătu cu putere în ușă. La început, nu primi nici un răspuns, așa că ciocăni și mai tare. O fereastră cu ghilotină se deschise scârțâind, deasupra lor, și un bărbat se aplecă afară.

– Cine dracu-i acolo?

– Richard, tu ești?

– Nu-i nici un Richard aici!

Omul vru să trântească la loc fereastra, dar Alex făcu un pas înapoi ca să-l vadă.

– Așteptați! Richard French stă la dumneavoastră?

– Nu, și dacă nu vă cărați de-aici, v-arunc o găleată de apă-n cap!

– N-o să mă ude mai mult decât sunt deja, și nu plec până nu mă asigur că persoana pe care o caut nu e aici.

De sus se auzi un șir de înjurături, iar după câteva secunde ușa se deschise cu zgomot. Tânărul care apăru în fața lor, îmbrăcat doar într-un halat ieftin, era înalt și slab, cu plete șatene și ochelari ca ai lui Elton John, dar expresia iritată a lui Alex o înștiință pe Sara că nu era Richard.

– În regulă! explodă tânărul. Dacă nu mă credeți, intrați să vedeți. De unde sunteți, de la poliție sau ceva...?

Alex intră grăbit pe lângă el și aruncă o privire în camerele de la parter, înainte de a porni repede pe scară în sus.

– Nici într-o vacanță nu se poate duce omu' fără ca porcii de la poliție să-i strice tot chefu', protestă enervat tânărul.

O privi pe Sara, care rămăsese în prag.

– E porc?

– A, da, categoric, dar nu genul la care te referi.

De la etaj se auzi țipătul unei fete, iar Alex apăru din nou, coborând grăbit scara.

– Îmi pare extrem de rău. Mă tem că ni s-au dat niște informații greșite. Poftiți, vă rog să primiți banii ăștia, pentru deranj, cumpărați-vă cu ei o sticlă de șampanie, sau ceva...

O luă pe Sara de braț și o urcă în mașină, în timp ce tânărul continua să strige epitete pe urmele lor.

Porni mașina și demară într-un scrâșnet de pneuri.

– Dumnezeule, ai auzit cum mi-a spus, nesimțitul...? mârâi el printre dinți. Nu zic că n-ar fi

avut tot dreptul, după ce-am dat așa buzna peste el. Era cu o fată, adăugă sălbatic. Semăna puțin cu Nicky, cred, dar oricine putea să vadă că nu-s decât niște hippies. Dumnezeule, în viața mea nu m-am simțit mai prost decât când am intrat în dormitorul ăla. Nici măcar nu se deranjase să...

Tăcu un moment, apoi întrebă bănuitor:

– Sara?

Cu mare dificultate, Sara răspunse:

– Da, Alex?

– Sara, nu cumva...?

Fără să se mai poată stăpâni, Sara izbucni în râs. Alex frână și se întoarse furios spre ea.

– Termină! Nu văd ce te amuză la ceea ce ni s-a întâmplat.

Sara încercă să arate spre el, dar râdea atât de tare încât nici nu putu ridica mâna.

– Să te fi văzut ce mutră aveai! Nu mai puteai de furie...!

– Și încă mai sunt furios. Sara, te rog, vrei să te oprești?

O apucă de umeri și o zgâlțâi, nu cu prea multă blândețe.

– Ai de gând să încetezi? Văd că ai un simț al umorului extrem de sucit, adăugă el cu răutate. Îți dai seama că încă nu i-am găsit? Dacă nu te repezeai să urmezi pista pe care ți-a dat-o femeia aia din Stoke, n-am fi pierdut atât timp alergând după cai verzi pe pereți.

– Eu?

Sara se îndreptă de spate, cu indignarea tăindu-i pofta de râs.

– Cine-a intrat în cafeneaua din Buxton și-n toate pensiunile din Edale? De ce nu te-ai asigurat că-s cei pe care-i căutăm, dacă ești atât de deștept?

– Fiindcă, după prima informație greșită, n-a trebuit să întreb decât dacă văzuseră doi tineri, nu să le dau și descrieri detaliate, replică acid Alex. Tu ardeai atât de mult de nerăbdare să-i prindem încât n-ai întrebat cu grijă. La ora asta, probabil că se încălzesc la foc în casa domnișoarei Quinlan din Districtul Lacurilor. În timp ce noi, mulțumită ție, tremurăm de frig în ploaie!

Sara deschise gura să-i răspundă furioasă, dar văzu un strop de apă picurându-i din păr și prelingându-se pe obraz, până pe gulerul hainei, așa că întrebă mai potolită:

– Și-atunci, de ce stăm aici și ne certăm? Cu cât pornim mai repede, cu atât ne vom încălzi mai curând și noi la focul acela.

O clipă, Alex o privi surprins, apoi dădu din cap:

– În regulă, să mergem. Cred că dacă o ținem tot pe drumul ăsta, în cele din urmă vom putea să revenim pe M6, mai încolo. Îndrumă-mă tu, după hartă.

Porni din nou, iar Alex, orientându-se cu oarecare dificultate în mașina care se legăna, alese drumul cel mai scurt.

– Peste vreo jumătate de milă, urmează o cotitură la stânga, spuse ea. Dacă o luăm pe-acolo, ar trebui să ieșim pe șoseaua principală, care duce direct la autostradă.

Alex mormăi o încuviințare, concentrându-se să conducă mașina de mare putere pe drumurile înguste care urcau abrupt. Frână brusc ca să ia o curbă strânsă, iar Sara fu aruncată în portieră. Lanterna cu care lumina harta îi căzu din poală. Se aplecă s-o caute, dar fu nevoită să-și descheie centura de siguranță.

– Ai pățit ceva? o întrebă Alex.

– Nu, mulțumesc.

După ce găsi lanterna, se ridică și deschise iar atlasul. Privind înainte, prin întuneric, începu să se simtă tot mai neliniștită, în timp ce mașina gonea prin noapte fără ca intersecția mult așteptată să apară. Trebuia să fie pe-acolo pe undeva, trebuia...

Parcă citindu-i gândurile, Alex spuse:

– Cât de departe spuneai că era cotitura aia?

– Cam la o jumătate de milă. Ar fi trebuit să ajungem până acum...

– Poate te-ai uitat greșit pe hartă?

Sara se uită urât la el, dar aplecă totuși capul ca să se încredințeze.

– Nu, spuse ea cu convingere, am văzut bine. Probabil am trecut fără s-o observăm. Mai bine să ne întoarcem.

– O să mai mergem încât vreo jumătate de milă, pentru orice eventualitate.

Ridicând tonul, Sara protestă:

– Ce rost are, dacă am trecut de intersecție? Nu facem decât să pierdem și mai mult timp. Îți spun eu, oprește mașina aici și întoarce!

Alex o privi încruntat.

– Ești sigură că n-ai încurcat locurile pe hartă? întrebă el sarcastic.

– Da, sunt sigură. Probabil am trecut de intersecție când am scăpat lanterna. Iar dacă n-ai fi condus atât de repede încât să se clatine mașina, n-aș fi scăpat-o.

– Puteam fi sigur c-ai să dai vina pe altcineva pentru cât ești tu de nepricepută, mârâi Alex.

Frână și începu să întoarcă mașina pe drumul îngust, ieșind cu roțile din spate pe iarbă.

– Dacă în meseria ta iese ceva prost, sunt sigur că mereu găsești câte un țap ispășitor ca să nu trebuiască să scoți tu castanele din foc.

Schimbă vitezele și trecu din nou în marșarier, întorcându-se spre ea ca să privească prin lunetă, în spatele mașinii.

– Ce obrăznicie!

Ajunsă la capătul răbdării, Sara ridică mâna și-l pălmui cu putere peste obraz.

Mai mult de surprindere decât de durere, Alex întoarse brusc capul spre ea, șocat. Chipul i se înăspri și vru să spună ceva, dar în clipa următoare partea din

spate a mașinii începu să se aplece amenințător sub ei, iar Sara căzu înainte, peste el, în timp ce mașina se răsturna pe o parte.

Scoase un țipăt de spaimă și oroare, însă mașina, după ce se mai clătină puțin, rămase nemișcată. Motorul se oprise și, câteva secunde, rămaseră amândoi amuțiți de șoc. Apoi glasul lui Alex răsună tăios, aproape în urechea ei:

– Sara, e totul în regulă?

– Da... Da, așa cred...

Încercă să se miște și constată că era ținută strâns în brațele lui, deasupra. Când întoarse capul, îi atinse obrazul cu al ei.

– Dar tu...?

– Da. Ascultă, trebuie să ieșim pe portiera de lângă tine. Crezi că poți să te ridici și s-o deschizi?

– Am să-ncerc...

Sara începu să se întoarcă, iar mâinile lui o prinseră de mijloc, ajutând-o. Rezemându-se cu o mână de volan și cu cealaltă de spătarul fotoliului, reuși să se salte spre portiera aflată acum deasupra ei. Își schimbă poziția, ca să poată apuca mai bine clanța, și auzi sub ea un mormăit.

– Ce s-a întâmplat?

– M-ai călcat în picioare, răspunse răbdător Alex.

Își coborî mâinile pe șoldurile ei și o susținu în timp ce deschidea portiera și se ridica. Apoi se săltă afară și-și trase picioarele după ea, luându-și elan ca să sară pe pământ.

Imediat, ploaia începu să-i îmbibe jacheta costumului cu pantaloni pe care-l purta, iar când Alex ajunse lângă ea, era deja udă leoarcă.

După ce examină grăbit pagubele, Alex se întoarse.

– Dumnezeule, ce mizerie! A rămas în șanț de-a binelea. Totuși, cred că am avut noroc. O clipă, am crezut c-o să ne rostogolim pe panta colinei.

Se duse la portbagaj și-l deschise.

– Trebuie să fie o umbrelă pe-aici, pe undeva. Poftim, Sara, ia-o și adăpostește-te, în timp ce eu caut harta și lanterna, ca să vedem unde-am ajuns.

Deschise umbrela mare și neagră și i-o întinse.

– Uite, ia-o, insistă el.

Sara rămase pe loc, fără să facă nici o mișcare.

Dintr-o dată, Alex ajunse lângă ea, vorbindu-i stăruitor:

– E-n regulă, Sara, s-a terminat. Acum ești în siguranță.

Continuă s-o încurajeze și, încet, tremurul i se potoli, până putu spune cu voce întretăiată:

– Îmi pare rău... N-am... niciodată n-am mai fost implicată într-un accident. M-a șocat... căderea aia...

Descoperi că se ținea de reverele hainei lui, iar Alex o ținea cu un braț pe după umeri, cu umbrela deasupra amândurora. Se desprinse în grabă.

– Așa-ți trebuie, spuse el cu oarecare severitate. Trebuia să-ți prinzi la loc centura de siguranță. Și acum, ține asta până scot eu lucrurile din mașină.

O lăsă sub umbrelă, în întunericul dens; nicăieri nu se zărea nici un semn de viață, nici o lumină, nimic. Când se întoarse, Alex aducea cu el bagajele și o canadiană pe care o avusese în portbagaj.

– Poftim, mai bine pune-ți asta pe tine, îi ordonă el, luându-i umbrela din mână.

În timp ce aprindea lanterna și începea să studieze harta, Sara observă că și el își luase un impermeabil gros, cu cordon.

– N-are nici un rost să ne mai întoarcem la Edale, spuse Alex după un moment . Ajungem mai repede dacă ne continuăm drumul pe jos, cu speranța de a găsi în primul sat un garaj de unde să vină cineva să ne scoată mașina.

– Poate ajungem la o fermă și putem telefona de-acolo la un garaj, sugeră Sara cu speranță.

– Poate. Dar, cu norocul pe care-l am de când te-am întâlnit pe tine, tare mă mai îndoiesc, replică el, aruncând o privire abătută spre mașină.

Încă sub efectul șocului, Sara spuse cu dificultate.

– A fost vina mea. Ți-am distras atenția. Îmi pare rău.

Alex se întoarse s-o privească din nou, cu ochii lucindu-i în întuneric.

– Alegi într-adevăr cele mai afurisite momente ca să sari la bătaie, îi dădu el dreptate, sardonic; apoi continuă, mai hotărât: dar n-are nici un rost să stăm aici.

Se aplecă să ia bagajele.

– Poți să duci tu lanterna.

Porniră pe drum, Sara ținând umbrela sus, la o înălțime potrivită, după ce Alex se plânse că-i scotea ochii. Cale de câteva mile, poate, înaintară cu chin cu vai prin ploaie. Pe Sara o dureau brațele din cauza ținutului umbrelei, pantofii care păruseră atât de comozi în urmă cu o săptămână, când îi cumpărase, o rodeau acum în nenumărate locuri, iar pantalonii uzi leoarcă i se lipeau de picioare.

Alex se opri lângă ea și lăsă jos bagajele.

– Ia uită-te, acolo nu-i o lumină?

– Unde?

– În dreapta.

O văzu și ea – o fereastră pătrată, luminată, la câteva sute de metri distanță.

– O văd. Dar cum ajungem acolo?

– Trebuie să fie un drum, pe-aici pe undeva. Luminează în partea aia.

Sara deschise gura să-l informeze că nu era complet cretină, apoi o închise la loc, amintindu-și de incidentul cu mașina.

Curând, ajunseră la o deschizătură în zidul de piatră, dincolo de care pornea un drum desfundat. Pe un stâlp era prinsă o tăblie de lemn ccu cuvintele „Ferma Hayscroft“ vopsite grosolan pe ea. Drumeagul era brăzdat cu făgașe adânci lăsate de roțile unui tractor, pline cu apă mocirloasă. Lumina provenea de la o casă țărănească mică, de piatră, înconjurată de

grajduri și alte acareturi. O poartă bara intrarea în curtea plină de noroi, și mirosea puternic a porci. Sara gemu, când văzu la lumina lanternei în ce hal era curtea.

– Stai aici, îi spuse Alex. Am să duc bagajele mai întâi, apoi vin să te iau și pe tine, în brațe.

Un moment, Sara simți tentația delicioasă de a face pe muierușca fragilă, dar decât să fie dusă în brațe de Alex Brandon, prefera noroiul.

– Mă descurc și singură, mulțumesc, răspunse ea cu fermitate.

Alex ridică din umeri.

– Cum vrei.

Deschise poarta și porni înainte, prin curte. Când să ajungă la ușa casei, o întrebă:

– Ai închis poarta?

Sara se concentra să-și ferească pantalonii de noroi, având mâinile ocupate cu lanterna și umbrela.

– Poftim? Nu, n-am închis-o.

– Atunci, du-te și închide-o.

– De ce Dumnezeu? Nimeni nu umblă pe-afară noaptea, pe-o vreme ca asta.

Exasperat, Alex se întoarse spre ea.

– Nu știi că prima regulă, la o fermă, e să închizi întotdeauna porțile? Fermierul n-o să se bucure dacă animalele lui o iau razna pe coclauri, din cauza noastră.

– După cum miros porcii ăștia, i-am face o favoare, replică ea.

Totuși, după un moment, porni iritată înapoi, pentru a închide poarta.

Alex n-o aşteptă, ci se duse direct la uşa fermei şi bătu cu putere. Îi deschise un bărbat care-l privi cu ochii mijiţi, prin întuneric.

– Bună seara, ne pare rău că vă deranjăm, începu Alex, dar a trebuit să lăsăm maşina pe drum. Mă întreb dacă aş putea da un telefon de la dumneavoastră, după ajutor.

Fermierul, un om slăbănog şi brăzdat de vânturi şi ploi, îl mai privi o clipă, apoi o văzu şi pe Sara în spatele lui.

– Ai şi o fătuţă cu matale? Păi atuncea, mai bine haideţi în casă.

Recunoscători, intrară în încăperea mare, care servea drept bucătărie şi living, având o maşină de gătit mare şi veche, cu combustibil solid, lângă un perete, prin uşile căreia se vedea arzând focul.

– Nişte oameni la necaz, Mary! îi spuse el femeii care se ridicase de pe scaunul de lângă foc.

Sara porni imediat spre tăciunii încinşi. La vederea hainelor ei, femeia ţistui din limbă, nemulţumită.

– Nu cumva merseşi aşe pe drumu' de colo? Ee, fătuco, strașnică răceală mi te mai paşte! Stai numa' să-ţ' dau io un ceai bun şi fierbinte!

– Mulţumesc, răspunse Sara clănţănind, în timp ce întindea mâinile spre cuptor.

– Aveţi telefon? îl întrebă Alex pe fermier.

– Ie dară. Da' n-o să vă hie de nici un folos, că garaju' din Hayscroft îi închis noaptea şi n-o să-l deşchiză până mâni dimineaţ'.

– Atunci, am putea închiria de undeva vreo mașină?

Omul clătină din cap.

– Nu-i decât numa' garaju'.

– În cazul ăsta, se pare că va trebui să rămânem undeva peste noapte. V-aș plăti cu plăcere deranjul, dacă ne-ați putea duce până la cel mai apropiat hotel.

Zâmbind încet, fermierul clătină iar din cap.

– Dac-aveam io o mașină, îndată v-o ofeream, da' Range Rover-u' meu îi tot la garaj, să mi-l dreagă.

Sara îl privi deznădăjduită pe Alex, care dădu din cap și se întoarse din nou spre fermier.

– Mă întreb dacă am putea profita de ospitalitatea dumneavoastră și mai mult, cerându-vă să ne găzduiți peste noapte. Ne mulțumim și cu două scaune în fața focului.

– Să vă ție Dumnezeu, răspunse femeia, sigur că puteț' să staț'. Nici on câne n-aș da afar' p-o vreme ca asta. Ș-avem noi mai mult decât scaune. Puteț' să dormiț' în odaia noastră de mosafiri. Io am să vă pui niște sticle de apă la-ncălzit uite-n clipa asta, ca să vi le puneț' în pat. Și pe urmă, am să vă gătesc și ceva d-ale gurii.

– O, dar... vru Sara să explice că nu erau căsătoriți, dar Alex o întrerupse:

– Sunteți foarte amabilă, doamnă...?

– Doamna Hawkins. Iar pe bărbatu-mio-l cheamă Ted.

– Vă mulțumesc, doamnă Hawkins. Vă primim cu mare plăcere invitația, nu-i așa, iubito? adăugă el, încruntându-se cu subînțeles spre Sara.

– A, da... Da, vă mulțumim... răspunse ea, cam nedumerită.

– No, bine. Văz că v-aț' adus și geamantanele, așa că mai bine schimbați-vă-ț' de hainele estea ude, ca să vi le pui io la uscat în fața cuptorului, propuse doamna Hawkins. Dacă vii cu mine, te duc io sus.

Alex îi dădu Sarei valiza ei, răspunzându-i cu o expresie ironică la privirea de reproș pe care i-o aruncă înainte de a urma gazda pe scara îngustă.

Camera de oaspeți era joasă și cu tavanul susținut pe grinzi. Un scrin de modă veche cu oglindă stătea lângă un perete, iar în fața celuilalt se afla un pat mare și înalt, cu tăblii de alamă. Și era îngrozitor de frig.

– Alăturea-i o baie, spuse mândră doamna Hawkins. N-ai să-mi găsești multe ferme pe dealurile estea care s-aibă ș-o baie. Acuma te las să te schimbi, până merg io s-aduc sticlele elea cu apă fierbinte.

Scoțându-și hainele ude, Sara luă pe ea un halat flaușat și intră în baie, așteptând cu nerăbdare să se cufunde în apa caldă.

Dar locul acelor instalații ar fi fost la muzeu! Singura sursă de apă caldă era un boiler arhaic pe care nu-l putu pune în funcțiune oricât încercă, timp în care i se făcea din ce în ce mai frig. În cele din urmă, se spălă cu apă rece și reveni grăbită în dormitor, să-și

ia pe ea un pulovăr gros și o pereche de blugi. Patul cel mare arăta foarte îmbietor, și-și dădu dintr-o dată seama cât de obosită era. Abia aștepta să se ghemuiască sub plapuma groasă dar... nu cu Alex Brandon alături! Cu un aer destul de sfidător, coborî iar în living.

Masa lungă din mijlocul camerei era deja pusă pentru cină, iar doamna Hawkins îi oferi un scaun lângă al lui Alex. Acesta și fermierul erau adânciți într-o discuție despre viitorul creșterii porcilor în țările Pieței Comune. În fața lor fură puse farfurii pline cu plăcintă de cartofi, iar Sara începu să se înfrupte flămândă, mâncarea fierbinte alungându-i frigul din oase, până când se rezemă de spătar, încălzită, sătulă și cu ochii închizându-i-se de somn.

O ajută pe doamna Hawkins să spele vasele, apoi gazda dădu de înțeles că era vremea de culcare. În dormitor, Sara își luă repede cămașa de noapte, bucuroasă că-și adusese una de bumbac alb, cu mâneci lungi și corsaj brodat. Stinse lumina și fu nevoită să se cațăre în patul înalt, unde se cuibări în așternut înainte de a o pătrunde din nou frigul. Sticlele își făcuseră datoria, iar patul era cald și plăcut.

Zece minute mai târziu, ușa se deschise și lumina fu aprinsă din nou, când Alex intră în cameră cu geanta lui de voiaj. Sara fusese pregătită pentru acel moment; se ridică în capul oaselor, privindu-l furioasă.

– Ce ți-a venit să dai impresia că am fi căsătoriți?

Alex își deschise geanta și puse câteva lucruri pe scrin.

– N-aveam chef să-mi petrec noaptea așezat pe un scaun, răspunse el.

– Ei bine, mare păcat, pentru că exact acolo ai să ți-o petreci. Poți să stai aici până se culcă soții Hawkins, după care ai să te-ntorci la bucătărie, îi spuse hotărâtă Sara, adăugând: poți să-ți scoți din minte de pe-acum orice idei de a avea o șustă de-o noapte cu mine!

– O șustă de-o noapte? Ce expresie vulgară! Mă întreb unde ai auzit-o.

Își scoase cămașa și o aruncă pe spătarul unui scaun, dezvăluindu-și pieptul neted și brațele musculoase. Apoi se așeză pe marginea patului, ca să-și scoată șosetele.

– Mai bine așteaptă să fii invitată. N-am nimic de gând cu tine – doar cu patul. Și nu intenționez să-mi petrec noaptea proptit în scaun ca un caraghios, când putem dormi amândoi omenește în patul ăsta.

Se ridică și stinse lumina, iar Sara îl auzi mișcându-se prin întuneric. Apoi patul scârțâi, când Alex începu să se urce lângă ea.

– Să nu-ndrăznești să vii aici! exclamă ea furioasă.

Încercă să-l împingă, dar mâinile-i întâlniră pielea goală a umărului lui.

– Unde ți-e pijamaua? întrebă alarmată.

În întuneric, Alex chicoti.

– Nu obișnuiesc.

– Ce?

Sara sări din pat și se repezi să aprindă lumina. De lângă ușă, spuse furioasă:

– Dă-te jos din pat și du-te imediat la bucătărie!

Alex înălță o sprânceană.

– Așa?

– Nu, prostule! Poți să te îmbraci la loc.

Calm, Alex își împreună mâinile sub ceafă, cu o privire sardonică spre ea.

– Nici nu mă gândesc.

– Nesimțitule! Dacă nu ieși de-aici în clipa asta, să știi c-am să țip!

– Țipă – și-au să ne dea pe amândoi afară, în ploaie.

Sara îl privi cu dușmănie, imaginându-și cât de penibil ar fi fost ca soții Hawkins să dea buzna în cameră, și să trebuiască să le explice.

– Dacă ai fi gentleman, te-ai oferi să dormi pe scaun, îi spuse ea cu furie.

– Iar dacă tu ai fi o lady, aș putea să fac tocmai asta. Dar tu ești o femeie de carieră, emancipată, a secolului douăzeci, mai știi? Drepturi egale cu bărbații, așa și pe dincolo. Ei bine, asta îți și ofer: dreptul egal cu al meu la o jumătate din patul ăsta, iar dacă nu-ți convine, atunci du-te tu și dormi pe scaun!

– Porcule! Știi al dracului de bine că nici moartă n-am să dorm cu tine-n același pat!

– De ce nu? Ți-am spus deja că femeile masculine și dominatoare nu mă excită. Cu mine, ești în deplină siguranță. Aș prefera una care nu numai să arate, dar să și simtă și să se poarte ca o femeie. Poți să te culci peste plapumă, dacă ți-e frică, adăugă el.

– Ești nebun. Nici un bărbat și nici o femeie nu s-au culcat vreodată platonic în același pat.

Buza lui Alex se răsfrânse.

– Te supraestimezi.

Apoi:

– Fă ce vrei. Eu mă culc.

Se întoarse cu spatele spre ea, iar Sara își dori să fi avut un cuțit ca să-l înjunghie. Mai stătu un minut lângă ușă, neputându-se hotărî și tremurând de frig. Apoi stinse lumina. Chiar dacă trebuia să stea trează toată noaptea, n-avea de gând să împartă patul cu el. Căutându-și pe bâjbâite hainele, își găsi mantoul cel gros și-l luă peste cămașa de noapte, strângându-și picioarele la căldură. În bucătărie ar fi fost mai cald, dar risca s-o vadă fermierul și soția lui, și nici nu voia să-i dea lui Alex satisfacția de a o fi alungat din cameră.

* * *

Noaptea trecea, iar Sarei îi era tot mai frig. Dinții-i clănțăneau, iar mâinile și picioarele îi înghețaseră. Se gândea să se îmbrace din nou, dar ideea de a-și scoate mantoul și cămașa de noapte îi încrețea carnea pe trup.

Într-un târziu, ploaia încetă, iar peste scurt timp răsări luna, luminând printre draperii. Capul lui Alex se contura pe albul pernei, iar Sara îl privi cu dușmănie. Dumnezeule, cât îl mai detesta! Era un om dur și fără pic de simțire. Nici nu era de mirare că rămăsese necăsătorit – nu l-ar fi suportat nici o femeie cu mintea întreagă.

Plapuma se mișcase puțin și atârna peste marginea patului, iar acest lucru îi dădu o idee. Încet, se ridică de pe scaun, dar lemnul vechi scârțâi sub ea. Abia îndrăznind să respire, se strecură spre pat și începu să tragă treptat plapuma. Aceasta alunecă în brațele ei, voluminoasă și caldă. Întorcându-se încântată, Sara porni înapoi spre scaun, pe vârfuri, și se înveli.

– Pune-o la loc, Sara.

Glasul lui o făcu să tresară.

– De ce s-o pun? se răsti ea. Tu ai patul și păturile. Poți măcar să-mi lași mie plapuma.

– Sau totul, sau nimic. Tu ai ales. Și acum, pune plapuma la loc în pat.

Sara încercă să facă apel la compasiunea lui.

– Alex, îngheț...

– Așa-ți trebuie, replică el nepăsător.

– Of! explodă ea. Ești cel mai rău și mai nesuferit... La dracu', ce rost are?

Aruncă plapuma înapoi pe pat și se așeză la loc pe scaun, mai înfrigurată ca oricând.

Era aproape ora trei dimineața, când cedă în sfârșit și veni, tremurând din toate încheturile, să se furișeze pe pat. În timp ce se târa centimetru cu centimetru, auzi glasul lui Alex rostind încet:

– Proastă mică.

Și împinse plapuma peste ea, acoperind-o, înainte de a adormi la loc.

* * *

A doua zi dimineața, pe Sara o trezi lumina soarelui care intra prin perdelele cu motive florale. Se întoarse repede să se uite în cealaltă parte a patului, apoi oftă ușurată când văzu că era gol. Ridicându-se în capul oaselor, își consultă ceasul. Era aproape ora opt, așa că sări repede din patul cald și se uită să vadă dacă baia era liberă. De jos răzbătea un miros apetisant de șuncă și pâine prăjită, făcând-o să se grăbească. După ce se spălă repede, își luă pe ea pulovărul și jeanșii, apoi se duse la fereastră și trase perdelele ca să se uite afară. Peste colinele cenușii plutea un strat subțire de ceață, în timp ce soarele cald de aprilie usca iarba îmbibată de ploaie; oile behăiau spre mielușeii lor cu picioare negre, pe verdeața crudă a pășunilor, iar deasupra cerul era albastru și fără nici un nor. Priveliștea arăta atât de mirific, încât Sara se întrerupse din pieptănat doar ca s-o contemple, încercând să-și întipărească imaginea în minte pentru totdeauna.

Auzi ușa din spatele ei deschizându-se și, când se întoarse, îl văzu pe Alex în prag.

– Bună dimineața, o salută el. Am venit să-ți spun că e gata micul dejun.

– Mulțumesc, cobor imediat.

Dar Alex nu ieși, rezemându-se doar de tocul ușii, calm, cu brațele încrucișate pe piept și privirea spre ea. Își luase un bleizăr bleumarin peste pulovărul pe gât.

– Voiai ceva? întrebă Sara cu subînțeles, în timp ce-și punea cămașa de noapte în valiză.

– Nu, răspunse binevoitor Alex. Mă gândisem doar să te aștept.

– Nu te deranja, replică ea iritată.

– A, nu e nici un deranj, o asigură el, cu un calm înnebunitor.

După un moment, o întrebă:

– Câți ani ai?

– Douăzeci și șase, răspunse automat Sara.

Apoi, pe un ton suspicios:

– De ce vrei să știi?

– Din pură curiozitate. Cu hainele astea și nefardată, nu pari să ai mult mai mult decât Nicky.

– Mi-am lăsat trusa de machiaj în mașină, recunoscu ea, privindu-și cu dezgust imaginea reflectată în oglinda plină de pete.

– Ar trebui s-o uiți mai des, îți stă mai bine așa. Credeam că ai cel puțin treizeci de ani.

Sara își aruncă peria de păr în valiză și trânti capacul peste ea. Fără o vorbă, trecu pe lângă el, spre scară.

– Țț, țț, țistui Alex din limbă. Te-ai trezit cu fața la cearșaf, Sara?

Jos, la bucătărie, doamna Hawkins îi întâmpină cu surâsul ei prietenos.

– Bună dimineața, fătuță. Dormit-ai bine?

Sara răspunse cu un zâmbet cam strepezit, în timp ce se așeza, iar Alex ocupa scaunul de alături.

– Foarte bine, mulțumesc, răspunse ea, trăgându-și scaunul puțin mai departe.

Micul dejun fu substanțial, iar după aceea Ted Hawkins se oferi să scoată mașina lui Alex din șanț cu tractorul. Sara mai stătu un timp de vorbă cu doamna Hawkins, dar era clar că gazda avea de lucru, așa că luă cu împrumut o pereche de cizme Wellington și ieși prin spatele fermei, pe câmp.

Soarele îi încălzea plăcut fața, iar adierea slabă aducea miros de iarbă după ploaie. Când trecu printre două oi, acestea se dădură la o parte din calea ei, dar un miel cu fața neagră o urmă alergând pe piciorușele lui subțiri.

– Ei, nu-s mama ta!

Râzând, Sara se întoarse și-l luă în brațe. Micul animal behăi cu încântare, în timp ce Sara începea s-o mângâie, așezându-se pe un zid scund de piatră. De acolo, vederea era magnifică. Dealurile înalte și despădurite aveau doar atâtea stânci colțuroase cât să

confere un aspect grandios peisajului, fără a-l face să pară amenințător. Îi era ușor să înțeleagă de ce veneau acolo oamenii în vacanțe.

Glasul lui Alex, chemând-o pe nume, o smulse din reverie. Întorcându-se, văzu că-i făcea cu mâna să se înapoieze la fermă. Puse jos mielul și îl alungă, dar micul animal alergă încăpățânat după ea până când ajunse, cu părul blond fluturându-i în vânt, lângă Alex.

Acesta zâmbi.

– Parc-ați fi Mary cea mică și a ei mielușică.

Sara râse și ea, apoi își mută repede privirea; un moment, uitase cât îl antipatiza.

– Ați scos mașina?

– Da, așteaptă la capătul drumului. Ți-am adus și geanta. Mă gândeam că poate vrei să te vopsești în culorile războiului, înainte de a ne întoarce în civilizație.

Ignorându-i remarca, Sara se grăbi să se pregătească, și-și luă trusa de machiaj. Doamna îi împrumută din nou cizmele ca să meargă până la capătul drumului desfundat, conducându-i și ea la plecare. Alex Îi îndesă niște bani în mâini, pentru găzduire, apoi porniră, făcându-le cu mâna.

– Și nu mai încercăm să le dăm de urmă, insistă îndârjit Alex. De data asta, mergem direct în Districtul Lacurilor.

Capitolul 4

Ajunseră la destinație pe la începutul după-amiezii, după ce se opriseră să mănânce de prânz la un motel de la intersecția autostrăzii cu șoseaua locală. Sara îl îndrumă pe Alex de-a lungul drumului îngust și șerpuitor care ducea la Appleberry, casa Veronicăi Quinlan. Coborî din mașină ca să deschidă poarta cu cinci stinghii orizontale, privind spre casă, nu tocmai cu nerăbdare. Clădirea pătrată și cenușie se înălța printre copacii încă desfrunziți, care abia începuseră să îmbobocească după iarna lungă și grea. Piatra veche și roasă a zidurilor groase o făcea să arate prietenos și îmbietor, dar pe Sara continua s-o încerce nervozitatea în timp ce se apropia de ușă și suna.

Îi deschise o femeie scundă și slabă, dar plină de energie, care o salută cu un zâmbet cald și, la vederea privirii ei întrebătoare, răspunse:

– Ie dară, aicea-s. Or vin't acu' vrion ceas. I-am dus pi-amândoi în bucătărie, ș-acuma mâncă de parcă di-o lună n-or pus nimica-n gură. Nu mi-ați zîs că aduce-un pretin cu ea, adăugă doamna Ogden pe un ton tăios.

– Nu, n-am vrut ca domnișoara Quinlan să-și facă griji fără rost, spuse Sara. Dumnealui e domnul Alexander Brandon, adăugă, când i se alătură și Alex. E unchiul tânărului. Nașa lui Nicky știe că au venit?

– Știe dară, i-am zîs îndat' ce-or sosît. Acuma tomnai să scólă să vie jos. Da' trăbă s-o ia cu încetu' și să nu să tulbure prea tare, știț' asta, don'șóră Sara.

– Da, știu.

Își mușcă vârful degetului, nervoasă, întrebându-se ce era cel mai bine să facă. Veronica Quinlan încă mai era convalescentă după o operație grea și nu trebuia să se agite în nici un fel.

– Poate-ar fi mai bine să vorbești cu domnișoara Quinlan mai întâi, îi sugeră Alex.

– Da, așa cred.

Îl privi bănuitoare.

– Tu ce-ai să faci?

Alex îi zâmbi cam strâmb.

– Nu mi-ar strica puțină mișcare. Am să mă duc la o plimbare, și mă întorc în jumătate de oră. Așa vei avea destul timp? o întrebă, cu o undă de sarcasm.

Sara roși.

– Da, cred că da, răspunse ea crispată.

Răsucindu-se pe călcâie, Alex ieși pe ușă și porni cu pas vioi pe alee.

Doamna Ogden o privi gânditoare.

– On tânăr de soi, zîc io. Îi însurat?

Sara se uită încruntată după el.

– Nu. Numai o nebună l-ar lua.

– Hm, făcu menajera. No, mai bine hai ș-om mere sus, o sfătui ea, pornind înaintea Sarei pe scara acoperită cu un covor cam ros, până într-o cameră din dreapta palierului.

Bătând încet la ușă, Sara auzi răspunsul:

– Intră!

O găsi pe Veronica Quinlan așezată în fața mesei de toaletă, unde-și pieptăna încet părul cărunt, cu fire drepte.

La vederea Sarei, zâmbi, făcând să-i dispară un moment ridurile de durere din jurul ochilor.

– Scumpa mea copilă, ce bine-mi pare că te văd! Dar în împrejurări cam năcăjite, teamă mi-e.

Sarei îi plăcea cel mai mult la nașa lui Nicky faptul că trecea mereu direct la subiect.

– Într-adevăr, iar Nicky nu avea dreptul să-ți aducă pe cap problemele ei, când ai fost atât de bolnavă. Vrei să te pieptăn eu? se oferi Sara.

– Îți mulțumesc, scumpa mea, dacă ești așa de bună... Teamă mi-e că încă mi-i cam greu să-mi ridic brațul așa de sus, da' mi-i tot mai bine pe zi ce trece, adăugă ea cu optimism.

– Cu atât mai bine.

Sara luă pieptenele și începu să aranjeze părul bătrânei, în timp ce-i explica despre escapada lui Nicky.

– E absolut imposibil, desigur, încheie ea. Sunt mult prea tineri ca să judece cu simț de răspundere, pe lângă că nu-și pot permite să se căsătorească.

– Da' Nicky va primii banii lui tată-so, nu-i așa?

– Numai cu acordul meu, răspunse înverșunată Sara. Și-n nici un caz n-am de gând să i-i dau pe mână la vârsta ei. Ea și băiatul ăsta i-ar cheltui pe toți în șase luni.

– Eu mereu mi-am zîs că tată-so o fost foarte neînțelept când o făcut testamentul cela, remarcă Veronica, în timp ce-și alegea o pereche de cercei. O fată tânără stăpână pe viața alteia – trăbuia să iasă on năcaz de-aci.

Sara se crispă.

– Mă acuzi că din invidie n-o las pe Nicky să-și primească banii?

– Ferească Dumnezo, nu! Îs sigură că faci ce socoți tu că-i bine. Da' io cred că Nicky s-ar fi simțit mai bine cu cineva mai bătrân, și nu i-ar fi venit să fugă așa cum o făcut.

– Crezi că tatăl lui Nicky ar fi trebuit să-ți ceară ție s-o iei în custodie? Ce n-aș fi dat! răspunse Sara cu vehemență. Nu-mi mai văd capul de griji, de când trebuie să mă ocup și de ea. Dar pe vremea aia tu călătoreai mult prin străinătate, lucrând cu arheologul

ăla, și cred că a considerat că ar fi fost nedrept să te roage, câtă vreme eu îi eram la îndemână, în Londra.

– Da, scumpo, știu. Te rog, nu care cumva să crezi că vreau să te critic.

– Oricum, rămâne faptul că Nicky e mult prea tânără ca să se gândească măcar la căsătorie.

– Așa cred și eu, deși...

Veronica ezită.

– Țiu minte, când aveam șaptesprezece ani, că și eu m-am înamorat până peste cap.

– Serios? întrebă curioasă Sara. Și ce s-a întâmplat? Ți-a trecut?

– Părinții mei or gândit și ei că eram prea tânără și or zîs că trăbuia să mai aștept. I-am ascultat, firește; și pe vremea aia, copii-și ascultau de părinți, zâmbi ea. Da' apoi o venit războiu', și el s-o dus pe front – pentru asta nu era prea tânăr. Parcă-l mai văd și-acum, în uniformă, cum îmi făcea cu mâna din tren, după ce i-am promis c-o să-l aștept.

Făcu o pauză, cu o expresie îndepărtată, apoi întâlni privirea Sarei în oglindă și adăugă sec.

– Da' nu s-o mai întors. O murit la Dunkirk. Și de-atuncea n-am mai avut pe nimeni, Sara, de-atâța ani.

Se ridică în picioare.

– Ș-acuma, hai să mergem jos și să-i vedem pe fugarii ceia, și pe bărbatul cela ce-o venit cu tine.

Luând-o de braț, Sara o ajută să coboare scara până în salon, unde o ajută să se așeze într-un fotoliu

comod. Soneria se auzi din nou, așa că se duse să deschidă. Era Alex. I-l prezentă Veronicăi Quinlan, apoi Alex spuse:

– Atunci, să trecem la concret, da?

– În regulă, mă duc să-i chem.

Sara porni spre bucătărie, dar când trecu în hol, o văzu venind spre ea pe Nicky, împreună cu un tânăr înalt și deșirat, conduși de doamna Ogden.

La vederea Sarei, Nicky se opri ca trăsnită, cu o expresie de spaimă și deznădejde.

– O, nu!

Se întoarse spre băiat, agățându-se de brațul lui.

– E Sara, nesuferita de soră-mea!

Enervată, Sara făcu un pas grăbit înainte, dar în clipa aceea simți o mână apucându-i cotul ca într-o menghină, iar din spatele ei se auzi glasul lui Alex, amuzat:

– Și unchiul cel rău al lui Richard. Așa că acum, dacă tot avem toate personajele adunate la un loc, ce-ar fi să intrăm în cameră ca să-i dați bună ziua nașei-zână?

Îi conduse pe toți în salon, iar Sara îl observă pe Richard zâmbindu-i cam încurcat lui Alex. Punându-i o mână pe umăr, Alex rămase lângă el, în timp ce Nicky se aruncă în genunchi lângă fotoliul nașei sale, privind-o cu ochii în lacrimi. Veronica o luă de mână și-i mângâie cu blândețe părul.

– Îi în regulă, copila mea, nu-ți face griji. Poți sta aci oricât de mult vrei. Doară ești ca la tine acasă, știi bine asta.

La vederea expresiei de iubire și recunoștință care apăru pe fața lui Nicky, Sara își răsfrânse buzele. Toate bune și frumoase, își spuse ea nemulțumită, dar găzduirea nu folosea la nimic.

Cu mâna pe umărul lui Richard, Alex îl împinse ușor înainte, prezentându-l:

– El e nepotul meu, Richard French, domnișoară Quinlan. Părinții lui sunt în străinătate, așa că pe moment eu acționez in loco parentis pentru el.

Băiatul strânse mâna bătrânei, cu un zâmbet cald pe chipul lui slab, amintindu-i un moment Sarei de Alex. Totuși, asemănarea se oprea aici. Câtă vreme Alex era lat în umeri și musculos, cu șolduri atletice, Richard încă mai era un adolescent și nu părea să facă prea multă mișcare. Genul studios, își spuse Sara, observându-l. Alex ridică privirea și văzu că se uita la Richard. Imediat, trecu mai aproape de el, ca pentru a-l apăra. Un moment, Sara îl privi sardonic, apoi se întoarse spre un scaun și se așeză să asculte, în timp ce Nicholas îi povestea Veronicăi versiunea ei.

– Da, dragă, înțeleg prea bine ce simți, o asigură nașa ei, când termină. Da' știi, eu nu pot face nimica. Tată-to te-o lăsat în grija Sarei, nu într-a mea.

La asta, Nicky o privi pe Sara aproape cu ură. O duru, dar îi putu susține neafectată privirea.

– Numa' că, uite ce propun eu, continuă Veronica. Stați cu toții aci câteva zile, pentru ca Sara să-l cunoască mai bine pe Richard. Că doară ne-ai luat pe

toți cam iute, nu-i așa? Firește că Sara nu te putea lăsa să te măriți cu un băiat pe care nici nu l-o cunoscut.

Se întoarse spre Alex, zâmbitoare.

– Și trebe să steie și domnu' Brandon, dacă-i îngăduie timpul.

– Cu cea mai mare plăcere. Vă mulțumesc, răspunse Alex, cu un zâmbet.

„Dacă lui îi îngăduie timpul!“ își spuse Sara, indignată. „Nimeni nu se gândește să se întrebe dacă pot și eu!“

Chiar atunci intră doamna Ogden cu cafelele, iar Sara fu ocupată cu turnatul în cești și împărțirea prăjiturilor și a biscuiților, în timp ce Alex stătea de vorbă cu Richard lângă fereastră, iar Nicky conversa aproape în șoaptă cu Veronica, uitându-se pe furiș să vadă dacă Sara asculta.

Tot mai nemulțumită, Sara își bău cafeaua, apoi puse ceașca pe masă și se ridică.

– Dacă rămânem toți aici, doamna Ogden va avea nevoie de ajutor la pregătitul camerelor, așa că dacă mă scuzi, Veronica, mă duc s-o ajut.

– O, te rog, nu-i nici un zor, răspunse Veronica. De-abia dacă am început să vorbim.

– Tocmai, văd că vă descurcați de minune și fără mine, replică iritată Sara, înainte de a ieși din încăpere.

O găsi pe doamna Ogden făcând patul într-o cameră mică din spatele casei.

– Io m-am gândit ca aci să steie tânăru', îi spuse ea. Iar dumnevóstră și don'șóra Nicky puteț' să dormiț' în odaia a mare, de lângă a don'șórei Quinlan.

– Aveți destulă mâncare? V-ați trezit dintr-o dată cu încă patru persoane în casă, și mă tem că va fi destul de mult de lucru.

– Nice o grijă, don'șóră Sara. Fac io față. Ș-apăi în conjelator îi mâncare diestulă, da' trăbă să mă duc mâne s-aduc și oarece legume próspete.

– Le pot aduce eu, se oferi Sara. Dimineața, am să fac o plimbare până la Lowmere. Poate-o conving pe Nicky să vină și ea, ca să stăm de vorbă.

Cina începu într-o atmosferă cam încordată, dar se destinse treptat, pe măsură ce Alex Brandon și Veronica Quinlan îi antrenau deliberat pe toți în conversație. Curând, Richard povestea despre colegiu și perspectivele lui de carieră, iar Nicky – care se așezase cât de departe putuse de Sara – își făcea nașa să râdă relatându-i despre o piesă de teatru în care jucase la școală.

– Ultima repetiție a fost de râsul lumii! Sper numai ca prima reprezentație să iasă bine.

– Ei, vei afla asta când te întorci, nu-i așa? remarcă Sara cu deliberare.

Dintr-o dată, se lăsă liniștea. Nicky își mușcă buzele și se aplecă asupra farfuriei. Richard o privi un moment, apoi întoarse capul, dar Alex se uită lung la ea peste masă, cu o expresie aproape disprețuitoare, înainte ca Veronica să schimbe subiectul.

După cină, Sara îi spuse categoric lui Nicky:

– De vreme ce ne aflăm toți aici din cauza ta, cred că ai putea măcar să dai o mână de ajutor la spălatul vaselor.

Nicky se înroși ca focul.

– Tocmai voiam, spuse ea bosumflată, adăugând sfidător: e un exercițiu bun pentru când mă mărit!

Richard se ridică, spunând:

– Vin și eu să ajut.

Și o urmă la bucătărie.

– Doamne sfinte, asta-i prima oară când îl aud oferindu-se să facă treburi casnice, remarcă Alex. Se vede că dragostea are o influență pozitivă asupra lui.

– Nici o grijă, o să-i treacă în curând și iar va deveni un misogin înveterat, replică dulce Sara.

Alex păru gata să-i dea un răspuns acid, dar își aminti de Veronica și, în schimb, se întoarse spre ea s-o întrebe despre călătoriile ei în străinătate. Bătrâna începu să-i povestească despre săpăturile la care participase ca secretară a unui arheolog celebru, decedat în urmă cu câțiva ani. Arătându-i o vitrină cu diverse cioburi și alte relicve, îi vorbi cu însuflețire timp de aproape o oră, în vreme ce Alex îi punea câte o întrebare, arătând că avea și el unele cunoștințe în materie.

Sara, care mai auzise și văzuse totul de nenumărate ori, se mulțumi să soarbă vin de Xeres, privindu-i. Alex ridică ochii și o surprinse studiindu-l. Înălță sardonic din sprâncene, iar Sara roși, vinovată. Se ridică repede.

– Veronica, nu crezi că e timpul să te duci sus? Cred că ești foarte obosită.

– Dumnezeule din ceruri, așa-i de târziu deja? Că bine zici, Sara, dimineață am să fiu frântă.

Se întoarse spre Alex.

– Noapte bună, domnule Brandon. Sper că nu v-am plictisit prea mult.

– Dimpotrivă, răspunse Alex, luându-i mâna. Rareori am mai petrecut o seară atât de plăcută. Cu altă ocazie, va trebui să-mi explicați și despre celelalte piese. Și mă cheamă Alex, îi reaminti el.

Sara o ajută să se urce la etaj, iar când reveni jos văzu că bucătăria era goală, cu toate vasele puse la locurile lor, în dulap.

– Nu știi unde sunt Nicky și Richard? întrebă ea, intrând în salon.

La vederea ei, Alex se ridică.

– S-au dus la o plimbare. Vrei să mai bei un pahar?

– Nu. De ce nu i-ai oprit? Am fi avut ocazia să rezolvăm totul o dată pentru totdeauna.

Alex își turnă un whisky din carafa de pe gheridon și se așeză în fotoliul din fața focului, cu picioarele întinse înainte.

– Fiindcă sunt de părere că ar fi mai bine să facem așa cum a sugerat Veronica și să te las să-l cunoști mai întâi pe Richard. E un băiat foarte de treabă, să știi.

– Ei, și ce șanse am să-l cunosc, când e afară și se giugiulește cu Nicky?

– Tu nu te-ai giugiulit niciodată în adolescență? întrebă el indiferent.

– N-are nici o legătură una cu alta.

– Nu? Ba eu cred că are.

O privi atent.

– De la începutul poveștii ăsteia, ai o reacție de împotrivire disproporționată, fără să-ți dai osteneala să încerci să vezi lucrurile și din punctul de vedere al lui Nicky, sau măcar să fi cerut să-l cunoști pe Richard. Îți manifești puterea asupra ei ca o autocrată de modă veche și dai impresia că-ți place s-o faci să fie nefericită. La început, am crezut că era din cauză că mai mult te interesa slujba ta, dar nu e numai asta. Și atunci, ce este, Sara? De ce ești atât de dogmatică?

– Nu sunt deloc dogmatică, replică Sara. Nu vreau decât binele lui Nicky.

– Serios? Sau, nu cumva...

Ochii lui deveniră mai pătrunzători.

– Nu cumva ești geloasă?

– Geloasă? exclamă Sara indignată, ridicându-se în picioare. Pe Richard? Cred c-ai înnebunit!

Alex se ridică și el, venind lângă ea.

– Nu pe Richard – pe ideea de căsătorie în general. Sau fie și numai pe ideea de dragoste, adăugă el, privind-o îndeaproape.

Un moment, Sara îl privi amuțită.

– Cum îți permiți să sugerezi una ca asta?! strigă ea apoi, furioasă. Ți-ai ieșit din minți! De ce nu-ți vezi de computerele tale? Niște mașini fără minte, la care e clar că te pricepi mai bine decât la ființele omenești.

– Posibil. Dar, în cazul de față, sunt destul de sigur că am dreptate. A, nu, de data asta n-ai să mai fugi, adăugă el, prinzând-o de braț. Îți ții nasul atât de sus, că nici cu prăjina nu poate ajunge omul la el, și am de gând să aflu de ce.

– Dă-mi drumul! îi ceru furioasă Sara. Viața mea personală nu te privește.

– Ba mă privește, când o afectează pe Nicky și, prin urmare, și pe Richard. N-am să las să-i fie încurcată viața de o femeie frustrată.

– Ce obrăznicie! Nu sunt frustrată deloc! Și credeam că ne puseserăm de acord că o căsnicie cu Nicky ar distruge viața lui Richard.

– Încep să am îndoieli. S-ar putea să fie tocmai lucrul de care are nevoie. Dar nu încerca să schimbi subiectul. Vorbeam despre tine, nu despre Richard.

– Numai tu vorbeai, vrei să zici. Și trăgeai singur concluzii prostești! ripostă ea.

– Și adineaori, când te uitai la mine, ce făceai? După expresia de pe fața ta, îți spuneai că nu-s cu nimic mai grozav decât un gigolo.

– Și am încotro, când impresia asta o dai? replică Sara răutăcioasă.

Fălcile lui Alex se încleștară, iar mâna i se strânse pe brațul ei până când o făcu să se strâmbe.

– Nu-ți place când folosesc forța, așa-i? o întrebă el, cu un zâmbet antipatic. Nu-i nimic, poți oricând să te apuci de judo, și-atunci nimeni n-o să mai fie mai tare ca tine.

O privi cu o lucire metalică în ochii lui negri.

– Ce s-a întâmplat, Sara? Te-a părăsit bărbatul pe care-l doreai? Dumnezeule, ce milă mi-e de el, nenorocitul. Cred c-a trecut printr-un adevărat iad, până i-a venit curajul să plece. Mai ales dacă ținea la tine.

Năucită, Sara îl privi fix, incapabilă să vorbească.

– Iar acum, ai construit în jurul tău un zid atât de gros, încât dușmănești orice bărbat pe care nu-l poți domina – și pe orice femeie care are ceea ce tu ai pierdut, adăugă el cu convingere.

Sara își simți unghiile înfigându-i-se în palme, în timp ce se străduia să se controleze.

– Cum îndrăznești să vorbești așa cu mine? întrebă ea, cu ochi scăpărători de ură. Ce drept ai să-mi scormonești trecutul? Pariez că pe tine te-au părăsit zeci de femei. Pentru cultura ta generală, m-aș fi putut mărita de mai multe ori, dacă asta ar fi fost tot ce-mi doream, dar n-am vrut, fiindcă...

Se întrerupse, tremurând de furie, cu pumnii strânși.

– De ce, Sara? De ce n-ai vrut să te măriți? insistă Alex, prinzând-o și de brațul drept, cu cealaltă mână, ca să-și sublinieze întrebarea.

Un moment, îl privi doar, cu un nod dureros în gât, apoi își smulse brațele din mâinile lui.

– Of, mai du-te dracului!

Și ieși din cameră, urcând scara în fugă.

În camera unde urma să locuiască împreună cu Nicky, Sara se așeză pe marginea patului, cu capul în mâini. Treptat, bătăile inimii i se potoliră și se putu culca pe spate, într-o rază de lună care intra pe fereastră. Cu deliberare, făcu un efort să se concentreze asupra discuției cu Alex. De ce se tulburase așa? De ce-și pierdea controlul ori de câte ori se certa cu el? Dar răspunsul era simplu: Alex era un om față de care-i era imposibil să fie indiferentă.

Oftă și se întoarse pe-o parte. Era posibil ca lui Alex Brandon să-i facă plăcere puterea pe care părea s-o aibă asupra ei, de a o face să-și piardă cumpătul? Sau poate era doar iritat că nu se amorezase de el, se întrebă ea cu cinism, iar dacă nu-i putea stârni emoțiile în acel fel, încerca să i le provoace în altul?

Ei bine, această problemă avea o soluție simplă. Se ridică și începu să se îmbrace, în lumina lunii care-i arginta formele trupului. Trebuia doar să se asigure că nu-l lăsa să se mai apropie de ea. Indiferența deplină era singura armă pe care o avea împotriva lui Alex Brandon și era hotărâtă să și-o folosească.

* * *

Dimineața, se trezi înviorată și gata să facă față noii zile. Nicky dormea încă, iar Sara știa din experiență că n-avea să se clintească până nu era zgâlțâită cu putere, așa că trase liniștită draperiile și deschise fereastra,

pentru a lăsa să intre lumina soarelui de primăvară. Se aplecă afară, savurând vederea din grădină, până la lacul înconjurat de coline. Grădina era sădită cu crini de Lent, și același soi de narcise despre care scrisese Wordsworth la casa lui din apropiere de Grasmere. Mireasma lor se înălță spre ea, purtată de boarea dimineții, iar Sara închise ochii, pentru a savura parfumul îmbătător.

– Bună dimineața.

Glasul de afară o smulse din reverie, iar Sara coborî privirea, pentru a-l vedea pe Alex în grădină, uitându-se la ea.

– Bună dimineața. În fiecare zi te trezești atât de devreme?

La vederea zâmbetului ei, sprâncenele lui Alex se înălțară ușor.

– De ce nu vii și tu jos?

– De ce nu, într-adevăr?

Sara reveni în cameră și, după ce făcu o baie rapidă, luă pe ea o bluză de mătase crem și o pereche de pantaloni reiați maro, cu un pulovăr asortat, tricotat cu ochiuri largi. Se machie cu multă grijă – aplicându-și „culorile războiului“, cum spusese Alex. Avea nevoie de cât mai multă încredere în sine pentru a-l putea ține la respect pe Alex.

Acesta o aștepta în bucătărie, bându-și cafeaua la masă și stând de vorbă cu doamna Ogden.

– No-păi bună dimineața, don'șóră Sara, o salută menajera. Vreț, micu' dejun acuma, sau când să scólă și hăilanț'?

– Acum vreau doar o cafea, mulțumesc. Nu te ridica, mi-o iau singură.

Își turnă o ceașcă și o bău în picioare, rezemată de chiuvetă, în timp ce-l asculta pe Alex cum o convingea pe doamna Ogden să-i povestească despre pensiunea ei din Morecambe, în Lancashire-ul ei natal.

– D-apăi atuncea Alf a meu o murit, și n-o mai avut nice on rost s-o mai țiu. Ș-atuncea am văz't anunțu' don'șórei Quinlan și de-atuncea mi-s tot aci. Îs aprópe cinsprăzece ani.

Turuia încântată, iar Sara își dădu seama, fără să-i vină a crede, că Alex o fermecase până și pe neîmblânzita doamnă Ogden. După un timp, Alex se ridică și veni spre ea.

– Facem o plimbare în grădină?

Lăsându-și ceașca jos, Sara răspunse indiferentă:

– Dacă vrei...

Porniră pe cărarea pietruită, spre lac. Lângă apă se vedeau resturile clădirii cândva impunătoare a unui debarcader, dar acoperișul era acum parțial prăbușit, iar lemnăria umedă și putrezită.

– Ce lac e ăsta? întrebă el.

– Lowmere. Unul dintre cele mai mici, dar și dintre cele mai frumoase, cred.

Alex arătă cu capul spre ruinele debarcaderului.

– Mare păcat că a fost lăsat să se părăginească, dar nu cred că pe Veronica o interesează prea mult bărcile.

– Le folosea înainte de a se îmbolnăvi. Nu l-ar fi lăsat să se degradeze așa, dacă-și putea permite să-l îngrijească, dar din păcate inflația i-a înghițit toate investițiile și casa a fost mai importantă.

– N-ar costa mult să-l repare, remarcă Alex, examinând mai de aproape clădirea.

– Era și o barcă, pe undeva pe mal... Da, uite-o!

Sara dădu la o parte ramurile unor tufișuri și-i arătă o barcă acoperită cu o prelată, trasă pe mal cu fundul în sus.

– Când veneam aici în vacanță, ne duceam cu barca până la insula de-acolo.

– Oare mai face față la apă? Ia să aruncăm o privire...

Alex dădu prelata la o parte și, până să se dezmeticească, Sara se pomeni ajutându-l să împingă barca pe apă.

– Pare destul de solidă, și văd că sunt aici și vâslele.

Puse vâslele în furcheți, apoi urcă și el în barcă.

– Vino, hai s-o încercăm.

Sara ezită.

– Acum?

– Îți va face poftă de mâncare pentru micul dejun. N-ai de ce să te temi, adăugă el sec, văzând-o că încă se codea. Nu intenționez să te arunc în apă.

Un moment, Sara îl privi încruntată, apoi ridică din umeri.

– În regulă.

Alex vâslea bine și ușor, înaintând cu viteză spre insulă. O făcea să-și amintească de alte vremuri, când era încă la școală, iar Nicky era mică. Își lăsă mâna în apă, cu o expresie nostalgică și întristată pe față.

Când ajunseră la insulă, iar Alex o întrebă dacă voia să debarce, Sara clătină din cap.

– Nu, mai bine să ne întoarcem, ca s-o ajut pe doamna Ogden cu micul dejun.

– Mă gândeam ca la întoarcere să vâslești tu, spuse el ironic. Ca să respectăm egalitatea între femei și bărbați, desigur.

– Tu ai fost cu ideea, așa că n-ai decât să vâslești, refuză Sara să se lase prinsă în joc.

La jumătatea drumului, Alex se opri să se odihnească. Un bâtlan, cu aripile sale cenușii strălucind în soare, veni dinspre insulă, se repezi dintr-o dată spre apa lacului, și se ridică apoi cu un pește în cioc.

– Din ce mi-a spus Veronica, am înțeles că Nicky își petrece aici vacanțele de vară.

– Da, în fiecare an, de când au murit părinții noștri.

– Deci, nu vă vedeți prea des?

Sara îl privi cu o expresie defensivă.

– O văd cât de des pot. Din păcate, există puține firme care să dea angajaților un concediu de trei luni pe an, cât durează vacanțele lui Nicky.

– N-ar fi putut locui în apartamentul tău, în timp ce erai la slujbă?

– O fată de vârsta ei, singură toată ziua în Londra? Ori s-ar fi plictisit de moarte, ori s-ar fi înhăitat cu cine știe ce anturaj. Era mai bine pentru ea să vină aici.

– Înțeleg...

O privea meditativ.

– Mă gândeam că poate ai avut și alt motiv...

În glasul lui se simțea o inflexiune care o făcu pe Sara să rămână nemișcată.

– Ce motiv? întrebă ea încet.

– Poate locuiai cu un bărbat în casă, și nu voiai ca Nicky să fie de față.

Sara strânse marginile bărcii în mâini până i se albiră degetele. Cu un efort de voință, își impuse să se relaxeze, privindu-l pe sub gene.

– Ce vrei să spui? întrebă ea dulce.

Trăgând scurt aer în piept, Alex o privi iscoditor.

– Câți ai avut?

– A, după primii douăzeci, treizeci, le-am pierdut socoteala.

În ochii lui se ivi o expresie admirativ-ostilă, în timp ce începea să vâslească iar.

– În regulă, Sara, recunosc că de data asta m-ai încuiat. dar dacă nu-mi spui, nu-mi va mai rămâne decât să trag singur concluziile, nu-i așa?

– Ei, asta n-ar trebui să fie prea greu, pară ea. O faci de când m-ai întâlnit prima oară.

– Nu mai mult decât tine – și sunt gata să pariez că-s mai corecte decât concluziile tale.

Trase barca la mal, iar Sara se abținu de la orice comentariu. Porniră în tăcere spre casă, unde văzură că Nicky și Richard se treziseră deja.

– Micu' dejun îi gata, anunță doamna Ogden când intrară. Haidați' și ședeți' până nu să răcește.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să stau să te ajut, se scuză Sara.

– No-păi las-că nu trăbă. M-o ajutat don'șóra Nicky.

Când micul dejun fu gata, Sara se întoarse spre sora ei.

– Doamna Ogden are nevoie de niște zarzavaturi proaspete, așa că mă gândeam să mergem împreună până la Lowmere ca să-i aducem.

Nicky deschise gura să refuze, dar Alex interveni imediat:

– Bună idee. Poate veni și Richard cu mine, până la Keswick; vreau să dau mașina la verificat și trebuie să-i pun un reflectorizant nou la spate. Mi l-am spart recent.

Sara roși, amintindu-și în ce împrejurări se avariase mașina.

– De ce nu mergem cu toții la Keswick? întrebă năzuroasă Nicky.

Alex îi puse un deget sub bărbie, ridicându-i capul.

– Fiindcă, domnișoară, Richard și cu mine avem de discutat – ca între bărbați. Așa că fă ce ți se spune și du-te cu Sara.

– A...! Bine.

Nicky ieși în fugă să-și ia haina, sub privirea lungă a Sarei; aceasta se pregătise pentru o discuție interminabilă, dar Alex rezolvase totul în câteva secunde. Întoarse capul spre el și-l văzu privind-o ironic, cu amuzamentul lucindu-i în ochi.

* * *

Cele două surori porniră agale pe drumul paralel cu lacul. Era o dimineață atât de frumoasă, încât nici chiar Nicky n-ar fi putut rămâne bosumflată multă vreme. Sarei îi era încă dificil să abordeze subiectul, dar trebuia s-o facă. Își îndreptă umerii cu hotărâre și spuse, pe tonul cel mai firesc de care era în stare:

– Richard pare un băiat de treabă.

Surprinsă, Nicky se întoarse spre ea.

– O, dar așa și este! E minunat. Chiar îți place, Sara?

– Cum spuneam, pare destul de drăguț. Dar tot un băiat este, Nicky.

– Ei, o să mai crească, sublinie sora ei.

Sara zâmbi ușor.

– Într-adevăr. Dar încă nu prea are posibilitatea să întrețină o soție, mai ales una care nu s-a pregătit pentru nici un fel de carieră.

– Pot și să mă pregătesc, și să mă mărit – să știi.

– Dar, dar dacă nu-ți iei examenele, nu poți face nimic respectabil. Și nu te uita așa la mine, Nicky;

n-am spus că n-ai să te poți mărita cu el niciodată, ci numai că nu vă puteți căsători acum. Dacă te duci la universitate și-ți iei o diplomă, veți avea o viață mult mai ușoară, amândoi. Vei putea să...

– Of, nu-mi începe iar cu predica asta, Sara! Am auzit-o de prea multe ori! Știam că de-asta voiai să mergem singure. Și cred că și unchiul lui Richard îi ține aceeași predică.

– Da, fiindcă amândoi vă vrem binele.

Sara se opri, făcându-și și sora să se oprească lângă ea.

– Nicky, te rog, încearcă să judeci limpede, fără să te lași influențată de emoții. Nu-ți dai seama că, deși acum totul ți se pare minunat, s-ar putea ca sentimentul să nu dureze? Peste doi, trei ani, ai să te schimbi, și Richard la fel, veți fi cu totul alți oameni. Iar dacă vă îndepărtați unul de altul, veți fi îngrozitor de nefericiți, amândoi. Și dacă rămâi gravidă – la asta nu te-ai gândit?

Dintr-o dată, Nicky se înroși ca focul și întoarse capul, pornind mai departe.

– Ai văzut la școală fete care provin din familii destrămate. Îndrăznești să-ți asumi riscul de a aduce pe lume un copil care să aibă o asemenea soartă?

– Da, îndrăznesc! răspunse vehement Nicky, întorcându-se spre ea. Fiindcă îl iubesc pe Richard, și mă iubește și el pe mine. Da, suntem tineri, dar vom fi împreună, și împreună le vom înfrunta pe toate. Și

imediat ce Richard își va lua diploma și o alujbă, o să mă întrețină. Până atunci, vom trăi din banii de la tata.

– Nici să nu te gândești! replică Sara furioasă. Tatăl tău a vrut să-ți urmezi studiile, să ai toate lucrurile pe care eu nu le-am... pe care el nu le-a avut niciodată, încercă ea grăbită să-și remedieze scăparea. Spune-mi un lucru, Nicky: crezi că tatăl tău, dacă mai trăia, te-ar fi lăsat să te măriți la vârsta asta?

Fata o privi lung, apoi lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji.

– De ce-a trebuit să spui asta? Ce crudă ești, Sara!

Ridică o mână tremurătoare, ca să-și șteargă lacrimile.

– Nu, cred că n-ar fi vrut. Dar măcar ar fi încercat să înțeleagă, n-ar fi fost rece și nesimțitor ca tine. Dar nu mă poți opri, Sara. În septembrie împlinesc optsprezece ani și atunci mă voi putea mărita cu Richard, cu sau fără voia ta!

– Într-adevăr, răspunse încet Sara. Dar te vei mărita fără binecuvântarea mea, așa că nu vei primi nici un ban până la vârsta de douăzeci și cinci de ani. De ce nu-i spui asta lui Richard, să vezi cum îi convine?

– N-o să conteze. Tot încerc să-ți spun că ne iubim, da' tu nu vrei să m-asculți! Ei bine, n-ai decât să păstrezi banii, să-i cheltuiești tu – ce-mi pasă mie? O să ne descurcăm și fără ei!

Și se întoarse, sfidătoare, pornind din nou înainte.

Sara privi nefericită în urma ei, înainte de a porni și ea, mai încet.

Făcură cumpărăturile într-o tăcere încordată, iar la întoarcere Sara abordă al doilea subiect pe care voise să-l discute.

– De ce-ai venit aici, la Veronica, Nicky? Știi cât de bolnavă a fost.

– Păi, nu știam că aveai să te ții după mine, nu? Și-n altă parte nu aveam unde să mă duc.

– Nu trebuie s-o tulburăm cu toate problemele astea, o preveni Sara. Ar fi mai bine să plecăm cât de curând posibil.

– Veronica a spus că pot sta cât vreau. Richard și cu mine n-am fi deranjat-o. Tu te iei mereu la harță și enervezi pe toată lumea! replică ostil Nicky. Așa că, de ce nu pleci tu de-aici, să ne lași în pace?

– E timpul, ripostă Sara cu severitate, să-ți bagi mințile-n cap și să înțelegi că nu se poate ca toate să iasă numai așa cum vrei tu! De ce nu recunoști că nu-ți pasă de starea Veronicăi? Ai știut foarte bine că voi ghici unde ești. Voiai doar s-o ai pe Veronica de partea ta, fără să te intereseze cu nimic sănătatea ei!

– Nu-i adevărat! Am venit aici fiindcă aveam nevoie de ea! strigă Nicky. Tu o faci să se emoționeze, tu ești rea și nesuferită, tu nu vrei să...

Nu reuși să continue, căci Sara îi arse o palmă pe obraz.

– Termină! Devii isterică!

Încercă s-o prindă de brațe, dar Nicky îi aruncă o privire plină de ură, aruncă sacoșa cu târguieli la pământ și alergă să sară peste un gard, luând-o la fugă peste câmp.

Resemnată, Sara strânse cartofii care se revărsaseră din sacoșă și-și reluă drumul spre casă.

* * *

Când ajunse la Appleberry, doamna Ogden îi spuse că Alex telefonase ca să anunțe că reparația mașinii dura mai mult decât se așteptase și avea să se întoarcă abia după-amiază.

– Și don'șóra Nicky o dat buzna-n casă, s-o repezit sus în odaie ș-o-ncuiat ușa, adăugă menajera, nemulțumită.

– O, extraordinar, acum n-am să mă mai pot schimba până iese! Și, după cum o cunosc pe Nicky, o să stea acolo toată ziua.

– O ieși ea destul de iute când s-o-ntórce drăguțu' ei, nu vă faceț' grij'. Mai bine duceț' tava sus și luaț' masa cu don'șóra Quinlan. Az' îi cam ostenită și tare i-ar mai plăcea o țârucă de companie.

Sara o găsi pe Veronica în pat, rezemată de perne. La vederea ei, bătrâna zâmbi și o ajută să pună mâncarea de pe tavă pe măsuța din pat.

– Frumos din partea ta c-ai venit să-mi ții de urât. Înțeleg c-ai mustruluit-o pe Nicky?

Îndreptându-și umerii, Sara răspunse cu amărăciune:

– Am încercat, dar n-a folosit la nimic. E îngrozitor de încăpățânată...

Făcu o pauză, nefericită.

– Pare chiar să mă urască...

– Las' că i-o trece ei, spuse consolator Veronica. Nu-i decât invidioasă.

– Invidioasă? De ce Dumnezeu să fie invidioasă pe mine?

Sprâncenele bătrânei se înălțară.

– Aș fi zîs că-i limpede de ce. Tu ești frumoasă, iar ea îi aproape simplă. Tu ai o siluetă de toată minunea, pe când ea îi bondoacă. Știe că-i de-ajuns să faci semn cu degetu' și-ndată se-mbulzesc în jurul tău numa' bărbați sexy, ca Alex Brandon. Tu ai elan, ambiție și succes. Trebe să zîc mai mult?

Sara o privi amuzată.

– Da, mi-ai putea spune de unde-ai învățat să spui despre bărbați că-s „sexy".

Ochii Veronicăi licăriră.

– De la Nicky, bun-înțăles. Anu' trecut, era nebună după nu știu ce pop star francez, și numa' așa-i zicea. Și trebe să recunoști că Alex îi sexy, adăugă ea.

– Cred că da, dacă-ți place genul teribil de suav.

– Da' ție nu-ți place? o întrebă cu interes Veronica.

– Doamne, nu, nu e deloc genul meu! Prea deștept și prea știe totul despre femei.

Apoi, revenind la subiectul dinainte:

– Dar să știi că nu-i adevărat, Veronica. Nicky nu e invidioasă pe mine. Mi-a spus că nu-și dorește o viață ca a mea. Nu vrea decât să se așeze la casa ei și să se mărite.

– Poate fiindcă-n adâncu' inimii știe că ăla-i singuru' soi de viață în care poate să aibă succes. Nu-i foarte isteață, și nici frumoasă nu-i. Niciodată n-ar putea să se măsoare cu tine într-o carieră, da' uite că dacă-i vorba de măritiș, ț-a și luat-o înainte.

Sara o privi mirată.

– Vrei să spui că Nicky vrea să se mărite numai ca să-mi facă mie în ciudă?

– Ferească Dumnezo, nu! râse Veronica. Da' cred că se prea poate să simtă c-a găsit on om pe care-l poate iubi și care să fie mulțumit cu ea, și că i-i teamă că niciodată n-o să mai găsească altu' ca el. Și tu ești aia de-i stă-n drum. Gândește-te, numa', adăugă ea, după care schimbă subiectul.

Iar Sara se gândi, îndelung și temeinic. Dar nu ajunsese la nici o concluzie, când porni cu mașina pe drumul întortocheat spre Ambleside, ca să ia masa la un restaurant. Mâncă pe îndelete, pentru a-i lăsa lui Nicky cât mai mult timp să stea de vorbă cu Veronica. Era clar că, orice-ar fi încercat să facă, n-ar fi reușit decât să exacerbeze situația, și spera din toată inima ca bătrâna să aibă o influență liniștitoare și, poate, s-o ajute pe Nicky să-și vină în fire.

Capitolul 5

Era trecut de nouă, când Sara parcă mașina pe aleea de la Appleberry, lângă Aston Martin-ul lui Alex. În timp ce și-o încuia, ușa din față se deschise, iar Alex coborî treptele.

– E-n regulă, nu ți-am zgâriat mașina când am parcat, spuse Sara nervoasă.

Cu mâinile în buzunare, Alex veni spre ea.

– Fermecătoare ca de obicei. De unde ai mașina asta?

– Am închiriat-o de la garajul local. O vor lua mâine dimineață.

Trecu pe lângă el, dar Alex o opri.

– Încă nu intra în casă. Vreau să-ți vorbesc. Vino să facem o plimbare în grădină.

Sara ezită un moment, apoi ridică din umeri și-l urmă până la o bancă de lemn din grădină, unde Alex se așeză, cu picioarele întinse ca de obicei și mâinile încă în buzunare. Fu nevoită să se așeze lângă el.

– Ei? îl întrebă, nerăbdătoare.

– Azi am avut o lungă discuție cu Richard.

– Și? insistă Sara, văzând că nu continua imediat. L-ai convins să renunțe la nebunia asta?

Scoțându-și tabachera, Alex îi oferi o țigară, dar Sara clătină din cap.

– Richard e un băiat liniștit, spuse el, aprinzându-și țigara. De obicei, nu-și arată sentimentele iar fetele n-au prezentat prea mult interes pentru el înainte, dar mi-a spus că ține mult la Nicky și crede că se vor înțelege foarte bine.

– Ține mult la ea? Atâta tot?

Alex zâmbi ușor.

– Pentru Richard, asta înseamnă enorm. Nu e genul care să-și piardă capul după o fată, dar cred că la Nicky ține cu adevărat. Iar acum, că a găsit-o, nu vede nici un motiv de a nu se căsători cu ea. Îi pare rău că nu ești de acord, desigur, dar e foarte hotărât s-o facă.

– Și tu? Tu ce părere ai?

Trăgând din țigară, Alex răspunse încet:

– Trebuie să recunosc că-l admir, deși fără tragere de inimă. Pentru a-și asuma responsabilitățile unei căsătorii, la vârsta lui, e nevoie de curaj, și...

– Sau de o prostie imensă, îl întrerupse Sara furioasă.

– Poate. Dar adevărul e că amândoi știu ce vor. Refuzând să le dai consimțământul, nu faci decât să amâni cu câteva luni inevitabilul.

– Timp în care s-ar putea să le treacă la amândoi.

– Nu cred c-o să le treacă, răspunse scurt Alex. Cred că e un sentiment de durată.

– Să înțeleg, deci, că ești în favoarea acestei... acestei pasiuni adolescentine și prostești?

Fălcile lui Alex se strânseră.

– Da, poți înțelege că nu mai sunt împotriva ei.

Ridicându-se, Sara îl privi cu ostilitate.

– Și din ce-au să trăiască? La asta să-mi răspunzi!

– Părinții lui Richard nu sunt foarte înstăriți, recunosc, dar tatăl lui reușește să-i trimită o mică alocație în fiecare lună. Cred că va trebui să se descurce cu atât. Doar dacă nu cumva îți vii tu în fire și o lași pe Nicky să-și ia banii, acum când are cea mai mare nevoie de ei.

Calmul lui nu făcea decât s-o înfurie și mai mult.

– Deci, de-asta te-au trimis aici, așa-i? Ca să-ncerci să mă convingi să le las banii! Ei bine, n-o să meargă, pentru că nici nu mă gândesc s-o las pe Nicky să și-i toace pe nimic. Va avea cu adevărat nevoie de ei atunci când o să-și bage mințile-n cap și se va hotărî să divorțeze, ca să-și refacă viața!

Ridicând tonul, adăugă cu furie:

– N-am să mă las înduplecată, indiferent de ce-o să mă acuze, și am să...

– De-asta te răzbuni pe ea, fiindcă te-a făcut în toate felurile? Fiindcă ți-a spus câteva adevăruri în față? o întrerupse Alex, dintr-o dată mai încordat.

– A, va să zică ți-a spus, nu? Era aproape isterică, și...

– Serios?

Se ridică, dominând-o cu statura lui, ca un animal de pradă gata să atace.

– Dar n-a fost complet isterică, nu-i așa? Doar atâta cât să-ți dea un pretext să te răzbuni pe ea. Am impresia că-ți place să-i lovești pe oamenii care ți se împotrivesc. Mai întâi pe mine, iar acum pe Nicky. Poate e timpul să-nceapă să te zgâlțâie și pe tine cineva, în sfârșit.

Privindu-l, Sara întrebă cu voce nesigură:

– Tu, de pildă, cred?

– Eu, de pildă.

O apucă de brațe, strângând-o și mai tare, cu cruzime, când încercă să scape.

– Dar ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Folosirea forței brute nu te-ar supune niciodată, n-ar face decât să-ți dea încă un motiv ca să mă urăști. Dar poate că există și alte căi...

Dintr-o dată, o trase spre el, iar gura lui coborî peste a ei, imobilizând-o cu brațele în timp ce o săruta cu o intensitate brutală, arzătoare. La început, Sara încercă să se desprindă, dar brațele lui puternice o țineau strâns, iar zbaterile ei părură doar să-i sporească violența îmbrățișării. Așa că preferă să rămână țeapănă, simțindu-i buzele calde și iscoditoare

peste ale ei, simțindu-i trupul dur lângă al ei, conștientă de senzațiile pe care i le provoca dar înfruntându-le cu înverșunare.

Când Alex ridică în sfârșit capul, ochii ei îl priviră scăpărători.

– Bestie! Ia-ți mâinile de pe mine! Trebuia să m-aștept că ești genul care...

Dar nu apucă să spună mai mult, că Alex îi acoperi din nou gura cu a lui, iar când îi dădu drumul iar, Sara nu mai tremura de furie, ci din altă cauză. Încet, ridică ochii spre chipul lui cufundat în întuneric. O privea cu un interes aproape detașat, ca să-i observe reacția. Buzele i se arcuiseră într-un ușor zâmbet amuzat. Privindu-l, o cuprinse o furie înghețată. Pentru el nu era decât un joc, un mod de a se amuza cât timp trebuia să rămână acolo, la țară. I-ar fi plăcut s-o aducă la ordine, iar faptul că-l antipatizase din prima clipă și nu ezitase să i-o spună nu făcea decât să-i îndulcească victoria. Ei bine, jocul ăsta îl puteau juca doi.

Ridicând bărbia, îl întrebă cu dispreț:

– Și ce crezi c-ai să dovedești cu asta? Chiar crezi că două sărutări mă vor face să mă răzgândesc? Ce te-aștepți să fac – să mă îndrăgostesc până peste cap de farmecul tău atât de evident? Ei bine, am o veste pentru tine, Alex Brandon; ca amant, nu faci două parale! Poate că impresionezi o puștoaică de vârsta lui

Nicky cu teatrul ăsta, dar îți recomand să nu-l încerci cu o femeie în toată firea, dacă nu vrei să-ți râdă în față!

Și cu aceste cuvinte, se întoarse și porni grăbită înapoi spre casă.

Dar acele câteva momente schimbaseră complet relația dintre ei. Acum, Sara era pe deplin conștientă de Alex ca bărbat – și o știa și el, după cum află a doua zi dimineața, când coborî la micul dejun și-l găsi stând de vorbă cu doamna Ogden, în timp ce-și bea cafeaua. O măsură cu privirea încet, deliberat, apoi se uită drept în ochii ei.

Sara ridică bărbia, încercând să-i susțină sfidător privirea, dar în pofida eforturilor ei, simți că roșea. Apoi Alex zâmbi – încet, sardonic și enorm de grăitor, făcând-o să se simtă pe cât de furioasă, pe atât de abătută. Acum știa că-i oferise o armă pe care s-o folosească împotriva ei, și nu se îndoia că avea s-o facă fără ezitare, imediat ce încerca din nou să i se pună împotrivă.

* * *

În ziua aceea, încercă să-l evite, rămânând în bucătărie pentru a o ajuta pe doamna Ogden. La prânz, Veronica veni la parter, iar atmosfera din jurul mesei se mai destinse. Nicky o ignora complet pe Sara, iar bietul Richard arăta atât de amărât, încât aproape că i se făcea milă de el. Alex îi vorbea

politicos, dar în tonul lui se simțea o ironie care-i amintea încontinuu că lupta dintre ei doi încă nu se încheiase.

– Duc eu cafeaua, doamnă Ogden, se oferi Sara, după ce strânseră vasele.

– Frică mi-i că încă nu s-o fiert. Tótă vremea uit că ține mai mult când îi ibricu' plin.

Cele două femei tăifăsuiră încă zece minute, până când ibricul vechi dădu în clocot, iar Sara porni cu tava spre salon, pășind fără zgomot cu sandalele pe covor. Ușa era întredeschisă și, când vru s-o împingă cu cotul, își auzi numele rostit cu aprindere de Nicky.

– Degeaba vrei să vorbești cu Sara, îți spun eu. Ți-o retează din scurt și spune că-i spre binele tău.

– Atunci, va trebui să găsim altă cale de a o convinge, nu-i așa? interveni ferm glasul lui Alex.

– Poate-i mai bine să vorbesc eu cu ea, li se alătură vocea mai blândă a Veronicăi. Sara nu-i chiar așa de-ncăpățânată cum credeți voi. Numa' că nu vrea ca și Nicky să treacă printr-o întâmplare la fel de nefericită cum o pățit ea, când era de-aceeași seamă. Vedeți voi, când Sara era mai tânără...

Grăbită, Sara deschise ușa și aduse tava pe masă. Se lăsă o tăcere s-o tai cu cuțitul. Richard, roșu ca focul la față, începu să vorbească repede, ca s-o acopere.

– A, cafea, excelent! Tare-aș mai fi băut una – tu nu, Nicky?

O înghionti cu cotul în coaste, iar fata răspunse, ascultătoare:

– Da, și eu.

Veronica și Alex rezolvară situația mai diplomatic, deși bătrâna se întreba, vizibil nefericită, dacă nu cumva Sara o auzise.

Cu un calm aparent, Sara turnă cafeaua și împărți cestile. Spre nemulțumirea ei, când i-o oferi lui Alex, vărsă puțină pe farfurioară. Alex luă ceașca, dar îi prinse mâna înainte de a și-o retrage.

– Îți tremură mâna, Sara? întrebă el încet.

Întrucât erau și ceilalți de față, Sara nu făcu decât să-i arunce o privire feroce, înainte de a-și smulge mâna.

Richard și Nicky își băură cafelele cât puteau de repede și se scuzară. Sara aștepta să iasă și Alex, dar acesta nu părea deloc grăbit, și mai bău o ceașcă, discutând despre diverse subiecte, înainte de a se ridica în picioare.

– I-am promis doamnei Ogden c-o duc în oraș să facă niște cumpărături. Nu vreți să veniți și voi, Veronica, Sara...?

– Teamă mi-i că încă nu-s în stare, Alex. Da' Sara trebe negreșit să se ducă, răspunse Veronica zâmbind.

– Nu, mulțumesc. Rămân și eu, să-ți țin de urât.

După ce Alex plecă, Sara întrebă imediat:

– Cred că voiai să-mi vorbești, nu?

– Vai de mine, deci tot ai auzit! oftă bătrâna. Îmi pare rău dacă ț-ai zîs că suntem necuviincioși, draga

mea, da' vezi tu, teamă mi-i că-n asta îs d-o părere cu Nicky. Gândesc că măritișul cu Richard îi tocmai lucrul care-i trebe.

– Și pentru că tu ai trecut de partea lor, crezi c-ar trebui să mă răzgândesc și eu?

– Da, așa cred.

Vocea Veronicăi era surprinzător de fermă.

– Nu poți să bazezi viitorul lui Nicky pe trecutul tău. Numai fiindcă on bărbat te-o lăsat pe tine baltă, asta nu-nsemnează că și Richard o să facă la fel. Și la ce bun, să nu le dai consimțământul? Dac-o forțezi pe Nicky să se ducă înapoi la școală, n-o să mai poată învăța cu sârguință, și de-ndată ce-mplinește optsprăzece ani o să se cunune cu el oricum. Iar tu n-o să faci decât să-i frângi sufletul, cu prilejul ăsta, încheie ea.

– Și dacă într-o bună zi descoperă că totul a fost o mare greșeală?

– Nu cred c-au să descopere asta. Cred că se iubesc cu adevărat.

– Crezi numai. Și Alex crede. Dar nimeni nu știe sigur, nu-i așa? Iubirea asta... ai impresia c-ai găsit-o și, o vrem, totul merge minunat, dar apoi se întâmplă ceva care ți-o distruge, sau se pierde și nu mai rămâne nimic. Nu-s complet lipsită de experiență, Veronica. Și eu am simțit asta de zeci de ori, dar nu durează niciodată, încheie Sara, cu amărăciune.

Veronica întinse mâna, atingând-o cu blândețe pe a ei.

– Fiindcă încă n-ai găsit bărbartul potrivit pentru tine. Da' o să vie el, și n-o să se-asamene cu nimic din tot ce-ai simțit vreodată, crede-mă. Tu a trebuit să aștepți, da' lui Nicky i s-o-ntâmplat aproape prea devreme. Numa' că ea știe. Și-o să știi și tu, într-o bună zi.

Sara o privi un moment încruntată, apoi clătină din cap, încet.

– Îmi pare rău, Veronica, dar e un risc pe care nu sunt pregătită să mi-l asum. N-o pot opri să se căsătorească în septembrie cu el, dar până atunci o să se întoarcă la școală, adăugă ea cu hotărâre.

* * *

Intenționase să i-o spună clar și lui Nicky, a doua zi dimineață, dar fură trezite în zori, de bătăile lui Alex în ușă.

– Haideți, sus, e o zi minunată și mergem cu barca pe lac! Micul dejun e gata într-o jumătate de oră!

Sara căscă și întoarse capul spre Nicky, care încerca să deschidă ochii.

– Știai de treaba asta?

Fata clătină din cap.

– Nu. Crezi că vorbește serios?

– Mă tem că da, oftă Sara. Haide, se pare că ne-așteaptă o zi grea.

Dar, spre surprinderea ei, îi plăcu ziua petrecută la bordul bărcii cu vele pe care Alex o închiriase pe Lacul Windermere. Pe la ora patru, se întoarseră la debarcader, apoi porniră spre parcarea de mașini.

– Tu nu porți niciodată fustă? întrebă Alex pe neașteptate.

Întorcându-se spre el, Sara îl văzu privindu-i încruntat blugii. Înainte de a apuca să-i dea o replică indignată, răspunse Nicky în locul ei:

– Ba sigur că poartă! Are niște toalete extraordinare, de vis!

– Perfect. Atunci, își poate lua pe ea ceva extraordinar diseară, și tu la fel. Am rezervat o masă la un hotel din Keswick, ca să mă achit oarecum față de Veronica pentru că ne suportă pe toți în casa ei.

Sara îl privi întrebătoare.

– Se simte destul de bine ca să vină?

– Ea zice că da, iar dacă obosește, putem oricând s-o ducem acasă.

Așa că Sara se pomeni luându-și o rochie lungă neagră pentru seara aceea, sandale negre cu tocuri înalte, și cercei. Arăta suficient de sofisticată și încrezătoare ca să facă față oricărei situații și oricărui bărbat.

Nicky își ținea aproape toate hainele la Appleberry și alese o rochie cu volane și jupon fals care-i stătea bine și o făcea să arate mai delicată, deși exagerase puțin cu machiajul. Abținându-se să-i facă observație,

Sara se duse să vadă dacă Veronica era gata. O găsi într-o rochie lungă bleu pal, care-i evidenția strălucirea ochilor albaștri.

– Abia aștept seara asta, remarcă ea, în timp ce Sara o ajuta să-și ia mantoul. Tare bine mi-o mai făcut să vă am pe toți aci. Parcă m-am întors la viață.

Masa era amplasată într-o latură discretă a restaurantului luminat slab, intim. O formație de bun gust cânta în surdină într-un capăt al salonului, iar o solistă blondă cu rochie strâmtă cânta cu voce răgușită plăcut un cântec la modă. Mâncarea era gustoasă și servită elegant, spre încântarea Veronicăi, care se bucură și mai mult când o salutară niște cunoștințe de la o masă din apropiere. Chiar de la început, seara se anunța un succes.

Totuși, când Alex vru să umple pentru a doua oară cu vin paharul lui Nicky, Sara spuse sarcastic:

– S-ar putea să-ți fi scăpat, desigur, dar Nicky e minoră.

– Două pahare de vin nu-i fac nici un rău.

– E împotriva legii.

– Atunci, de ce nu chemi poliția?

Și umplu paharul pe care i-l întindea Nicky, care se întoarse spre sora ei.

– Nu ne strica tot cheful, Sara! Toate colegele mele de clasă beau vin când ies în oraș.

Furiosă, Sara se rezemă de spătar, învârtind piciorul paharului între degete.

– Nu vrei să dansezi, Sara? întrebă calm Alex.

– Poftim...?

Nicky și Richard se ridicau deja, îndreptându-se spre ringul de dans.

– A... Nu, refuză ea, clătinând din cap.

– Du-te, Sara, o îndemnă Veronica. Eu am s-o chem aici pe doamna Smithson, să stăm puțin la povești, așa că nu trebe să-ți faci griji pentru mine.

– Dar nu vreau să... începu Sara.

Însă nu apucă să termine. Alex se ridicase deja și o trăgea de mână.

– De ce-ai făcut asta? întrebă ea iritată. Știi bine că nu vreau să dansez cu tine.

Încercă să-și smulgă mâna, dar Alex o cuprinse în brațe pe ringul de dans atât de mic încât se aglomerase deja, oferindu-i un pretext de a o ține cât mai strâns.

– Fiindcă n-am să te las să-i strici Veronicăi seara. Și, din acest motiv, ai putea da impresia că te distrezi – sau și zâmbetele sunt împotriva legii?

Privindu-l încruntată, Sara preferă să nu răspundă.

– Apropo, continuă Alex, am uitat să-ți spun: arăți fermecător astă seară.

Ridică ochii spre el, deconcertată de această schimbare bruscă. În același moment, melodia se schimbă, trecând la un ritm mai rapid, așa că Sara se putu desprinde din brațele lui, dansând la oarecare distanță. Când se întoarseră la masă, Veronica îi prezentă prietenilor ei și le spuse că aceștia se oferiseră s-o ducă acasă cu mașina lor.

– Așa că nu va mai trebui să plecați devreme, când vă simțiți atât de bine, adăugă ea veselă.

– Zău că nu e necesar, o asigură Sara. Te ducem cu plăcere acum, dacă ai obosit.

Dar Veronica insistă să rămână, iar Sara, fără tragere de inimă, fu nevoită să accepte. După ce-și luară rămas bun, îl văzu pe Alex privind-o amuzat, în timp ce-i turna din nou vin. Știa prea bine că voise să plece atunci pentru că se temea să mai stea cu el la restaurant.

Mai dansară împreună de două ori, dar numai pe melodii rapide, care le permiteau să danseze fără să se atingă și fără să-și vorbească. Atmosfera era încordată, iar cei doi tineri simțeau, astfel că nu protestară când, o oră mai târziu, Alex spuse că era timpul să plece.

Ieșind de la garderobă, Sara îi văzu pe Richard și Nicky ascultându-l cu atenție pe Alex, care le spunea ceva. Se întrerupse imediat ce o observă, iar Sara se înroși de furie. Se săturase s-o tot vorbească lumea pe la spate, ca și cum ar fi fost cine știe ce criminală!

În timpul drumului rămase tăcută, iar când ajunseră pe aleea circulară de la Appleberry oftă ușurată. Tocmai dădea să-și descheie centura de siguranță, când auzi portierele din spate trântindu-se în urma lui Nicky și a lui Richard, care coborâseră grăbiți. În momentul următor, mașina porni din nou, accelerând spre drum.

– Ce Dumnezeu...? exclamă Sara, grăbindu-se să-și încheie la loc centura. Unde mă duci? întrebă ea uimită.

– Undeva unde să putem sta de vorbă. Am multe să-ți spun, răspunse înverșunat Alex, cu buzele strânse.

– Ei, fă bine și întoarce, pentru că te-am ascultat destul și m-am săturat! Auzi ce-ți spun? Oprește mașina și întoarce!

Mâinile lui Alex se strânseră pe volan, dar în rest nu avu nici o reacție. Turbată de furie, Sara întinse mâna și smulse cheia din contact. Mașina se smuci și derapă, înainte ca Alex să frâneze brusc.

– Inconștiento, era să ne omori pe amândoi! strigă el furios. Dă-mi cheile imediat!

– Numai dacă-mi promiți că mă duci direct acasă!

– Când am să termin. Și acum, îmi dai cheile alea, sau vrei să ți le iau cu forța? adăugă el amenințător. Și nu care cumva să-ți treacă prin minte să ți le vâri în corsaj, pentru că am să le scot și de-acolo – ba chiar, cu toată plăcerea!

Sara îl privi cu ură.

– Sunt sigură! Ei bine, n-o să ai ocazia!

Deschise repede portiera, ridicând mâna să arunce cheile în tufișuri, dar Alex se mișcă atât de rapid încât nu avu timp, apucând-o de încheietură și trântind portiera la loc. Începu o luptă scurtă și inegală.

– Pisică sălbatică ce ești! Dă-mi cheile!

Cum Sara refuză în continuare să cedeze, Alex îi răsuci mâna cu cruzime, făcând-o să-și desfacă palma, cu un mic țipăt gâtuit. Inelul cu chei îi căzu în poală.

Alex îl luă repede, porni motorul și demară, în timp ce Sara stătea dreaptă ca un vătrai, fierbând. Ajunseră într-un luminiș de pe malul lacului, unde Alex parcă și opri motorul, având grijă să pună cheile în buzunar.

– Iar acum, vom sta de vorbă, spuse el categoric.

– N-ai decât să vorbești singur. Nu mă interesează ce ai de spus.

Sara coborî, trântind cu putere portiera în urma ei. Luna se ascunsese după un nor. Era întuneric și frig. Tremurând, își strânse pe trup mantoul subțire. N-avea de gând să mai stea nici un moment în compania lui Alex Brandon, chiar dacă trebuia să meargă pe jos tocmai până la Appleberry.

Alex o ajunse din urmă după câțiva pași și o aduse înapoi cu forța, în pofida eforturilor ei de a-l împiedica. O țintui lângă mașină, așteptând să-și tragă răsuflarea.

– Ai să mă asculți, Sara, chiar de va trebui să te țin aici toată noaptea, spuse el neîmblânzit. Înțelegi?

Sara îl privi încruntată.

– În regulă. Dacă vrei să vorbești, n-ai decât. Doar ai un public captiv, nu? adăugă ea cu înverșunare.

O privi cu ochi scăpărători, dar imediat expresia i se schimbă, în chip straniu.

– Doamne, cât aș vrea să...

Se întrerupse brusc și făcu un pas înapoi, trecându-și mâna prin părul răvășit. Ezită o clipă, apoi spuse, pe un ton complet diferit.

– Sara, i-ai văzut pe Richard și Nicky împreună toată ziua. Erau fericiți, nu se putea să nu-ți dai seama.

– Deci, asta ai urmărit? Doar să-mi arăți că se simt bine împreună? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Parțial.

– Și în rest?

Ochii lui negri îi sfredeliră pe ai ei, insinuant.

– Restul, mai târziu.

Inima Sarei tresări brusc, ametitor, apoi începu să bată atât de tare încât și-o putea auzi. Făcu un efort hotărât de a nu se gândi la implicațiile din remarca lui, concentrându-se numai asupra problemei imediate.

– Simplul fapt că i-am văzut drăgălindu-se toată ziua nu mă va face să mă răzgândesc, Alex. Răspunsul rămâne nu.

– În regulă. Atunci, voi fi nevoit să folosesc forța.

Își îndesă mâinile în buzunare, adăugând rece:

– Sperasem să te scutesc de asta, Sara, dar nu-mi lași nici o altă soluție.

Sara îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu avem de ales. Trebuie să le dai permisiunea ta.

– Ei, nu zău! Și ce te face să crezi că am să...

– Pentru că trebuie să se căsătorească. Imediat ce se poate organiza.

Nu putu decât să-l privească buimacă.

– Nu... nu... nu poate fi adevărat...

Apoi, pe un ton de o detașare ciudată, îl întrebă încet:

– Vrei să spui că Nicky e...?

– Vreau să spun că au anticipat ceremonia de căsătorie, da.

În glasul lui nu se simțea nici o urmă de compasiune, nimic care să aline durerea pe care i-o produsese.

– Dar mi-a spus că n-a... că nu s-au...

– Nu contează ce-au spus. Fapt este că trebuie să le dai permisiunea, ca să se poată căsători imediat.

Calmul lui rece păru să declanșeze ceva în sufletul Sarei, care izbucni brusc în plâns, începând să bată cu pumnii în capota mașinii, înnebunită.

– O, nu! Nu! E abia un copil... Idioată mică și proastă...! A dat cu piciorul la toate, la toată munca tatălui ei, la tot ce-a sacrificat mama ei!

Alex o întoarse spre el, dar Sara îl împinse, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Lasă-mă-n pace! N-am nevoie de tine! De nimeni n-am nevoie!

– Ba ai, Sara. Poate nu știi, dar în momentul de față ai nevoie de un bărbat căruia să-i plângi pe umăr.

Sara strânse din dinți, încercând eroic să-și țină în frâu emoțiile.

– Un lucru vreau doar să știu... spuse ea cu voce nesigură. De ce tocmai tu? De ce a trebuit să-mi spui tu asta, și nu Nicky personal?

Alex ridică ușor din umeri.

– Credeam că e evident. Lui Nicky îi era frică să-ți spună, iar Richard s-ar fi intimidat complet. Câtă vreme Veronica, desigur, nu se simte destul de bine. Așa că am rămas numai eu, care nu mă tem de tine.

– Înțeleg... Acum mă duci înapoi?

– Te-ai hotărât ce vei face, Sara?

Fără să-l privească, îi răspunse cu fermitate:

– Prefer să nu discutăm acum, dacă nu te superi. Mă doare capul.

– Ascultă, Sara, trebuie să stabilim o dată pentru totdeauna. Nu poți să pleci...

Sara întoarse brusc capul spre el, cu ochii exagerat de strălucitori.

– Cum spuneai: n-am de ales. Așa că acum, c-ai obținut ce doreai, vrei să mă duci înapoi la Appleberry, te rog?

Alex păru pe punctul să vorbească, dar se răzgândi și porni mașina. Făcură tot drumul până acasă într-o tăcere încordată.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, la ora șase, când ieși pe furiș din cameră, Sara se simțea încă frântă de oboseală și amărăciune. Își împachetă hainele la nimereală, obsedată de dorința de a pleca de-acolo cât mai repede posibil.

Își duse valiza și geanta la parter, cât putea de încet, și le lăsă pe veranda din față, după care intră în cabinetul Veronicăi și se așeză la birou. Prima scrisoare fu foarte pragmatică: în ea, îi dădea lui Nicky permisiunea de a se căsători cu Richard French. A doua era pentru Veronica, și-i fu mai greu s-o scrie, pentru că ținea foarte mult la nașa lui Nicky și nu voia să plece fără a-și lua rămas bun de la ea. Îi trecu prin minte și ideea de a-i scrie lui Nicky, dar o alungă imediat; acum nu mai putea face nimic pentru sora ei, decât pasul pe care-l și făcuse: să rupă complet orice legătură între ele.

Lipi plicul pentru Veronica, dar pe celălalt îl lăsă deschis, și le rezemă pe amândouă la vedere, pe consolă. Apoi se duse în hol și telefonă la garaj. Îi răspunse o voce veselă, care-i promise să trimită o mașină cât de curând.

– Mulțumesc, am să aștept.

Când se întoarse să intre în bucătărie, îl văzu pe Alex în capul scării. Nu-l luă în seamă, dar el coborî repede și o urmă în bucătărie.

– E cam devreme, nu-i așa? comentă el, cam repezit. Cu cine-ai vorbit?

Luând ibricul, Sara îl umplu cu apă și-l puse pe aragaz, înainte de a se întoarce spre el.

– Vrei și tu o cafea?

– Nu. Vreau să știu cui ai telefonat. Ticluiești ceva, cumva? Pentru că, dacă încerci să...

– Vei găsi consimțământul meu scris pentru căsătorie în cabinetul Veronicăi, îl întrerupse ea, rece.

Alex o privi câteva secunde, apoi porni brusc spre cabinet. Când reveni, avea în mâini ambele plicuri.

– Scrisoarea asta pentru Veronica, începu el, aruncând-o pe masă în fața ei. Înțeleg că e de rămas-bun?

În tăcere, Sara dădu din cap.

– Și cred că telefonul l-ai dat pentru o mașină, nu?

– Da.

Se așeză pe marginea mesei, privind în jos spre ea, disprețuitor.

– Și Nicky? Ei nu ai nici o scrisoare să-i lași?

– Nicky și cu mine nu mai avem nimic de discutat, răspunse Sara, cu un tremur abia perceptibil în voce.

– Ai vorbit cu ea aseară, când ne-am întors?

– Nu, se prefăcea că dormea.

– Iar acum, pleci fără să-i spui o vorbă. Nu știam că ești și lașă, Sara.

Expresia ei se înăspri, în timp ce strângea în mână toarta cănii de cafea.

– Indiferent ce părere ai, Sara, Nicky are nevoie de tine în momentul de față. E o fată care urmează să se mărite și va avea nevoie de sfaturile și ajutorul unei femei mature, ca s-o îndrume, să-i dea curaj...

– O are pe Veronica.

– Nu de Veronica are nevoie, Sara, ci de tine. De cineva la care poate apela când simte nevoia unei prietene, a unei confidente...

– Nu ți se pare că le cam încurci? întrebă ea sarcastic. Când și-a dorit o confidentă, s-a dus la Veronica – ba chiar și la tine, numai la mine nu! Eu sunt... doar o domnișoară bătrână, obsedată de carieră, și atâta tot!

Pe obrazul lui Alex tresări un mușchi, dar își păstră calmul, răspunzând:

– Acum, că le-ai dat permisiunea, vor putea primi aprobarea legală să se căsătorească în câteva zile. Măcar până atunci poți sta, nu?

– Nu.

Sara își termină cafeaua și se duse la chiuvetă cu cana, ca s-o spele.

– Sara, insistă Alex, venind în spatele ei, știu că ai fost rănită, mult mai dureros decât m-aș fi așteptat vreodată – am văzut dovada aseară – dar nu vrei să-i dai lui Nicky nici măcar șansa de a-ți spune că-i pare rău, de a-ți cere iertare?

Privi cana pe care o ținea în mâini, fără s-o vadă.

– N-am ce să-i iert, spuse ea cu voce surdă.

– Și noi?

Dintr-o dată, glasul lui Alex devenise mai aspru.

– Ai să fugi și de ceea ce este între noi?

Cu o mână nesigură, Sara puse cana pe uscător și se întoarse spre el.

– Între noi nu este nimic, răspunse ea cu fermitate.

Ochii lui se îngustară.

– Ba este, și o știi foarte bine.

– N-am ce să știu. E doar o plăsmuire a imaginației tale. Nu suporți gândul că nu mă atragi, așa că te-ai convins că încerc să ascund o...

– Și nu ascunzi nimic? Chiar nimic, Sara? Atunci, de ce tremuri ori de câte ori te ating? întrebă el încet.

Cu mișcări foarte deliberate, o trase spre el, fără să-și desprindă o clipă ochii dintr-ai ei, apoi își strecură mâinile pe sub pulovărul ei, pe pielea din adâncitura taliei. Erau calde, senzuale, și o mângâiau

ușor. Sara încercă să rămână indiferentă, dar buzele i se despărțiseră și respirația i se accelera tot mai mult.

Făcu un pas grăbit înapoi, până o opri chiuveta.

– În regulă! Recunosc că ești capabil să mă exciți, dar nu e decât atracție fizică, nimic mai mult. Și-n nici un caz nu e atât de puternică încât să mă țină aici, adăugă ea grăbită.

– Nu minți, Sara. E mult mai mult decât atât, și-o știi la fel de bine ca mine. A existat încă de la început. De-asta mi te-ai împotrivit din primul moment, pentru că o simțeai și încercai să te opui. Dar n-o mai poți nega, Sara. Există! Și-am să te fac s-o privești în față și s-o accepți.

– Să te accept pe tine, vrei să spui!

– Exact asta vreau să spun. Te doresc, Sara.

În ochii lui apăruse o lucire tenebroasă și amenințătoare.

– Și atunci...?

– Atunci...

Făcu un pas hotărât spre ea, iar când Sara ridică mâinile, într-o încercare zadarnică de a-l opri, zâmbi ironic și o apucă de încheieturi, ținduindu-i-le lângă trup. Sara mai făcu o încercare scurtă de a se apăra, dar el îi spuse aspru:

– Ți-am spus, lupta s-a terminat. E prea târziu.

Apoi schimbă tonul.

– Of, la dracu', ce rost are să mă întind la vorbă cu tine?

O strânse cu putere în brațe, iar gura lui o acoperi pe a ei, flămândă, stăpânitoare, neîngăduindu-i nici o rezistență. Sara încercă disperată să se elibereze, răsucindu-și capul până când mâna lui i se afundă în părul des, nemailăsând-o să scape de tortura pătimașă a buzelor lui care căutau, cerând un răspuns. Din gâtul Sarei se desprinse un sunet slab, iar mâna i se depuse ușor pe umărul lui, cuprinzându-l pe după gât, în timp ce brațele lui o strângeau tot mai tare și sărutul devenea mai profund, făcând camera să se învârtească în jurul ei și deșteptându-i emoții noi și înspăimântătoare. Într-un târziu, Alex înălță capul, slăbind puțin strânsoarea, dar fără să-i dea drumul.

Încet, Sara deschise ochii, cu buza de jos tremurându-i senzual. Alex o privea cu o expresie de triumf – triumful stăpânirii, al convingerii că învinsese.

– Prin urmare, acum știm amândoi ce vrem, spuse el încet. Nu-i așa?

Ca prin vis, Sara auzi ușa deschizându-se în spatele ei, și deodată vocea cu accent nordic a doamnei Ogden risipi tăcerea, întrebând categoric ce se întâmpla. Alex înjură printre dinți și făcu un pas înapoi, în timp ce Sara se îndrepta de spate, privind-o pe îngrijitoare.

– Vi-i bine, don'șóră Sara? Hiii, că sunteț' albă la față ca o fóie die hârtie!

Apoi o întrebă în șoaptă:

– V-o făcut ceva ce nu să cădea? Că dac-o făcut așe ceva, am să-l...

– Nu, e-n regulă, o liniști Sara cu voce tremurătoare. Se... se aude cumva soneria? Trebuie să fie taxiul meu.

Urmară cinci minute cam confuze, până când reuși să se așeze pe bancheta din spate a mașinii. Alex veni să-i închidă portiera.

– Am să te caut imediat de ajung la Londra, spuse el pe un ton repezit.

Dar acum îi despărțea o distanță sigură, iar Sara își recăpătase uzul rațiunii.

– Nu te deranja, răspunse ea scurt. Ar fi o pierdere de vreme.

Alex zâmbi disprețuitor.

– Te-o fi salvat clopoțelul de data asta, dar povestea încă nu s-a terminat. Nici pe departe!

Apoi trânti portiera, iar mașina porni, ducând-o pe Sara departe de prezența lui chinuitoare.

* * *

La scurt timp după întoarcerea la Londra, Sara primi o scrisoare redactată cu caligrafia imatură a lui

Nicky. Nu era foarte lungă, și putea deduce cât de dificil îi fusese surorii sale să i-o scrie. Nicky îi mulțimea pentru consimțământ, apoi îi spunea data și ora nunții.

„Ne vom căsători la biserica din Lowmere, iar Veronica mi-a cumpărat o rochie ca dar de nuntă. Știu că ești îngrozitor de supărată pe mine, Sara, și nu cred că mă vei ierta vreodată, dar vreau foarte mult să vii și tu la nuntă. În fond, ești sora mea. Și Richard dorește să vii."

Nicky era la o vârstă când îi plăcea să sublinieze cuvintele, observă Sara.

Fără a sta pe gânduri, îi răspunse imediat, spunându-i că nu putea veni, și adăugă un cec de o sută de lire sterline, ca dar de nuntă. La această scrisoare primi două răspunsuri, ambele sosind în aceeași zi; primul era un mesaj succint de la Richard, mulțumindu-i pentru dar, iar al doilea, un ordin foarte laconic din partea lui Alex Brandon:

„Dacă nu vii aici, n-o să aibă loc nici o nuntă. Ca tutore care și-a dat consimțământul, trebuie să semnezi certificatul de căsătorie."

Sara privi consternată scrisoarea. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-l revadă pe Alex Brandon atât de curând, și n-avea deloc poftă s-o privească pe Nicky angajându-se într-o căsnicie care urma să ducă în mod sigur la un dezastru. Apoi, se reculese și încercă să

vadă lucrurile obiectiv. Se temea de el chiar atât de mult încât nu putea petrece câteva ore în compania lui fără să se piardă cu firea? Cu atât mai mult cu cât aveau să fie de față atâtea alte persoane! În cele din urmă, ridică receptorul telefonului ca să anunțe că venea, apoi îi pieri curajul și-i ceru lui Jane, secretara, s-o facă, de teamă că s-ar fi putut să răspundă Alex la telefon.

În lipsa ei, mașina îi fusese reparată și adusă înapoi la garajul firmei, așa că în sâmbăta nunții porni cu noaptea-n cap, înainte ca traficul pe șosea să se aglomereze. Ceremonia era programată pentru ora trei și jumătate, așa că avea timp destul.

Spre surprinderea ei, când opri pe aleea de la Appleberry, exact la ora trei, văzu că în fața casei erau deja câteva mașini, inclusiv un furgon de aprovizionare. Sara își luă pălăria pe care și-o adusese cu ea, rotundă, cu bor puțin curbat, și-și potrivi părul dedesubt, privindu-se în oglinda retrovizoare. Apoi își puse o pereche de ochelari de soare cu lentile mari, înainte de a avea curaj să coboare din mașină.

Când se apropie de casă, auzi din grădină voci și râsete, așa că se duse să vadă cine era acolo, curioasă. Câțiva invitați stăteau într-un grup, iar în cealaltă parte a grădinii se înălța un cort unde două ospătărițe aranjau un bufet pe mese acoperite cu pânză de damasc.

În timp ce Sara încerca să deducă cine erau invitații, un glas familiar spuse din spatele ei:

– Îmi pare bine că ai putut veni.

După ce trase adânc aer în piept, Sara se întoarse spre el, cu un zâmbet strălucitor și rece.

– Bună, Alex. Ce mai faci?

Sprâncenele lui se înălțară ușor.

– Bine. Și tu? Muncești mult, ca de obicei, cred.

– Desigur. Veronica e pe-aici? Încă n-am văzut-o.

– Cred că e în salon, dar n-o deranja tocmai acum; se odihnește pentru câteva minute, înainte de a pleca la biserică.

O studie cu privirea, admirativ.

– Văd că arăți foarte sofisticată.

– Serios? întrebă ea, privindu-și bluzonul de lână crem. Probabil că, de la oricine altcineva, aș lua-o ca pe un compliment.

Alex înălță sprânceana stângă, întrebător.

– Și de la mine nu?

Cu un zâmbet dulce, Sara îi răspunse:

– Nu prea. Ai idei foarte ciudate despre diferența dintre sofisticare și încrederea în sine!

Apoi se răsuci pe călcâie și se duse s-o salute pe doamna Ogden, care apăruse în ușa din spate în cea mai elegantă ținută a ei, arătând cam intimidată. Conversară încântate câteva minute, apoi Sara o întrebă cum se mai simțea Veronica Quinlan.

– O, îi fórte bine, don'șóră Sara. Ea o dat tăte telefónele, și tăte alergăturile cari trăbuiau făcute, domnu' Alex le-o făcut, adăugă ea bucuroasă.

Va să zică, acum o cucerise și pe doamna Ogden, nu? își spuse Sara nemulțumită.

Tocmai atunci începură să sosească mașinile de nuntă, iar Alex o conduse în prima, împreună cu câteva persoane care se prezentară ca rude ale mirelui.

Biserica era mică, durată din piatră nativă locală, și toate suprafețele orizontale erau pline de vaze și aranjamente florale. În spatele Sarei, stranele se umpleau, iar după un timp Richard și Alex se așezară în prima bancă, de cealaltă parte a naosului. Richard, îmbrăcat într-un costum conservator, cu părul tuns mai scurt, părea nervos și stânjenit, dar Alex îi vorbea, făcându-l să zâmbească. Deodată, Alex întoarse capul și se uită direct la ea. Un moment, Sara se simți complet expusă și vulnerabilă, dar apoi își aminti că avea ochelarii de soare și oftă în sinea ei, ușurată.

La sfârșitul ceremoniei, toată suita principală îi urmă pe tinerii însurăței în sacristie, ca să semneze certificatul de căsătorie. Nicky îl privi pe Richard cu o față atât de fericită, încât în acel moment păru aproape frumoasă. Foarte calm și demn, Richard își adăugă semnătura, apoi se întoarse să primească felicitările nuntașilor.

– Domnișoară Royle, dacă doriți să semnați acum, vă rog, spuse vicarul, arătându-i locul.

Cam buimăcită, Sara înaintă, scoțându-și ochelarii de soare. Făcu un mare efort ca să-și scrie numele clar, și imediat ce lăsă stiloul jos, mâna începu să-i tremure. Alex se grăbi să semneze și el, iar când Sara își ridică ochelarii de pe masă ca să și-i pună la loc, i-i luă din mână.

– Nu mai ai nevoie de ăștia, Sara, spuse el încet, vârându-i în buzunar.

O secundă, nu făcu decât să-l privească lung, cu ochi mari, apoi se întoarse brusc și ieși.

La recepție, Sara rămase pe margine, conversând cu câțiva cunoscuți, în majoritate prieteni de-ai Veronicăi; ceilalți oaspeți erau mai mult rude de-ale lui Richard și colege de școală de-ale lui Nicky. Se tot uita la ceas, întrebându-se când ar fi fost politicos să plece.

Veronica o interpelase aproape imediat, cu obișnuitul ei zâmbet vesel.

– Mă bucur atât de mult că ai venit, draga mea! Nicky ar fi fost foarte năcăjită dacă nu veneai.

Sara se îndoia, dar trecu peste asta.

– Nu știam că vor veni atât de mulți oameni, remarcă ea. Petrecerea asta trebuie că a costat o avere.

– Nu m-o costat nici on ban, draga mea. Alex o plătit totul. Și știi, o reparat și debarcaderul, ca să-mi facă o surpriză. Trebe să te duci să-l vezi, mai târziu.

– Da... Da, am să mă duc. Dar n-ar trebui să stai jos un timp, acum?

Îi găsi bătrânei un scaun, iar după ce o ajută să se așeze, se pomeni față-n față cu Nicky și Richard.

Richard spuse imediat:

– Am vrut să-ți mulțumim cum se cuvine pentru cadou, Sara. Nu-i așa, Nicky? adăugă el, înghiontindu-și insistent proaspăta soție.

– Da... Ai fost foarte generoasă, Sara.

Nicky îi evită cu grijă privirea, cam roșie în obraji.

Sara zâmbi convențional.

– Măcar atâta am putut să fac și eu.

Apoi, ca să destindă atmosfera, spuse repede:

– Arăți foarte bine. Subțirică și mult mai maturizată.

În clipa următoare, îi veni să-și muște limba, dar era prea târziu. Nicky se înroși ca o sfeclă și se răsuci brusc să plece, urmată de Richard, care-i aruncă Sarei o privire mustrătoare.

Curând, toți se adunară pe alee ca să ureze drum bun în voiajul de miere tinerilor căsătoriți, care ieșiră din casă și porniră în fugă spre mașină, în timp ce nuntașii îi bombardau cu confeti. Nicky dădu să se urce în mașină, dar ezită și se întoarse, privind prin mulțime. Sara simți că i se strângea inima, când sora ei porni dintr-o dată spre ea.

– Sara, mă gândeam că poate o să-ți facă plăcere, spuse ea ezitând, și-i oferi buchețelul ei de mireasă, din boboci albi de trandafir.

Simțind că i se usca dintr-o dată gâtlejul, Sara întinse încet mâna spre buchetul de flori. Nicky o mai privi o clipă, apoi își mușcă buzele și vru să plece.

– Nicky...

Vocea Sarei o făcu să se întoarcă, și imediat fu cuprinsă în brațele surorii ei.

– Să fii fericită, îi spuse Sara cu voce gâtuită. O, Nicky, te rog, te rog, să fii fericită.

După care Richard o trase spre mașină, în timp ce Nicky o privea uimită.

Revenind repede în grădină, Sara privi buchetul, apoi îl aruncă pe o masă. Buchetele de mireasă erau pentru fetele bune de măritat, nu pentru femeile emancipate, de carieră. Ceilalți oaspeți începuseră să se adune din nou, așa că Sara porni spre debarcader. Arăta ca nou; acoperișul fusese înlocuit, pereții reparați și vopsiți, și se potrivea de minune cu peisajul din jur.

– Un ban pentru gândurile tale, o smulse glasul lui Alex din reverie, de la câțiva pași distanță.

– Ești depășit, spuse ea cu nepăsare. Inflația a ridicat prețul gândurilor de cel puțin cinci ori.

Apoi adăugă:

– Cred că ochelarii mei de soare sunt la tine.

– A, da, răspunse el, bătându-se cu palma pe buzunar. Dar cred c-am să-i păstrez un timp, ca să nu fii tentată să te ascunzi iar după ei.

– Voi avea nevoie de ei la întoarcere.

Ochii lui Alex se îngustară.

– Doar n-ai de gând să te întorci la Londra azi. Ești prea obosită. Trebuie să stai aici la noapte, și să pleci mâine.

Sara ridică bărbia.

– Trebuie?

– Așa am spus, confirmă el calm.

– Și cu ce drept îmi dai tu mie ordine?

– Cu nici unul... încă.

Întinse mâna și-i luă pălăria de pe cap, lăsându-i părul să se reverse în jurul feței, ca o cascadă de aur topit.

– Dar am de gând să manifest un interes cu totul aparte față de viitorul tău.

Aruncă pălăria pe jos și făcu un pas hotărât spre ea.

– A, nu! exclamă Sara, în defensivă.

– A, da!

Și, luând-o în brațe, îi reteză orice alte proteste.

Sărutul lui nu avea nimic tandru, era la fel de puternic ca personalitatea lui, și o lăsă pe Sara zguduită și îndurerată. Cu un glas cam nesigur, Alex spuse încet:

– Îmi doream să fac din nou asta încă de când ai plecat de-aici.

În clipa următoare, Sara își dădu seama că erau priviți, așa că se întoarse grăbită și porni pe malul lacului. Nonșalant, Alex se aplecă să-i ia pălăria și porni pe lângă ea, cu aerul cel mai firesc din lume.

Sara constată că nu era la fel de blazată ca el, și se gândi repede să spună ceva ca să salveze situația.

– Am auzit că i-ai dat lui Richard o mașină ca dar de nuntă, îngăimă ea.

– Nu era nouă, ci la mâna a doua, dar m-am gândit că s-ar putea să aibă nevoie de un mijloc de transport.

– Unde-și fac luna de miere?

– Nu departe. În Peak District, doar câteva zile. Richard a lipsit deja destul de la cursuri.

– În... în Peak District?

Sara îl privi întrebătoare, amintindu-și foarte clar propria lor călătorie prin zonă, când urmăriseră pista falsă.

Alex zâmbi.

– Da, le-am putut recomanda personal regiunea.

Ajunseră după un tufiș uriaș de rododendron care-i ascundea vederii, așa că Alex îi agăță pălăria de o creangă și o cuprinse de talie, trăgând-o spre el.

– Iar acum, putem să uităm de ei și să ne concentrăm și asupra noastră înșine?

– Asupra noastră? Nu avem ce discuta despre noi doi, spuse Sara cu curaj, hotărâtă să nu cedeze fără luptă.

– Așa crezi? Ba eu aș zice că avem.

Și, de astă dată, o cuprinse mai blând, începând să-i urmărească delicat cu buzele contururile ochilor închiși, ale obrajilor, ale gurii tremurătoare.

– O, Sara, Sara... murmură el. Nu puteam să mi te mai scot din minte... Te doresc, Sara... nici nu știi cât de mult te doresc...

Cu un mic geamăt tremurător, Sara îl împinse, temându-se ca situația să nu scape de sub control.

– Alex, te rog! S-ar putea să vină cineva...

Cu un zâmbet cam trist, Alex își împinse părul care-i căzuse pe frunte.

– Iartă-mă. Dar ești atât de dezirabilă... Mi-e greu să-mi țin mâinile acasă. Nu trebuie să te întorci azi la Londra, nu-i așa? O să luăm cina undeva, într-un loc liniștit, unde să putem sta de vorbă.

Sara îl privi lung, cu inima bătându-i, știind despre ce voia să-i vorbească și dându-și seama că răspunsul pe care avea să i-l dea acum avea să fie crucial.

– Bine, șopti ea. Voi rămâne.

Alex își înlănțui degetele printre ale ei, zâmbindu-i cu o căldură nedisimulată.

– Slavă Domnului că i-am cununat pe ăia doi în sfârșit. Mă temeam că nu vei înceta niciodată să mă contrazici.

Sara zâmbi cam sfios, nevenindu-i să creadă că străinul acela înalt ajunsese să însemne atât de mult pentru ea, într-un timp atât de scurt.

– Sunt sigură că amândoi îți sunt foarte recunoscători. Cred că, dacă vor avea un băiat, au să-l boteze după tine, adăugă ea, mai în glumă, mai în serios.

– Iar dacă e fată, o vor boteza după Veronica, pentru că ea a fost cu ideea s-o inventăm, ca să te...

Alex se opri brusc, dându-și seama dintr-o dată ce spusese, la vederea expresiei neîncrezătoare de pe fața Sarei.

– Ce-ai... ce-ai spus?

Mâna i se desprinse dintr-a lui, și se îndepărtă cu un pas.

– Ai inventat totul! Nu era nici un copil la mijloc. Nu-i așa? Zi că nu-i așa! strigă ea, când Alex nu-i răspunse imediat.

– La dracu'!

Alex își ridică fața spre cer, blestemându-și neatenția. Apoi, abătut, răspunse:

– Într-adevăr, așa e. Voiam să-ți spun, desigur, dar numai după ce ne lămuream între noi.

Îi văzu expresia furioasă din ochi și se grăbi să adauge:

– A trebuit s-o facem, Sara. Erau amândoi atât de nefericiți, și fără nici un motiv. Întâmplător, Veronica a spus că nu-ți putem obține permisiunea decât dacă Nicky ar rămâne gravidă, iar când tu ai insistat cu încăpățânarea ta, te-am lăsat să crezi că așa era.

– M-ai lăsat să cred! M-ai mințit! Ca un...

– Nu! o întrerupse Alex. Nu te-am mințit. Nu ți-am spus decât că trebuie să se căsătorească, iar imaginația ta a inventat restul.

– Nu încerca s-o întorci! Știi foarte bine ce-ai insinuat! Doamne, și când mă gândesc că te-am crezut! Nicky a știut despre porcăria asta? A știut?

– Știe acum, deși atunci nu știa că intenționam s-o folosesc în ultimă instanță.

– Exact – dacă nu câștigi cinstit, o faci prin minciună și înșelătorie! Unde mi-e pălăria?

Încercă să și-o ia, dar Alex o apucă de brațe, ținându-i-le strâns.

– Sara, între noi e ceva minunat și al dracului să fiu dac-am să te las să strici totul numai din cauza temperamentului tău exploziv!

Un timp, Sara continuă să se zbată, apoi se moleși în strânsoarea lui. Când în sfârșit îl privi, în ochi i se citea un dispreț de gheață.

– Ești la fel ca toți ceilalți, spuse ea dezgustată. Nu există nici un bărbat pe lumea asta care să nu creadă că poate folosi sexul ca să învingă o femeie. Dar nu și de data asta. S-a terminat! Ai făcut un pas greșit în plus, ca să mai ai vreo șansă!

Și se răsuci pe călcâie, plecând cu pași hotărâți.

Capitolul 7

Veronica stătea pe alee, luându-și rămas-bun de la ceilalți oaspeți, așa că Sara putu s-o salute și să plece repede. Scoase mașina în marșarier, dar când vru să înainteze din nou, văzu că Alex apăruse în fața ei, tăindu-i calea.

Coborând geamul, îl întrebă nervoasă:

– Vrei să te dai la o parte din drum, te rog?

– Când voi fi gata. Dacă pleci în halul ăsta de nervi, o să ai un accident în mai puțin de-o milă.

– Nu-s în nici un hal de nervi! se răsti ea, tremurând vizibil. Și chiar dacă aș fi, tot aș rămâne capabilă să controlez mașina asta.

Alex ocoli și se aplecă la fereastră, făcând-o să se retragă grăbită.

– Ți le-ai uitat pe astea.

Îi aruncă în poală pălăria și ochelarii de soare.

– Și cred că și ăsta e tot al tău.

Sara, care se grăbise să pună pe bancheta din spate pălăria, se pomeni cu buchețelul de mireasă al lui Nicky în mână.

– Sara, așteaptă-mă zece minute să împachetez, iar apoi am să te urmez. Ne vom opri undeva să luăm cina... și să discutăm.

Glasul lui Alex era la fel de insistent ca expresia din ochii lui.

Încet, Sara ridică privirea, dar apoi se înăspri la față și-i dădu florile înapoi.

– Nu. De data asta, ai mers prea departe. Și acum, dă-te la o parte, sau trec peste tine.

Și ambală motorul, astfel încât Alex fu nevoit să se retragă, ca să nu treacă peste picioarele lui.

Continuă să conducă la fel de repede cale de vreo milă, apoi încetini, pe măsură ce furia ceda locul unei frustări nefericite. Trase pe iarba de la marginea drumului și, rezemându-și capul de volan, încercă să se calmeze. Îl dorea pe Alex la fel de mult cum o dorea și el pe ea, și nu-i rămânea decât să aleagă: să-și continue drumul sau să se întoarcă. Să-și continue viața la fel ca înainte, singură, sau să cedeze dorinței covârșitoare, mai puternică decât orice simțise vreodată pentru un bărbat.

Peste un sfert de oră, când trecu pe alături, Alex o văzu pe Sara rezemată calmă de mașina parcată lângă

drum. Opri în fața mașinii ei și se întoarse pe jos. Sara își lăsase părul despletit pe umeri, dar avea din nou ochelarii de soare la ochi.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Sara ridică din umeri.

– Mi s-a oprit motorul.

– Nu poți să-l repari? Să nu-mi spui că ai uitat să-ți iei și licența în mecanică auto, când ai absolvit Emanciparea Femeilor, comentă el ironic.

– Dacă puteam să-l repar, n-aș fi acum aici.

Fără să se grăbească, Alex se așeză la volan și încercă motorul. Nu dădea nici un semn de viață.

– Mai bine vino cu mine până la cel mai apropiat garaj.

Probabil mergeau de aproape zece minute, când Alex înjură dintr-o dată printre dinți, trase mașina pe margine și o opri smucit, pe un drum de țară.

– E de-a dreptul ridicol!

Se întoarse spre Sara și o trase spre el.

– Sara, al dracului să fiu dac-am să mai las mândria ta încăpățânată să mai stea între noi. M-ai scos destul din minți!

În clipa următoare, Sara fu în brațele lui, iar Alex se relaxă încet, privind-o întrebător și văzându-i pe față o certitudine care-i tăie respirația. Râse încet, cu lumina triumfului din nou în ochi, în timp ce-i lua bărbia în mână.

– Vulpe mică! Sunt nebun după tine, știai? Mă înfurii atât de tare încât îmi vine să te răstorn pe genunchi și să te bat la fund ca pe un copil, dar atunci te uiți la mine speriată, și încrezătoare, și nu mai vreau decât să te iau în brațe și să te mângâi. Dar când te iau în brațe, numai la mângâieri nu-mi mai stă gândul.

– Nu? Dar atunci ce vrei să-mi faci? întrebă Sara cu nevinovăție.

Sigur pe el, Alex zâmbi.

– Nu te preface să nu știi, că s-ar putea să mă tenteze să-ți arăt!

Apoi continuă, mai serios:

– Nu mai avem cale de întoarcere, iubito. Ești a mea, și am de gând să mi te însușesc cât pot de curând. O, dragostea mea, te iubesc atât de mult!

Se aplecă s-o sărute, dar Sara se îndepărtă puțin, cu ochii măriți de surprindere.

– Ce... ce-ai spus?

Alex zâmbi amuzat.

– Nu mai face pe mirata. M-am îndrăgostit de tine din ziua aceea când te-am lăsat să crezi că Nicky era însărcinată. Când am văzut cât de mult țineai la ea, mi-am dat seama de unde porniseră toate emoțiile acelea nebunești prin care treceam. Știam de mult cât te doream, desigur, dar abia atunci am înțeles că nu puteam trăi fără tine.

Buzele lui le găsiră pe ale ei și le urmăriră conturul cu mici sărutări care o lăsară cu răsuflarea tăiată.

– Pentru prima dată, iubita mea, spuse el glumeț, pari să nu-ți găsești cuvintele.

Tremurând, Sara ridică mâna dreaptă ca să-i atingă fața, lăsându-și-o să-i exploreze obrajii, fermitatea buzelor și a bărbiei puternice. Alex întoarse ușor capul s-o sărute în palmă, apoi o privi întrebător.

– Sara?

Știa ce dorea, desigur; voia să-i spună că și ea îl iubea, dar mărturisirea lui o uluise total, împingându-i gândurile în plin tumult. Oare îl iubea, sau nu simțea decât o dorință strict fizică, pe care să și-o poată astâmpăra și apoi uita? Cu un zâmbet cam tulbure, îi spuse:

– Și când te gândești că dacă șoferul ăla de camion nu-mi ciocnea mașina, n-ar fi trebuit să călătorim împreună și poate că toate astea nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Spre surprinderea ei, Alex făcu o mutră cam spășită.

– A, da, șoferul de camion...

Îi luă mâna și începu să se joace cu degetele ei.

– Mă tem că am să-ți mărturisesc ceva despre asta...

– Să-mi mărturisești? întrebă nedumerită Sara.

– Da. Înțelegi, l-am plătit pe camionagiu ca să-ți ciocnească mașina. N-aveam de gând să stau într-un hotel așteptând până găseai tu de cuviință să iei legătura cu mine, așa că m-am hotărât să mă asigur.

În ochii Sarei scăpără un moment indignarea, dar imediat izbucni în râs.

– Cred că ar fi trebuit să ghicesc! E exact genul de șmecherie pe care o faci tu ca să-ți atingi scopurile, dar pe-atunci încă nu te cunoșteam atât de bine încât să-mi dau seama.

Se aplecă să-și ridice geanta și scoase ceva din ea.

– De vreme ce se pare că suntem la ora mărturisirilor, cred că-ți datorez și eu una.

Cu o privire răutăcioasă spre el, desfăcu palma, arătându-i un obiect înfășurat într-un șervețel.

Intrigat, Alex desfăcu șervețelul, în care găsi o șaibă de metal cam unsuroasă.

– Asta ce mai e?

– E de la bateria mașinii, îi explică Sara. Am scos-o, ca să am un pretext să te aștept.

– Și dacă mă hotăram să rămân la Appleberry și nu mai veneam după tine?

Cu voce cam nesigură, îi răspunse:

– Ăsta era un risc pe care a trebuit să mi-l asum.

– Dar dacă nu veneam... te-ai fi întors la Appleberry? Da, Sara? insistă el.

Sara își mută privirea.

– Nu... nu știu.

Apoi zâmbi.

– Dar nu contează, pentru că ai venit.

Întinzându-se spre el, îl sărută ușor pe gură.

– Iubito...

Glasul lui Alex era întretăiat.

– Am să suflu cu aur șaiba asta și-am să-i montez un diamant, ca s-o porți ca inel de logodnă.

Sub mâinile lui, Sara se încordă.

– Inel de logodnă?

Alex îi puse un deget lung sub bărbie și-i ridică fața, ca s-o privească în ochi.

– Desigur. Ne vom căsători imediat ce se poate aranja.

– Să ne căsătorim? Dar credeam că vrei doar să...

– Să ce?

Expresia lui deveni uimită.

– Dumnezeule mare, chiar credeai că voiam doar să mă culc cu tine? Ce fel de om mă crezi? Nici nu e de mirare că mi-a fost atât de greu să te aduc la ordine. Nu, prostuța mea mică și fermecătoare, intențiile mele sunt strict onorabile. Ne vom căsători, și nu într-o ceremonie de cinci minute la oficiul stării civile, adăugă el ferm. O să avem o nuntă ca-n povești, cu toate rudele și prietenii urându-ne fericire. Vreau ca toată lumea să știe cât de mult însemni pentru mine.

Și o mângâie pe obraz cu o mână blândă, făcând-o să se înfioare de emoție.

Sfârșit